

To the real Jonathan Seagull,
who lives within us all.

ယောကျာ်းသံ ဇင်ယော်

ဦးအသန်း (ဝေဠု)

Jonathan Livingston Seagull

Richard Bach

စာသားတစ်မျက်နှာလျှင် ငွေကျပ်တစ်သိန်းနှင့် တန်နေသော
ဤအုပ်စုနှင့်၊ စာအုပ်ပုရင်၊

ငယ်တန်း စင်ယာဇ်၏
ထူးထွေ သန်းပြဝပုံ (၆) ရျက်

(၁) မြစ်ပေါ်လေပုံအလှ၊
စာရေးသူကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံသည်မှာ သူသည် ဤစာအုပ်ကို ရေးသူသေမြစ်၍ ပြုစုသူမှာ သူမပုဂံတရုပေါကြောင်း၊
ပြုစုသူသည် ဤကမ္ဘာမှ အခြားပုဂံလိမ် တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

(၂) ကျော်ကြားလေပုံအလှ၊
ကြော်ငြာ အတွက် အထူးတလည် ငွေကုန်ကြေးကျ မခံရဘဲ၊ လေညှာတွင်ပန်းရှိ လေအောက်ကသီ ဆိုသလို
စာပေသတင်း၊ နှုတ်လေညှင်၊ သက်သက်ဖြင့်သာ တွင်ကျယ်လေခြင်း မြစ်သည်။

(၃) အနက်အဓိပ္ပါယ်လှပုံ
စာအနေကျဉ်းသလောက် စာအနက်ကျယ်သည်။ ကြီးလယ်မဟုတ် ဖတ်စွာထုတိုင်းသည် လောကီလောကုတ် အကျိုးအတွက်
မိမိတို့အကြံပြု ချီကပ်ဝါသနာ အလုံအလုံ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ကြပြီး၊ ပီတိမြစ်လျက် ခံနှုန်းပြုဖွယ် အတုယူဖွယ်
အချက်များကို တွေ့ကြသည်များ မြစ်သည်။ ဖတ်ဖူးသော သူက အခြားသူများကိုလည်း အတင်းဖတ်နိုင်သည်များ
မြစ်သည်။

(၄) စာဖတ်ပရိသတ်လှပုံ
လူအလွှာအကုန်နှင့် လူတန်းစားအားလုံးကို အုပ်ဖြူ ဝေပီဟပ်မိနေလေသောကြောင့်၊ ကမ္ဘာအနောက် တစ်ခြမ်းတွင်
ဆယ်ကျော်သက်များမှ သက်ကြီးရွယ်အိုများအထိ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှသည် ပါမောက္ခများအထိ၊
အလုပ်သမားများမှသည် ဒါရိုက်တာ မန်နေဂျာများအထိ၊ ဘာသာရေး အပည့်အကြည် မရှိသူများမှသည် ဘာသာမျိုးစုံ
ဂိုဏ်းချုပ်ဂိုဏ်းအုပ်များအထိ၊ ကုန်သည် လယ်လုပ် ပွဲစားမကျန် ဝယ်ကြ၊ ဖတ်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ မောင်သည်ချကြ၊
ဝေဖန်ကြ၊ စွဲချကြ၊ ချီးမွမ်းကြ၊ လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးကြနှင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် မြစ်နေကြသည်။

(၅) ငွေစည်ပုံအလှ၊
ရန်ငုံပြီး ငွေဒေါ်လာ (၇၄) သိန်း၊ ညီမျှ ကျပ်ငွေ (၄) ကုသေ့တွင် နိုင်ငံတကာအား ထပ်မံစိုက်နှိပ်ဖြန့်ဖြူးစွင့်
ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခွင့်များကို ရောင်းချ၍ရသော ငွေများနှင့် စုပ်ရှင်စိုက်ပြီး၍ ပြသသောအခါ ပေါ်လာဦးမည့်
အမြတ်ငွေ၏ ရာနှုန်းနှုန်း၊ ငါးဆယ်တို့ မပါဝင်သေးချေ၊ ယင်းငွေများမပါသေးဘဲ လောလောဆယ် စာတစ်လုံး ကျပ်
၅၀ဝစီ နှုန်း စည်နှင့်နေသည်။ (၁၉၇၀ ကျော်က တန်ဖိုးမြစ်ပါသည်။ ယခုတန်ဖိုးကို မှန်းကြည့်ကြပါ။)

(၆) အရောင်းရသက်တမ်းရှည်ပုံအလှ၊
ကမ္ဘာစာအုပ်လောကတွင် အရောင်းရဆုံး မည်သည့်စာအုပ်မဆို ထုတ်ဝေသောအခါမှစ၍ ၄-၅-၆ လသာလျှင်
အရောင်းရဆုံး၊ စာအုပ်စာရင်းတွင် ဆက်ပါနေနိုင်သည်။ ဤစာအုပ်မှ ၁၉၇၀ ခုနှစ်မှစ၍၊ ယခု ၁၉၇၃ ခုနှစ်
စုလိုက်လတိုင်အောင်လည်း ကမ္ဘာအရောင်းရဆုံး၊ စာအုပ်ဆယ်အုပ် စာရင်းစဉ်ကြီးတွင် ဆက်တိုက်ပါဝင်ပြု
ပါဝင်နေဆဲမြစ်သည်။

မာတိကာ

အပိုင်း (၁)

ငှက်အုပ်လေဝကကို ဇွန်ဇွာလိုခြင်း	၁
အကြည့်ခံခြင်း	၆

အပိုင်း (၂)

ကမ်းကုန်အောင် တတ်စွမ်းခြင်း	၉
ငှက်အုပ်လေဝကသို့ ပြန်သွားခြင်း	၁၄
သင်တန်းခြင်း	၁၇

အပိုင်း (၃)

ဆရာပုနီ	၁၉
သေခြင်း	၂၄
ဇွန်ခြင်းတရားတော်မြတ်	၂၇

အပိုင်း (၁)
ငှက်အုပ်လောကကို ဇွန်လိုခြင်း

အချိန်သည်ကား နံနက်ခင်း။ သစ်လွင်သော နေမင်းသည် သိမ်မွေ့လှသော ပင်လယ်ပြင်၏ အီရစ်လှိုင်းငယ်များကို ရွှေအဆင်းတလက်လက်ဖြင့် ငြိုးပြက်တင့်လျှမ်းနေစေ၏။

ကမ်းခြေမှ တစ်မိုင်အကွာတွင် တံငါလှေတစ်စင်းသည် ပင်လယ်ရေကို ဖက်နှမ်းမွှေယမ်းလျက်ရှိ၏။ ငှက်ဇင်ယော် အပေါင်းအဖို နံနက်စာ သစ်စည်စိုက်သံသည် လေထုကို ခြတ်ကျော်လှောင် အကောင်တထောင်ကျော် ပါရှိသော ပင်လယ်ဇင်ယော် ငှက်တစ်အုပ်သည် ပေါ်လာပြီး အစာများကို သူတက်ငါ တိုးစေ လှယက်နေကြကုန်၏။ ဇင်ယော်များအဖို ပျားပန်းစပ်ဖျူ အလုပ်များသော နေ့တနေ့၏ အစပေတည်း။

သိုသော်လည်း၊ ယောနသ်ဇင်ယော်မူကား လှေနှင့်လည်းမနီး၊ ကမ်းနှင့်လည်းဝေးကွာသော နေရာတွင် သူ့ချည်း၊ တကောင်တည်းတည်း၊ အပျံလှေကူငံနေလေ၏။ ပေတရာ အမြင့်ကောင်းကင်တွင် သူ့ခြေထောက်များကို အောက်သို့ချစ် နှုတ်သီးကိုမော့ကာ တောင်ပံများကို ကိုင်းညွတ်လှောင်အောင်ပြုလျက် စက်ခံနာကျင်စွာဖြင့် အပျံလှေကူငံနေ၏။ တောင်ပံများကို ကိုင်းညွတ်လှောင်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းသည် အပျံနေခြင်း၊ ငှာ ဇွမ်းနိုင်လေသည်။ သူ့မျက်နှာကို လေပြေလေညှင်၊ သာသာကလေးတိုးကုသော ခြစ်သည့်တိုင်အောင်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်သည် သူ့အောက်တည့်တည့်၌ တန်ရပ်နေဟန် ရှိလှသည့် တိုင်အောင်လည်းကောင်း၊ သူသည် အချိန်ကို လျှော့၍လျှော့၍ ချနေ၏။ သူသည် မျက်စိများကို မှေးကွာ ကြောင်ကွယ်လိလိ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လျက် အသက်အောင်၍ တောင်ပံများကို တလက် . . . မ . . . ဖျူ ဝိုက် ကိုင်းညွတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့အဖွားများသည် တောင်ကြွလှောင်ပြီးလျှင် သူသည် စုပ်သေးကြိုးပြတ် ဆုံးသုံးကြီး အောက်သို့ကျလေ၏။

ပင်လယ်ဇင်ယော်တို့ဟူသည် အပျံတွင် မည်သည့်အခါမျှ တိမ်းယိုင်ခြင်းလည်း မရှိစွဲအမှန်။ ဘယ်သောအခါမျှ တလိမ့်ခေါက်ကျွေး ကျခြင်းလည်း မရှိစွဲအမှန်။ ပင်လယ်ဇင်ယော်တို့ အဖို ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် စွက်ဖွယ်လိလိဖြစ်၍ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ကျဘိ၏။

သိုသော်လည်း၊ ယောနသ်ဇင်ယော်သည် ကလေးကတည်းက ငှက်ကုရ ငှက်ဖြန့်တကောင်မဟုတ်။ မရွက်မကြောင်ဘဲ တောင်ပံများကို ထပ်မံ၍ဖြန့်ကား ထပ်မံ၍ တုန်တုန်ခါခါ စက်စက်ခဲခဲ ကိုင်းညွတ်ကဝသော အချိန်အဟုန် လျှော့ရာလျှော့ရာမှ အတောင်များလေချိ၍ တဖန်ကျပြန်သော်လည်း၊ အနွံမပေးဘဲ တဖန် အားသစ်လှေရှိသော ငှက်စွမ်းကောင်းပေတည်း။ ပင်လယ်ဇင်ယော် အမြောက်အမြားသည် ကမ်းခြေမှသည် အစောစောသို့ အစောစောသည် ကမ်းခြေသို့ သမစွဲကျဆင်းတိုင်သော ပျံတတ်ကြ၏။ ထိုတက်ဝိုက် အပျံတတ်အောင် ဂရုမပြု။ ငှက်ဇင်ယော် အများစုအဖို ပျံသန်းမှုသည် အရေးကြီးသောကိစ္စ မဟုတ်။ သူတို့အဖို အစားစားပွဲ သာလျှင် အရေးကြီး၏။ ယောနသ်ဇင်ယော်အဖိုမှ အစောက ကိစ္စမကြီးလှ။ အပျံသာလျှင် ကိစ္စကြီးဖြစ်၏။ ပျံသန်းခြင်း အတတ်ပညာကိုသာလျှင် အရာရာတက်သူ ဖြစ်နိုင်၏။

သု၏ ဤအတွေးအခေါ် အယူအဆသည် သုအဝါ အခြားဝေင်ယော်များနှင့် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်စေ၏။ တနေ့ကုန် တကောင်တည်းတည်း အကြိမ်ပေါင်း စုန်စုံစုံ အနိမ့်တွင် အတောင်ခြေလျက် ဆန်ဆေးနိကြယ်ကြယ် ယောနသ်၏ အမျိုးမျိုးကို ခမ်းသပ်လျက် လေ့ကျင့်နေသော ယောနသ်ကို ကြည့်၍ သုမိဘများကသော်ပင် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် သုအပေါ် စိတ်ပျက်လာကြ၏။

သုအဖို အသိညစ်တမျိုး၊ တိုးလဝ၏။ ဘာကြောင့်ဟူ၍မူ သုမသိ။ ရေပြင်အောက် သူတောင်ပံတစ်ခက်တမျှပင် မရှိလှသော အမြင်မျိုး၌ သုပျံလေလျှင် သုသည် လေထဲ၌ အဝါသိပ်မစိုက်ရပဲ ပို၍ ကြာကြာနေနိုင်၏။ အခြားဝေင်ယော်များ လုပ်နေ ကျအတိုင်း၊ ခြေရံချ၍ ရေပြင်သို့ ဆင်းသက်ခြင်းမျိုးကိုလည်း သုပြုလေ့ပြုလာမရှိ။ ခြေရံကို ကိုယ်နှင့် တပြေးတညီတည်းဖြစ်အောင် နောက်သို့ ပစ်ကပ်လျက်သာ ရေပြင်သို့ သုလျှောဆင်းလေ့ရှိ၏။ ကမ်းခြေသို့ အကပ်တွင်လည်း သုသည် ဤနည်းနှင့် ခြေရံများကို တွဲလောင်းမချွတ် လျှောဆင်း၏။ ခြေထောက်၌ မှီသောနေရာမှစ၍ ကုန်းဘက်သို့လည်း သံပြင်ပေါ်တွင် တလှမ်းခြင်း၊ လျှော့ကပ်လေ့ရှိ၏။ ဤဝေင်ယော် မဆန်သော အကျင့်မျိုးကို မြင်ရကြသော သုမိဘများသည် သုအပေါ် အကြီးအကျယ် အမှန်ပင် စိတ်ပျက်ကြ၏။

သုမိခင်က သုအဝါ ဤသို့မေး၏။ “ဘာဖြစ်လို့၊ ယောရယ်။ ဒီအုပ်ထဲက မိနိုးဖလော တခြားငှက်တွေလို ဝေင်ယော်မျှမျှ ယော်ချင်းတူတူ ဖြစ်လဝအောင်လုပ်ဖို့ မင်းအတွက် ဘောဂ်မယ်ကြောင့် ခက်နေရတာတုံး။ မင်းဟာ ပယ်လီကင်ငှက် အယ်လ်ခက်စေတရောင့် ငှက်များကို ဘောဂ်မယ်ကြောင့် တုတုပြီး အနိမ့်ပျံ ကျင့်ကျင့်နေရတာတုံး။ ဘောဂ်မယ်ကြောင့် အစားကိုလဲ မစားတော့တာလဲ။ ယောနသ်ရယ် . . . မင်းဟာ အစိုးနဲ့ အမွှေးချည်း၊ လျှပ်လျှပ်သာ ရှိတော့တယ်။

“အစိုးနဲ့ အမွှေးချည်းပဲ ရှိတော့တာကို ကျနော်မမူပါဘူး၊ မေမေရယ်။ ကျနော်လဲ လေထဲမှာ ဘဝကိုလုပ်နိုင်ပါ။ ဘဝကို မလုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာကို ကျနော်သိချင်နေတာပါပဲ။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ။ ကျနော်သိချင်နေလို့ပါ။”

သုမိခင်ကလည်း သုအဝါ သနားသောအားဖြင့် ဤသို့ဆို၏။ “ဆောင်းဥတုလဲ မဝေးတော့ဘူး၊ လေ့တွေလဲ အလဝနည်းတော့မယ်။ ရေပြင်က ငါးတွေလဲ ရေနက်ထဲ ပြောင်းကျွဲကြတော့မယ်။ မင်းဟာ အတတ်တစုစုကို လေ့လမ်းဖြစ်မယ်ဆိုယင် အစားအတတ်နဲ့ အစားရဖို့ အတတ်ကိုသာ လေ့လာစမ်းပါ။ ဒီအပျံအလုပ်ဟာ ကောင်းတော့ ကောင်းပေမယ့်လို့ လေ့ဟန်နီးတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုတာ စားရတာမျိုးမှ မဟုတ်ပဲ။ မင်းလဲ သိသားပဲ မဟုတ်လား။ မင်းပျံရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ အစားစားမှအတွက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းမမေ့စမ်းပါနဲ့။”

ယောနသ်သည် ဤချေချွတ် ဆုံးမချက်ကို လက်ခံသောအမှုအရာဖြင့် စိုက်ပျိုးစွာ ခေါင်းညှိတံ၏။ နောက် ရက်အနည်းငယ်ခန့်တွင် သုသည် အခြားဝေင်ယော်များနည်းတူ နေထိုင်ပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားတော့၏။ တကယ်ပင် ကြိုးစားပေသည်။ တံငါလေ့များနှင့် ဘောဂ်တားတိုင်များ တစ်ကိုက်တွင် ပေါင်မဲ့ အပိုင်းအစများကို တိုးသုတ်ကာနေ၏။ သို့သော်လည်း သုသည် ဤအလုပ်မျိုးကို ဆက်၍ လုပ်မနေနိုင်။

အစိပျယ်မရှိသည့် အလုပ်မျိုးဟု သူထင်မိသည်။ ဘယ်နှယ်ဇာ၊ ဝေင်ယော်ဆို အင်ကြီးတကောင်က သူကိုလိုက်တိုးလို သုအလုအယက် ကြိုးစားရယူထားတဲ့ ငါးအငယ်ကလေး တစ်ကောင်ကို တမင်တကရ ဈေးပေးလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီအစားအတွက် ကုန်ရတဲ့ အစိုနိတွေကို အပျံလေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်သာ ကုန်လွန်စေဖို့ ကောင်းတော့၊ လေ့လာစရာ နိဿယည်းတွေကလဲ အများကြီးတောင်မှပဲ။

များမကြာမီ ယောနသ်ဝေင်ယော်သည် ပင်လယ်ထဲ၌ သုအုတ်တီးတည်း ဖြစ်နေပြန်၏။ ဆာလောင်လျက် မျော်ရွှင်လျက် အပျံမြန်၍ လေ့ကျင့်လျက်ရှိ၏။

သုလေ့ကျင့်သင်ယူနေသည့်ကား လျင်မြန်မှုဖြစ်၏။ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်ခန့်မျှသာ လေ့ကျင့်ပြီးသေး၏။ သို့လောက်ကျင့်ကာမျှပင် သုသည် အလျင်မြန်ဆုံးဟူသော အသက်ရှင်ခဲ ဝေင်ယော်ထက်ပင် လျင်မြန်ခြင်း အကြောင်းကို ပို၍ သိရှိ တတ်ကျွမ်းလဝ၏။

ပေတစ်ထောင်အပြင့် အကဝယ်တွင် သုသည် သု၏ တောင်ပံများကို အစွမ်းကုန်စိုက်ခတ်လျက် အစွန့်ပူပြီးနောက် တိုအစွန့်အဟုန်ဖြင့် ရုတ်ခြည်းခေက်တိုးပြုကာ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး အောက်ရှိ ပင်လယ်လှိုင်းများပေါ်သို့ မီးပွင့်လှမတတ် ဇိုက်တိုးဆင်းသက်၏။ ဤသို့ ဇိုက်တိုးဆင်းသက်မှုမှ ဝေင်ယော်ငှက် များအဖို့ အလွန်အလွန် ခံယဉ်းသော အလုပ်မျိုးဖြစ်ကြောင်းကို သုသည် ဤတစ်ကြိမ်မျှဖြင့် သိ၏။ ခြောက်စက္ကန့်ကလအတွင်းပင် သုသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်(၇၀) နှုန်းဖြင့် လှုပ်ရှားနေ၏။ ဤနှုန်းသို့ ရောက်လျှင် ငှက်များအဖို့ စိုက်တိုးကျဆင်းနေရာမှ အပေါ်သို့ မြန်၍ ကျောတက်နိုင်အောင် တောင်ပံများ အနေအထားကို အပြောင်းရ အထိန်းရ အလွန်ပင်ခက်ခဲ၏။

သုသည် အကြိမ်ကြိမ် ဤသို့ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင် သတိထားသော်ငြားလည်း၊ မည်သို့ပင် အစွမ်းကုန် အားသစ်သော်ငြားလည်း၊ အမြန်နှုန်း၊ ကြီးလောင်တိုင်း၊ ကြီးလောင်တိုင်း ဤနည်း နှင်နှင်ပင် သူကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ခြင်း၏။

ပေတစ်ထောင်အပြင် အကောဇ္ဇေသို့ သူတက်ပြီးလျှင် ရွှေဦးစွာ ဂေဟဉာဏ်သည် အားကျန်ပုံ၏။ ထိုနောက်အောက်သို့ စေတက်တိုးထောင်လိုက်ကြီး စိုက်ချလိုက်၏။ ပြန်၍ကောတက်ရာတွင် သူ၏ လက်ဝဲဘက်အတောင်ပံသည် လေစိုသွား၍ သူသည် လက်ဝဲဘက်ဘက်သို့ အစိုနိမ့်ခြင်းစွာဖြင့် လှုပ်လိမ့်သွား၏။ သူ၏ လက်ယာဘက် တောင်ပံဖြင့် ပြန်၍ထိန်းလိုက်ရာတွင် ထိုတောင်ပံသည် လေစိုသွားပြန်သဖြင့် သူသည် လက်ယာဘက်ဘက်သို့ ဂျင်ကဲ့သို့ ပတ်ချလည်လျက် တလိမ့်ခေါက်ကျေ၊ ကျပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ် ပြန်အတက်တွင်လည်း သူသတိလစ်သွားပြန်၏။ ခယ်ကြိမ်မြောက်အထိ သူကြိုးစားပြန်၏။ ထိုခယ်ကြိမ်စလုံး တွင်ပင် တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၇၀) နှုန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါတိုင်း အခါတိုင်း သူသည် အမွှေးများ တဖွားဖွားဖြင့် ထိန်းမခိုင် သိမ်းမရဖြစ်ကာ ပင်လယ်ရေထဲသို့ ဝုန်းကန် နွေးကျကျ၏။

သူသည် စွဲစွဲရှိသော ရေတစ်လုံးကြီးဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဤသို့လင်မိ၏။ ဤအစကုန် သော့ချက်သည် အပြန်နှုန်းကြီး လာသောအခါ တောင်ပံများကို မလှုပ်နိုင်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း၊ ဖြစ်လိမ့်မည်။ တောင်ပံများကို အကြိမ် ငါးဆယ်အထိ စိုက်ခတ်ပြီးလျှင် မလှုပ်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပေနှစ်ထောင်အပြင် ဗလောဇ္ဇေသို့တက်၍ ကြိုးစားပြန်၏။ အောက်သို့ စိုက်ချပြန်၏။ နှုတ်သီးကို အောက်စိုက်လျက် တောင်ပံများကို အကုန်မြန်လျက် တစ်နာရီလျှင် မိုင်ငါးဆယ်နှုန်းကို ကျော်သည်အထိမှစ၍ သူကိုယ်သူ ထိန်းထားနိုင်၏။ အလွန်အလွန် အားထုတ်ရလေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်၌ပင် သူအောင်မြင်၏။ ခယ်စဉ်ကလေးအတွင်း သူသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်ကိုးဆယ်နှုန်းသို့ ရောက်ရှိလေ၏။ ယောကျာ်းဝင်ယောင်သည် ဝင်ယောင်များအဖို့ ကမ္ဘာ့အလွန်နှင့် ခံစိုက်သစ် တင်လိုက်ပေပြီ။ သို့သော် ဤအောင်မြင်ခြင်းသည် ဓဏတာဝန်ပေးသော ကြာ၏။ စိုက်ဆင်းနေရာမှ ပြန်၍မတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူတောင်ပံများ၏ ထောင့်မျိုးကို ပြင်လိုက်သည့် အခြားမဲ့၌ ယခင်အကြိမ်များ အတိုင်းပင် ထိန်းမခိုင် သိမ်းမရ မစွမလှ ဖြစ်ရပြန်၏။ တစ်နာရီလျှင် မိုင်ကိုးဆယ်နှုန်းသို့ ရောက်လေသော် လေထုသည် သူ့အား ဒိုင်းနုပိုက်အတူ ထိခိုက်လာ၏။ ယောကျာ်း ဝင်ယောင်သည် လေထဲတွင် ပေါက်ကွဲကာ ပင်လယ်ပြင် အုတ်ခင်းပေါ်သို့ ဝုန်းကန် ကျရချေ၏။

သူသတိပြန်ရလောသောအခါ နေရောင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ ကြာလှပေပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ဝယ် လရောင်ထဲ၌ မျောနေ၏။ သူ တောင်ပံများသည် နှုတ်ခမ်းနားများ စုတ်ပြတ်နေသော ခံချောင်းများသဖွယ် လေးလံလာ၏။ ထိုတောင်ပံများထက်ပင် ပို၍လေးသော အလေးချိန်မျိုးဖြင့် ဆုံးရှုံးမှုသည် သူ့ကြောင့်ပင်ပေါ်ဝယ် ပိုမိုတွန်းချလျက်ရှိ၏။ ထိုအလေးချိန်က သူ့အား ပင်လယ်အောက်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်အောင် ဆွဲချသွားနိုင်ပါစေဟူ၍ပင် မဝန်လျှော့ကာ မတုန်တက်သေးနှင့် ဆန္ဒပြုမိ၏။ ဒါမှသာ ကိစ္စပြုမိပေလိမ့်မည်။

ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားစဉ် သူအတွင်း သန္တာန်ထဲ၌ တူးဆေး၍ လှိုဏ်သံပါသော အသံကြွေးတစ်ခုကို ကြားရ၏။ "မှောလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေလို့ ဘယ်ရပျံမလဲကွား၊ ငါ့ယာ ဝင်ယောင်တစ်ကောင်ပဲ။ ငါ့သာဘဝကို ငါလွန်ဆန်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ပျံသန်းခြင်း၊ အတတ်ကို ဒါလော့ကတောင် ငါတတ်ကျွမ်းရမယ်ဆိုရင် ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်များအစား လေကြောင်းအတတ် ပုံစံချုပ်တွေသာ ရှိရမှာပေါ့။ ငါ ဒီလော့ကတောင် မြန်မြန်ကြီး ပျံနိုင်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့မှ ဘိမ်းငှက် များလို အတောင်များတို့နေရမှာပေါ့။ ငါ့ကိုမစားဘဲ ကြိုက်ကိုသာ စားနေရမှာပေါ့။ ငါ့အဖေ မြဝတားမှန်တယ်။ ဒီမိုက်တွင်းနက်မှုကို ငါ့မေပစ်ရမယ်။ တခြားဝင်ယောင်များရှိတဲ့ ငါ့ငှက်အုပ်စုကို ငါပြန်သွားရမယ်။ စိုးရိမ်သောမန် ဝင်ယောင်တစ်ကောင် အဖြစ်နဲ့ပဲ ငါ့ရောင့်ရဲနေနိုင်ရမယ်။"

ထိုအသံသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လေ၏။ ပင်လယ်ဝင်ယောင်ငှက်များအဖို့ ညအခါ ကျက်စားရာနေရာသည် ကမ်းခြေသာဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ယောကျာ်းဝင်ယောင် သာမန်ဝင်ယောင် တစ်ကောင်အဖြစ်နှင့်သာ နေတော့မည်ဟု အမိဥာဏ်ပြုလိုက်၏။

သူမိဘများနှင့် သူ့အဖေအားလုံးတို့လည်း သူ့ပြောငါးလံလာမှုကို ကျေနပ်ကြပြီးလျှင် စိတ်နှလုံး ပို၍ ချမ်းမြေ့ကြလိမ့်မည်။

သူသည် နှိုးချိန်ဖြင့် မှောင်မနေသော ရေပြင်မှ အပေါ်သို့ ပျံတက်၏။ သူတတ်ပြီးသောဖြစ်သည့် သိပ်အားမစိုက်ရသော အနိမ့်ပျံပျံနည်း အတတ်ကို သူပြန်၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

အနိမ့်ပျံ ပျံနေမိလျက်သာ ဖြစ်နေသည်ကို သူသတိရ၍ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ငါ့ယာ အရင်တုန်းက ငါမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ အရင်တုန်းက တတ်ခဲ့ဖူးသမျှကို ငါ့ယာ မကျင့်သုံးရတော့ဘူး။ တခြား ဝင်ယောင်တွေနဲ့ ငါ့ယာ တူတုတ်မဟုတ်လား။ တခြား ဝင်ယောင်တွေလိုပဲ ငါပျံရမယ်။ ထိုကြောင့် သူသည် ပေတစ်ရာ အပြင်သို့ ပျံတက်ပြီးလျှင် ကမ်းဘက်ဘက်သို့ တွင်တွင်ကြီး ဝေဟင် ခရီးနှင့်လေ၏။

ငှက်အုပ်ထဲမှ စိုးစိုးငှက်တစ်ကောင် အဖြစ်နှင့်သာ နေတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းခြစ်ပြီးမှ သူမှာ နေသလိုပင်သာ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကို အတတ်ဆန်း၊ တတ်စေ့စိုင်းလို အပျံဆန်း၊ အသန်းဆန်း၊ လုပ်ခိုင်းနဲ့သည့် ဆန္ဒကြီးနှင့် သူသည် ယခု အဆက်ပြတ်လေပြီ။ ယခုလို လုံးလုံးလက်လျှော့လိုက်မှ အစွဲမဟုတ်သည့်မရှိတော့။ ဘဝကိုမျှ မစဉ်းစားဘဲ ကမ်းခြေပေါ်ရှိ မီးရောင်များ၊ နှိုရောင်သို့ မှောင်ကြိုးထဲ ပျံသန်းနေရသည်မှာ လှလိုက်လေပြင်။

မှောင်ကြိုးထဲမှ။ ဤသို့ အော်လိုက်သော အသံမောင်ကြိုးသည် မိုးချုန်းလိုက်သကဲ့သို့ ထိန်လန်ဖွယ်ရာ မြည်ဟိန်းလိုက်၏။ ပင်လယ်ခင်ယော်များဆိုတာ အယ်တော့မှ မှောင်ကြိုး၊ မဲကြိုးထဲ မပျံဘူးကွ။

ယောကျာ်းသည် ထိုအသံကို နားစွင့်လိုက်ရန် သတိမရှိ။ ကြည့်ရပြင်ရသည်မှာ လှလိုက်ပေလေ ဟုသာ သူတွေ့နေ၏။ ရေပေါ်တွင် တင်ဟပ်နေသော လရောင်နှင့် မီးရောင်များသည် သူ့အဖို့ ညကလအတွင်း၊ ထိုးပြလျက်ရှိသော လမ်းပြပေးတန်း၊ ကလေးများသဖွယ် စီရန် ရှိသည်၏။ တိတ်ခါတိုင်း သံတောင်သံယာ ရှိလှ၏။

အောက်ကို ဆင်းပျံကွ။ ခင်ယော်မျိုးဆိုတာ အယ်တော့မှ မှောင်ကြိုး၊ မဲကြိုးထဲမှ မပျံဘူးကွ။ မင်းသားမှောင်ကြိုးထဲ ပျံရမည့် ငှက်မျိုးဖြစ်နေရင် မင်းမှာ မီးကွက်မျက်စိတွေ ရှိရမှာပေါ့။ မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်များအစော လေကြောင်းအတတ် ပုံစံချပ်တွေသာ ရှိရမှာပေါ့။ မင်းဟာ သိမိငှက်လို အတောင်တိုရမှာပေါ့။

ပေတစ်ရာအမြင့် ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် ယောကျာ်းသည် ကိုတိကြောင်းတောင် ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ ဝေဒနာများနှင့် အဓိဋ္ဌာန်များသည် ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။

အတောင်တိုများ၊ သိမိငှက်၏ အတောင်တိုများ။
ဒါဟာငါ့ရှာနေတဲ့ အမြေပေါ့။ ငှက်အနယ် မလိမိမိုး၊ မလိမာ ဖြစ်လိုက်လေပြင်၊ဟယ်၊ ငါ့မှာ အခု လိုအပ်နေတာက အတောင် တိုတိုကလေးပဲ။ ငါလုပ်ရမှာက ငါ့အတောင်များကို တိုအောင်ကုည့်ထားပြီ။ အတောင်ဖျားကလေးတွေနဲ့သာ ပျံရိဟာပဲ။ အတောင်တိုများ။

သူသည် မဲနက်သော ပင်လယ်ထက်ဝယ် ပေနှစ်ထောင်မြင့်အောင် ပျံတက်ပြီး၊ ဖြစ်မဖြစ်ကိုလည်း သူမတွေ့။ သေဘေးကိုလည်း သူမငဲ့ဘဲ တောင်ပံများ၏ ရွေ့ပိုင်းများကို သူ့ကိုယ်လုံး၌ တင်းကြပ်စွာ ကျွဲကပ်၍ တောင်ပံများ၏ ဝေးမြောင်ပုံရှိ အစွန်းဖျားများကို လေထဲတွင် ခြန်လျက် အောက်သို့ ဆောက်တိုးဆင်းလေ၏။

လေသည် သူ့ဦးခေါင်းအား၊ သီလူးသဘက်သဖွယ် မြည်ဟီးတိုက်ခတ်၏။ တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၇၀)၊ မိုင် (၉၀)၊ မိုင် (၁၂၀) . . . ထိုထက် ထိုထက်မြန်သော နှုန်းဖြင့် တဟုန်တည်း၊ ထိုးဆင်းနေလေ၏။ ယခု တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၁၄၀) နှုန်းတွင် ယခင် မိုင် (၇၀) နှုန်းမှာကဲ့သို့ အတောင်များကို ထိန်းရသည်မှာ မခက်လှ။ အတောင်ဖျားများကို လှည့်လိုက်သည်ဆိုရုံမျှ လှည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် အလျားလိုက် အပျံမျိုးသို့ ဖြည်းဖြည်းသံယာစွာ ပြောင်းလိုက်ပြီးလျှင် လရောင်အောက်၌ အမြောက်ဆံတစ်လုံးပမာ လှိုင်းများပေါ်တွင်လျှပ်၍ မီးရောင်တန်းတစ်တန်း၊ တန်းသွေးသကဲ့သို့ ပျံသန်း၏။

လေဆန်ဖြစ်၍ မျက်စိများကို တအားမှားလျက် သူ့အပျော်ကြီး၊ ပျော်လေသတည်း။ တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၁၄၀) ကျားသူ့ကိုယ်ကိုလဲသူ ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်လေး။ ပေနှစ်ထောင်အမြင့်အစော ပေငါးထောင်အမြင့်ကသာ ငါတိုးဆင်းရင် အယ်ကလေးကအတိ ခြန်လိမ့်လေမလဲ မသိ . . .

ယခင် စဏက သူပြုခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်များကိုလည်း သူသတိမရတော့ လေအဟုန် တံမြက်လှဲတွင် ထိုအဓိဋ္ဌာန်များ ပါ သွားချေပြီ။ သို့တစေလည်း ထိုအဓိဋ္ဌာန်များ မအောင်ခြင်းအတွက် နောက်တဖန် နောင်တရခြင်း သူမဖြစ်။ လိပ်ပြာမသန်ခြင်းလည်း မရှိ။ သူကတိသူ မျက်လိုက်သည်ကို သူဝမ်းမနည်း။ စိုးစိုးကုပ်ကုပ် သံယာနိဘာဗျိုးကို လက်ခံသော ခင်ယော်မျိုးသံသယျှင် ဤကတိများကို မဖျက်ခံ။ အပျံအတတ်တွင် လိပ်တန်းသို့ ရောက်နေသော သူတစ်ဦးအဖို့ ဤကတိမျိုးကို ထိန်းရန်မလို။

နေထွက်လျှင်ထွက်ထွက်ခြင်း၊ ယောကျာ်းဝေဠဝေဠသည် အပျံကျင့်နေလေပြီ။ ပေငါးထောင်အမြင့် အကွာဘောင်မှ သူ့အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သော် တင်ငါလှေများသည် အစက်အပျောက်ကလေးများသာ ဖြစ်နေ၏။ နဲနက်စာ အရှာထွက်ကြသော ခင်ယော်ငှက်အုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ဝိုင်းကြိုးပတ်ပတ် လည်နေသော ဖုန်ဖွားဖွား၊ ခွံဖုန်ဖုန်လိပ်လိပ်များသာ ဖြစ်နေ၏။ သူ့အသက်နှင့် သူ့ကိုယ် ဖြေလျက်ပင် ရှိနေ၏။ ပီတိဖြင့် အနည်းငယ်တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လျက် ကြောက်စိတ်ထိန်းထား နိုင်ခြင်းကိုလည်း ဂုဏ်ယူလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် သူသည် ဆိုင်းမပါ ခွံမဆင့်ဘဲ တောင်ပံများ၏ ရွေ့ပိုင်းကို အတွင်းသို့ ကပ်ကပ် တောင်ပံ၏ အပြစ်အနားများကိုသာ ခြန်လျက် အောက်ရှိ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ပေလေးထောင်ကို ကျော်ကျလောင်သောအခါ အဆုံး ဇွန်ဖြစ်သော အမြန်နှုန်းကို ရလေ၏။ လေလှသည် အသံဖြင့် အတိပြီးသော မဟာရုံတံတိုင်းကြိုးပမာ ဖြစ်လာ၏။ မည်သို့ပင် စိတိုးသော်လည်း ထိုတံတိုင်းကားမရွေး သူသည် အောက်တည့်တည့်သို့ တစ်နာရီလျှင် (၂၁၄) မိုင်နှုန်းဖြင့် ယခုကဲ့သို့လေ၏။ ထိုအစိုက်၌ သူ့အတောင်များသာ အကယ်၍ပွင့်သွားလိုက်လျှင် သူသည်

တစ်သန့်၊ ယူလေဝက်သော အစိတ်အပွားများ အပြစ်သို့ ဖရိုဖရဲ ဖွာကြံသွားလိမ့်မည်ကို သူသိ၍ သူသည် ပျံလွှားငှက်ပမာ အတောင်များကို ပိတ်လိုက်၏။ အစွန်အဟုန်ဟုသည် တန်ခိုးအာဏာပေးတည်း။ အစွန်အဟုန်ဟုသည် ဝီတိဇာန်သောပေးတည်း။ အစွန်အဟုန်ဟုသည် သောဝဿ အလှတရာ အစစ်ပေးတည်း။

အပြင် ပေတစ်ထောင် တိမ်အဝက်သို့ သက်ဆင်းမိသောအခါ သူသည် တောင်ရုံကို မြန်လိုက်၏။ သူတောင်ပံများတို့သည် လေအဟုန်ကို တဖတ်ဖတ်စိုက်စက်လျက် ပုံသဏ္ဍာန်မသိ ကွဲတော့ဘဲ ဖွန်ဖွားဖွား မှေးတေးတေးသော စွဲတော့၏။ သူမျက်စိ တံတွင် လှေနှင့် ဝေလံထံအုပ်တို့သည် ကြယ်ဥက္ကဏ္ဍပျံများပမာ သူထံသို့ ဒဏ်မိသလိုက်ကြီး တစ်နှိပ်တို၊ တိုဝင်လားနေကြဟန် မြင်ရ၏။ ငှက်အုပ်သည်လည်း သူလမ်းကြောင်း၊ တည်တည်ကြီးတွင် စွဲနေ၏။

ခက်ကပြီ၊ စုပုံ၍လည်းမရ၊ သူရရှိနေသော အမြန်နှုန်းချို့၍ မည်ကဲ့သို့ ယိမ်းကျေစသည်ကိုလည်း သူမသိသေး။ တို့ကြောင့် သူသည် မျက်စိများကို ခုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

နေထွက်ပြီ၊ မကြာမီကလေး တိုနံနက်ခင်း၊ တို့အစွန်၌ သူအမြစ်ခိုသည်ကား ယောနက်ဝေလံထံသည် နံနက်အစောစော လွက်လားသည့် ဝေလံထံအုပ်၏ အလယ်ဓပု တည်တည်အတွင်းသို့ တစ်နာရီလျှင် (၂၁) မိုင်နှုန်းမြင့် မျက်စိများ ခုံမှိတ်ကာ လေရောတောင်ပံဖွေးများပါ တဟီဟီ၊ ငြိမ်းလျက် ဒလကြမ်းကြီး စုမ်းကားနေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်ပူ ကောင်းကျိုးပြုတတ်သော ဝေလံထံနတ်ဒေဝါသည် သူအား သနားသောအားဖြင့် ပြု၍စေင်မလိုက်၏။ မည်သူမျှမသေး။

ကောင်းကင်တိမ်ယံဘက်ဘီသို့ သူနှုတ်သီးကို မော့လိုက်သည့်အခါတွင် သူသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်(၁၆၀) နှုန်းမြင့် ပျံနေလျက်သား စွဲသေး၏။ မိုင်နှစ်ဆယ်နှုန်းသို့ လျှော့ချလိုက်ပြီးလျှင် တောင်ပံများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အောက်ဖက်ပေ လေးထောင်အနိမ့်ရှိ ပင်လယ်ပြင်တွင် တင်လေသည် ပေါင်မုံတစ်ဖုံစာ အရွယ်သာရှိ၏။

သူ၏ အောင်မြင်မှုကိုသာသု တဖြုဖြု တွေးနေမိ၏။ အဆုံးစွန်သော အမြန်နှုန်းမြင့် ပျံနိုင်လေပြီ၊ ဝေလံထံငှက် မတစ်ထောင် တစ်ကောင်ဖွား ကလေးတော့ဖြင့် တစ်နာရီလျှင် (၂၁၄) မိုင်နှုန်းမြင့် ပျံနိုင်လေပြီဟော၊ မြစ်တောင် မြစ်ခံသော အရပ်ပေးတည်း။ ဝေလံထံတို့၏ သမိုင်း၏ တစ်စုတည်းသော အကြီးဆုံးမင်္ဂလာ ရတောင်စုစံ အခါအစိုက်ပေးတည်း။ ယောနက်ဝေလံထံအဖို တို့အခါမှစ၍ ခေတ်သစ်တံခါးသည် ဟင်းလင်းကြီး၊ ဖွင့်လေပြီ၊ တကိုယ်တည်း၊ လေကုန်ရာ စခန်းသို့ ပျံသွားပြီးလျှင် ပေရှစ်ထောင်အပြင် ပေပင်သို့ တက်၍ အောက်သို့ ဦးစောက်တိုးရန် သူတောင်ပံများကို စုပ်သိမ်းကာ သူသည် တဟုန်တိုး၊ တိုး၍လှည့်နည်း၊ တိမ်းနည်း၊ ဝိုက်နည်းများကို တတ်အောင် လေကုန်လေတော့သတည်း။

တောင်ပံများမှ အမွှေးတစ်ချောင်းကို တခပ်ခြည်မျှ အနေအထား မြောင်းလိုက်ရုံဖြင့် ကြောက်စမန်းလိလိ အမြန်နှုန်းမြင့် ကျယ်ပြန့်သော ခက်ပိုင်းစိတ်တစ်ခုကို ကောင်းကင်ထက်၌ နေရာမော့စွာ မော့ဆွဲနိုင်ကြောင်း၊ သူတွေ့ရှိလာ၏။ ဤလျှောက်မျက်ကို သူမတွေ့စင်က အမွှေးတစ်ချောင်းတစ်မျှင်ထက်ပို၍ အနေအထား အပြောင်းပွားရုံလျှင် သေခတ်ကျည်ဆံပမာ စရပတ်လည် သွေးတတ်ကြောင်းလည်း သူကြုံဖူး၏။ ဤသို့ဖြင့် ယောနက်ဝေလံထံသည် ဤမြေကြီးသို့ တွင် ကောင်းကင်ဂျမ်းအား အစွမ်းကို ပထမဦးဆုံးပြနိုင်သည့် တကယ့်ဝေလံထံ ငှက်ကျော်ငှက်မော် ဖြစ်လာ၏။

ယောနက်သည် အကြား ပင်လယ်ဝေလံထံများနှင့် ခက်ဝါမြေညီမြေဝရန်ပင် အစွန်မထောင့်ဘဲ နေရတ်စုတ် ဝင်သွားပြီးသည့် တိုင်အောင်လည်း အပွဲမရပေ။ သူသည် တောင်လိုက် ခက်ပိုင်းပုံ ပျံနည်းကို လည်းကောင်း၊ အရစ်ကဲ့သော ခက်အုပ်ပျံနည်းကို လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲရစ်ကွင်းလည်ပုံ ပျံနည်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝေလံထံငှက်များ၏ အတောင်စွက်ဖွင့်ပုံ ပျံနည်းကိုလည်းကောင်း၊ ကြောပြတင်းပုံ ပျံနည်းကို လည်းကောင်း တတ်ကျွမ်းလေကျက်လာ၏။

ကမ်းပေါ်၌ ဝေလံထံအုပ်ထံသို့ သူပြန်ရောက်ရှိသောအခါ မိုးစုတ်စုတ်မျှပေးလေပြီ၊ အလွန်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းရီလျက် ပျံနေကပ်နေကပ် ရှိနေ၏။ သို့တစေလည်း အပျော်ကြီးပျော်၍ တောင်လိုက် ခက်ပိုင်းပုံ ပျံစားတစ်ပတ်တိုးကာ ဝက်အူရစ်ပုံ ကိုယ်ကို အသဝလိုမိပြီးမှ ခြေများကို မြေစွမ်း၊ ယောနက်သည် ဤသို့လျှင် ကြေညီထွေးတေမိ၏။ အလွန်နှုန်း၊ အဟုန်တိုင်းကြီးကို ငါတို့ခေတ်နှိုင်းခဲ့သည်မှာ သင်တို့သာ ကြားသိကြရင် အစူးအပူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြမှာပဲ။ ဘဝဆိုတာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြင့်၊ အတတ်တတ်စွဲနှင့် ပြီးစုတ်မဟုတ်၊ ဘဝဆိုတာ အသက်ရှင်နေနိုင်အောင်သာ လုပ်နေဖို့ မဟုတ်သေး။ တခြားတတ်စရာတွေလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်ဆိုတာ သင်တို့သိလာကြမှာပဲ။ နေ့စဉ်သ၍ တင်လေများနဲ့ ကမ်းခြေအကြား ကူးချည်သန်းချည်နှင့် ပျင်းရိပြီးလေ့လာအောင် လုပ်လုပ်နေရတာမျည်းထက်၊ ဘဝဆိုတာ ဒီထက်ပိုမိုပိုပို အစိပျယ်ကြီးနဲ့ ပါလား။ တိုတတွေဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မသိမှ အမှောင်ကြီးထဲက ဆွဲပင်မတင်နိုင်သေးပဲ၊ တိုတတွေဟာ ဖွန်မြတ်မှု၊ အသိဉာဏ်ရှိမှု၊ တတ်ကျွမ်းမှုများနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကြီးတွေ ဖြစ်လာအောင် တိုကိုယ်တိုင် လုပ်ယူနိုင်သေးပဲ၊ တိုတတွေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး၊ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်သေးပဲ၊ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်အောင် အပျံတတ်ဖို့ တိုသင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသေးပဲ။

အကြဉ်ခဲရဲခြင်း

အနဂါတိကဝလမှ နှစ်မျိုးသည် ဆုလဘတ်ကတိအပြည့်နှင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျက် အသံတကြော်ကြော်ဖြင့်လည်း စိတ်ခေါ်လျက်ရှိ၏။

ပင်လယ်ဇင်ယော်များသည် ယောနက်ဆင်းလင်သောအခါ ငှက်ကောင်စီ အစည်းအဝေးအတွက် စုရုံးပြီးသော ခြစ်နေ၏။ ကြိုတင်၍ စုဝေးနေနှင့် ကြသည်မှ တင်စွမ်း၏။ အမှန်ဇင်ယော်ကား စုရုံးကြပြီးနောက် သူ့အလားကို စောင့်မျှော်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ယောနက်ဇင်ယော် အလယ်ကိုကြွပါ” ဇင်ယော်အကြီးအကဲများ၏ ဤအသံသည် ပွဲသဘင် အခမ်းအနားတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်သော အသံမျိုးပမာ တည်ကြည်ခံညွှတ်လှ၏။ အလယ်သို့ကြွ၍ စုပေါင်းဆိုသော ဤအပြောမျိုးသည် စွက်ဖွယ်လိလိ သီကွာမျှ ကပ်ပြုခြင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ ဇင်ယော်သူရဲကောင်းများကို သူကောင်းပြုသော ပွဲမျိုးတွင် အချီးအမြှောက်ကံ အပြုခံဖို့ အလယ်သို့ ကြွစေပါဟု ဆိုလေ့ရှိ၏။ သူ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို တဖွားဖွား ခံတွင်းမဆဲ ချီးအံ့ပြောဖို့သာ ခြစ်မှပေါပဲ ဟူသောအတင်ဖြင့် ယောနက်က ဤသို့တွေးမိ၏။ မနက်က အစောစောတွက်ကြတဲ့ ငှက်အုပ်ထဲ ငါ့ခြံတံပျံမိဖို့ ခြစ်မှပေါ့။ အလျင်နှုန်း၊ အဟုန်တံတိုင်းကို ငါတိုးဖောက်နိုင်ခဲ့တာ သူတို့မြင်လိုက်ကြလို့ ခြစ်မှပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါက အာဂုဏ်တွေကိုမှ မလိုပါဘူး။ ငါတွေ့လာတာမျှကို၊ ငါတတ်လာတာမျှကိုသာ သူတို့ကို ဝေမျှပေးလိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒပဲ ရှိပါတယ်။ တို့တတွေ အားလုံးကို မျက်နှာတူစွာမှ ငုံ့လင့်စောင့်မြှော်နေတဲ့ ဆုလဘတ်ကြီးတွေဆိုကိုသာ ညွှန်ပြလိုတာပါပဲ။ ယောနက်သည် အလယ်ဗဟိုသို့ ရှိလေ၏။

ဇင်ယော်ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဤသို့ဆိုလိုက်၏။ “ဟေ့ . . . ယောနက်ဇင်ယော်၊ မင့်အဖေ ဇင်ယော်တွေ မြင်သောအောင် သီကွာမျှကံ အပြုခံဖို့ အလယ်ကို သွားပြီး စုပဲခမ်းပါ”

ယောနက်သည် ပျဉ်တူထုတစ်စုပဲဖြင့် အစိုက်ခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ခြစ်သွား၏။ သူ့ခွေးများလည်း ယိုင်လှ၏။ သူ့အမွှေးများလည်း နှံ့ယိုင်အိတ်ကုန်၏။ သူ့နားထဲ၌ မောင်းသောအသံကြီးတစ်ခု မြည်ဟိန်းလှ၏။ သီကွာမျှကံ အပြုခံရဖို့ ငှက်ဗဟိုမှ သူ့စုပဲနေရပြီ။ မမြစ်နိုင်တာ၊ အဟုန်နှုန်း၊ အဟုန်တံတိုင်းကြီးကို ထိုးဖောက်အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဟာ အယ်ရောက်သွားသလဲ။ သူတို့နားမလည်ကြပါဘူး။ သူတို့ မှားကြလေပြီ။ သူတို့မှားကုန်ကြပြီ။

ခံညာပေသော အသံကြီးက ဆက်၍ဆိုလိုက်သည်မှာ "သူ့ရဲ့ . . . ပိုးရိုးပက်စက် ရောက်တတ်ရာရာ တာဝန်မှ အပြုအမူ ကြောင့် . . . သူဟာ ခင်ယော်အိမ်ထောင်စုကြီးရဲ့ ဂုဏ်နဲ့ အစဉ်အလာတွေကို ချိုးဖောက် ဖျက်ဆီးစော်ကားခဲ့တာပဲ . . . "

သိက္ခာကျက် အပြစ်ရင်ပြင်သည် သူ့အဖို့ ခင်ယော်တို့ဘောင်မှ ကြည့်ခြင်းမဲခြင်း၊ ခံရပြီးနောက် ဝေးလှစွာသော ကျောက်ကမ်းပါးစောက်များ မဲဝေဖျားသို သွေး၍ ကိုယ်တည်သောအချည်း၊ တစ်ယောက်တည်းလျှင်၊ အတီးကျန် အလေ့နာတာ အဖြစ် ဘဝဆုံးရမည်သာ ဖြစ်သတည်း။

အသံကြီးက ဆက်ဆိုပြန်၏။ "ယောနသ်ခင်ယော်၊ တနေကျ မင်းသီလီမိမေ၊ တာဝန်မှ ကပက်ကစက် ပြုလုပ်လို မင်းအတွက် အကျိုးမှ မရနိုင်၊ ဘဝဆိုတာလည်း မသိရသေးတဲ့ အရာလိုမှတ်၊ ဘဝဆိုတာဟာ သီလီ မသိနိုင်တဲ့ အစိန္တယတရား တစ်ပါးရယ်လိုမှတ်၊ သီတာနဲ့ သီနိုင်တာ တစ်ခုတည်းကတော့ ဒီမြေကြီးဘုံထဲ တို့တတွေ ရောက်ရှိလာတာဟာ ဝေးဖိုနဲ့ အသက်နဲ့ကိုယ် ကြာကြာမြဲနိုင်သလောက် ပြီးအောင် နေသွားနိုင်ဖို့ပဲ"

ခင်ယော်တို့၏ ကောင်စီအစည်းအဝေးတွင် အဘယ်မည်သော ခင်ယော်မျိုးမှ ခွန်းတုန်ပြန်၍ နှုတ်လှန်တိုးခြင်း၊ ပြုစုမရှိ သိုသော်လည်း၊ ယောနသ်သည် ဤသို့ထုစေ၏။ "ဘယ့်နှယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် တာဝန်မှ ပြုလုပ်တယ်တဲ့လား၊ ကျွန်တော်ညီများ အစ်ကိုများတို့။ ဘဝရဲ့ အစိပျယ်နဲ့ ဘဝရဲ့စိစွဲကို တွေ့ရှိရပြီး၊ အယ်သူကပိုပြီး တာဝန်ပုံ ဖြစ်နိုင်ပါသေးသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်မျှ ငါးခေါင်းမျှ၊ နောက်ကိုဗျည်း၊ တကောင်ကောင် လိုက်နေခဲ့ကြရာက အစမှ ဘဝရဲ့ ယုတ္တိရှိမှုကို တွေ့လာရတာပါ။ သတ္တဝါဆိုတဲ့ ဘဝကိုရလာကြရတာဟာ သင်ယူဖို့၊ တွေ့ရှိဖို့၊ လွတ်ဖို့ ကျွတ်ဖို့ပဲ ဆိုတာလေဗျ၊ ကျွန်တော်အစု တွေ့ထားတာကို ပြပါရဦး။ ဒီတစ်ကြိမ်လောက်တော့ ခွင့်ပြုပါ။"

ငှက်အုပ်ကြီးသည် ကျောက်ခဲ ကျောက်တုံးများကို သို မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ကြီး နေကြ၏။

ခင်ယော်အပေါင်းတို့သည် မင်းယော တိုမျိုးရိုးကို စော်ကားစော်ကား ဖျက်ဆီးပစ်တာပဲဟု တစ်သံတည်း၊ အုန်းအုန်းမြဲမြဲ လွက်ဆိုကြပြီးလျှင် နားများကို ပိတ်လျက် သူ့ကို ကျောစိုင်းသွေးကြကုန်၏။

ယောနသ်ခင်ယော်သည် သူ၏ နေညာများကို တစ်ကောင်တီးတည်း၊ ကုန်လွန်စေရခြင်းလည်း၊ ဝေးလံလှသော ဈေးကွက်ကမ်းပါးများသို့ ရောက်ရုံသာမက လိုတက်ကျော်လွန်၍ပင် ကျယ်ပြန့်စွာ ကျင်လည်ကျက်ဝေးရ၏။ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ဝမ်းနည်းမှုကား အတီးကျန်အဖြစ်နှင့် နေရခြင်းမဟုတ်၊ ပျံသန်းခြင်းအတတ်၏ သူနိုးကြက်သရေသည် ခင်ယော်အပေါင်းပေါ်တွင် ဖြိုးဝေရန် စောင့်မြင်နေသည်ကို အခြားသော ခင်ယော်တို့က မယုံနိုင် ဖြစ်နေခြင်းသာတည်း။ သူတို့စမူ မျက်စိဖွင့်၍ ကြည့်မြင်ရန် ငြင်းဆိုနေကြခြင်းတည်း။

ယောနသ်သည် ပျံသန်းခြင်းအတတ်ကို တနေတခြား ပို၍ပို၍ တတ်လတ်၏။ လေတိုးသည် သူ့ကိုယ် ဓနိယဝကို နည်းနိုင်သလောက် နည်းအောင် အတောင်များကို ပိတ်လျက်၊ ကိုယ်အလျားကိုလည်း၊ ဆန်ထုတ်ကာ လွင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် အောက်သို့ထောင်လိုက် တိုးဆင်းခြင်းသည် သူ့အား ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်၏အောက် ဆယ်ပေ၌ စုဝေးသွေးလောင်နေလေ့ ရှိသည့် ငါးဖြူများအတွင်းသို့ ရောက်သွားစေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်အောက် ဆယ်ပေအရပ်တွင် လျှာအရသာလျှာကို သုခစားရ၏။ အသက်ရှင်နေရန်အတွက် တံငါလှေများနှင့် ပေါင်ပုံသို့များကို သူမလိုတော့၊ လေထဲတွင်ပင် သူ့အိပ်တတ်လတ်၏။ ကမ်းအလွန်၌ တိုက်ခတ်နေသော လေကြောင်းကိုလည်း၊ ညဉ့်အခါ ဖြတ်သန်း၍ နေဝင်မှ နေထွက်အတွင်း၊ မိုင်တစ်ရာ ဝေးပေါက်ရောက်နိုင်၏။ ဤသို့သော အတွင်းအရွယ် တန်ဖိုးမျိုးဖြင့်ပင် သူသည်ထုထပ်သော ပင်လယ်နှင်းတိုက် နှင်းတောများကို တိုးဖောက်ဖြတ်သန်း၍ မျက်စိကိုင်ရုံလောက်အောင် တောကပ်ကြည့်လင်နေသော အတက်ကောင်၊ ကင်ယံ သို့လည်း၊ ပျံတက်နိုင်၏။ တခြားခင်ယော်တို့ငါး ခင်ယော်တို့ငါးအဖို့ မြေကြီးပေါ်တွင် ရပ်လျက်သာ မင်းလွင် ပိုးနှင်းတို့မှ တပါး အခြားဘဝမျှမသိနိုင်သော အစွန်အစာ ရာသီမျိုးတွင် သူ့အဖို့မှ နေမင်းသည် သာလျက်ရှိ၏။ မြင့်မားသော ကောင်၊ ကင်ယံမှ လေဟုန်များကို စီးနင်းလျက် သူသည် ကမ်းခြေနှင့်ဝေးသော အတွင်းပိုင်း၊ ကုန်းအရပ်ဒေသများသို့လည်း၊ သွားရောက်ကာ ချီမြန်သော ခံသွယ်ပိုးကောင် ဖွားကောင်များကို ဖြိုးဖြိုးမြက်မြက် သုံးစေနိုင်ရ၏။

ခင်ယော်တစ်သိုက်လုံး၊ တစ်အုပ်လုံးအတွက် သူတစ်မျိုးက မြေပင်မိသောအရာကို ယခုသူတစ်ယောက်တည်းသာ ရရှိနေလေပြီ။ ပျံသန်းခြင်း အတတ်ကို သူ့သင်ယူဆည်းပူးခဲ့၏။ သင်ယူရာ၌ ခံစားရသော ဒုက္ခများကို သူအမှုမတဝား၊ ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း မရှိ။

ဦးပွေ့ပျင်းရိခြင်း၊ ဝိတ်လန်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အမျက်ဒေါသ လွက်ခြင်းဟူသော ဓလေ့စရိုက်သုံးမျိုး ရှိနေလေသည့် အတွက် ခင်ယော်တို့သည် ဤမျှလောက် သက်တမ်းတိုတောင်ကြရ၏ဟု ယောနသ်သည် သိရှိလတ်၏။ ယောနသ်၏ စိတ်သန္တာန်၌ ဤအကြောင်းတရားသုံးပါး၊ ကင်းပျောက် ဝိတ်သုဉ်းနေသောကြောင့်ပင် သူသည် အနာကမ်းမှ မရှိဘေးကင်း သက်တမ်းရှည်စွာ နေနိုင်ဘိတောင်း။

အခြားဝေဠဝေဠ နှစ်ကောင်သည် ညဉ့်အခါ၌ ရောက်ရှိလာလျှင် ယောကျာ်းတစ်ကောင်လီးတည်း။ သူမြတ်နိုးလှသော ကောင်၊ ကင်ယံဝယ် ချမ်းမြေ့ညင်သာစွာ လေဟုန်စီးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြုံ၏။ သူအတောင် တစ်ဖက်တစ်ဖျက်၌ သူ့ကိုရံ၍ ပေါ်လာသော လိုဝေဠဝေဠနှစ်ကောင်သည် ကြယ်ရောင်အလေး သန်စင်လှ၏။ သူတို့မှ ပြုပြန်သော အလင်းရောင်သည် လေအမြင့်၌ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ရင်းနှီးခြင်းတို့ဖြင့် လျှမ်းတောက်လျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ ချစ်စရာအကောင်အလုံး၊ အမျက်သည်ကား အပျံကျွမ်းကျင်ပုံတည်း။ တစ်ဖက်တစ်ဖျက်စီတွင် အတောင်ဖျားခြင်း၊ တစ်လက်မတီတီသာ အပြင် မယုတ်မလွန် အကွပ်တားလျက် ပျံသန်း၍ သူသွားလေရာရာသို့ ကပ်မြှောင်၍ အတူလိုက်နေနိုင်ပေတော့၏။

ယောကျာ်းသည် ဧကားတစ်စွန်းမျှ မပြေဘဲ လိုဝေဠဝေဠနှစ်ကောင်ကို စိန်ခေါ်သည့် အနေဖြင့် ဝမ်းကြည့်လေတော့၏။ အခြားမည်သည် ဝေဠဝေဠ မလိုက်နိုင် မအောင်နိုင်သော အစမ်းအသပ် အစစ်ဆေးမျိုးပေတည်း။ သူသည် လေစို၍ ဧကားကျကျခြင်း၊ မဖြစ်စုံတမယ်မျှသာ ရှိသောစွန်းမျိုးဖြင့် ဖြေးဖြေးစွာပျံ၏။ ဝေဠဝေဠမျက်နှာစိမ်း၊ နှစ်ကောင်လည်း သူနှင့်အတူ တက်စွပ်မကွာ နှေးကွေးစွာ လိုက်ပျံနိုင်ကုန်၏။ သူတို့လည်း အနှေးပျံနည်းကို တတ်ကျွမ်းကြပေသကဲ့။

ယောကျာ်းသည် တောင်ပံများကို ခေါက်သိမ်းလျက် ကိုယ်ကို စရပတ်လိုမိကွာ အောက်သို့ တစ်နားချီလျှင် ဝိုင်(၁၉၀) နှစ်ဖြင့် တဟုန်တိုး ဆင်းလိုက်၏။ မျက်နှာစိမ်းနှစ်ကောင်လည်း သူနည်း၊ အတိုင်းပင် ပုံပန်းမပျက်စေဘဲ လိုက်ဆင်းကြ၏။ နောက်ဆုံး သူသည် ယင်းအချိန်ဖြင့်ပင် အထက်သို့ တဖန် အရစ်ကျသော ဝက်အရစ်ပုံ ပျံနည်းဖြင့် တောင်လိုက် ပြန်တက်၏။ သူစိမ်းနှစ်ကောင်လည်း အပြုမပျက် သူနှင့်အတူ လိုမိကွာ ပျံတက်ကြ၏။

သူသည် ယခု အလှူလိုက် စထကြောမျှ ပျံသန်းပြီးလျှင် “ကဲကောင်ပြီ၊ ဝေဠဝေဠတို့က အယ်သုတွေလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“တိုဟာ မင်းရဲ့အုပ်ထဲက ယောကျာ်း မင်းရဲ့ သွေးရင်းသားရင် ညီအစ်ကိုများပေါ့ကွာ၊” လိုဧကားသံများသည် အားအင်ပြည့်နှင့် ပြောသောဧကားများ ဖြစ်သော်လည်း ညင်သာလှ၏။ “တိုမင်းတီကို ရောက်လာခြင်းဟာ မင်းကို အမြင့်သို့ ဆောင်ကြဉ်းဖို့၊ ကိုယ့်ဘုံ ကိုယ့်နန်း ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ပေါ့”

“အဝဇ္ဇ၊ ကျုပ်ဘုံ ကျုပ်အိမ်၊ ကျုပ်မှာ ဘုံရယ်အိမ်ရယ်လို မရှိဘူးဗျ၊ ကျုပ်ငှက်အုပ်ဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ ကျုပ်ဟာ အမဲကြဉ်းခံခဲ့ရသူပဲ။ တောင်ကုန်းလေကြောင်းကြီးရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာ ခုကျုပ်တို့ ပျံနေကြတာပဲ။ နောက်ထပ် ပေတစ်ရာ နှစ်ရာထက်လွန်ပြီး ဒီ . . . အိုမင်းရင်ရော်လှတဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကောင်ကြီးကို မပင့်နိုင်တော့ဘူး။”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ယောကျာ်းရယ် . . . မင်းတတ်ပြီးသားပါ၊ ကျွင်းတစ်ကျောင်းပြီးလို့ နောက်ကျွင်းတစ်ကျောင်း တောက်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီကွ”

ပညာညစ်ဆေးသော ယောကျာ်းသည် (ယောကျာ်းမသိလိုသော) သူ့သန္တာန်ကို သူ့ဘဝတလေထွက်လုံး ထုတ်ချင်ပေါက် မေါက်တွင်း၊ ဝင်းတောက်လျက်ရှိ၏။ လိုအချိန်တွင် ယောကျာ်း၏ အတွင်း၌ ညစ်ဆေးသော သူ့သိသောအောင် တင်ရှားစွာ တောက်လင်းလေ၏။ မျက်နှာစိမ်းနှစ်ကောင် ပြောလိုက်သော ဧကားများသည် မှန်ပေစွာကား။ သူသည် ခုနကထက်ပို၍မြင့်စွာ ပျံသန်းလျက် ရှိပေသည်။ အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်လည်း ရောက်လေပြီ။

သူ့မျက်စိများသည် ကောင်၊ ကင်ကို ခြိတ်သန်း၍ ဤမျှလောက် အပျံမျိုးစုံ တတ်ခဲ့ရသော နေရာဖြစ်သည့် ငွေပြည်တန် ကုန်းပြင်မြေကြီးဘုံသို့ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် အတန်ကြာအောင် လှည့်ကြည့်နေမိ၏။

“ကဲ၊ ကျုပ်တော့ လိုက်ဖို့ အသင့်ပဲ” ဟု နောက်ဆုံးတွင် သူပြောလိုက်၏။

သည့်နောက် ယောကျာ်း ဝေဠဝေဠသည် ကြယ်လုံးများပမာ ဝင်းတောက်သော အဖော်နှစ်ကောင်နှင့် အတူ မှောင်အတိဖြစ်အောင် မညှိနက်နေသော ကောင်၊ ကင်ထဲ၌ မျောက်ကျယ်သွားလေတော့သတည်း။

အပိုင်း (၂) ကမ်းကုန်အောင် တတ်စွမ်းခြင်း

အြစ် . . . သည်ယာစေမာရိပ်မြို့ တင်ပါရုံ၊ ဤသို့တွေ့မိ၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြုစုရမိ၏။ ဤသို့သို့ပျံ့တက် ဝင်ရောက်ခါးသေ ချိသေး၊ ဘုံအကြောင်း၊ စိစစ်နေသည်မှာ မနိုးမခံပြုရာ ရောက်သဖြင့် ပြုမိခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောဝက်ပသေဝ ခင်ယော်နှစ်ကောင်နှင့်အတူ တောင်ပံခြင်း၊ယုဉ်၍ မြေကြီးပြင်မှ တိမ်များအထက်သို့ ပျံတက်လာစဉ်တွင် သူ့ကိုယ်အောင်ကိုယ်လည်း အခြားခင်ယော်နှစ်ကောင်နှင့်တူ တောဝက်ပလာသည်ကို သူမြင်ရ၏။ မှန်ပါပေသည်။ ယခုရှိနေသော ယောကျာ်း ခင်ယော်လည်း ယခင်က ယောကျာ်းခင်ယော်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အပြင်ဗဟို၌ စုပ်အဆင်း၊ အသွင်သဏ္ဍန်သည် ပြောင်းလဲလေပြီ။

ကိုယ်အောင်သည်လည်း ခင်ယော်အောင်မျိုးပေတည်း။ သို့သော် ယခင် အောင်ပောင်ကိုသို့မျိုး၊ လုံးဝမဟုတ်၊ ပို၍အပျံအသန်ကောင်းနေ၏။ ယခင်မြေကြီးဘုံ ဘဝပောင်တွင် ချီကံထုတ်ခဲ့ဖူးသော လုံးဝမျိုး၏ တစ်ဝက်မျှဖြင့် ယခုအမြန်နှုန်းလည်း နှစ်ဆရ၍ အလုပ်လည်း နှစ်ပြန်ပြီးနိုင်ပေသည်။

သူ အမွှေးများသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ ဖွေးဖွေးလက်လဝ၏။ သူ တောင်ပံများလည်း အကြိမ်များစွာ ပွတ်တိုက်ထားအပ်သော ငွေပြားများနှင့်အတူ စင်းလုံးချော ညက်ပွတ်၍ အပြစ်ကင်းစင်၏။ သူသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက် ဤတခြစ်လဲ တောင်ပံများအကြောင်းကို ရှိစေလေတော့၏။ တောင်ပံများအတွင်းသို့ အားအင်စွမ်းပကား သွတ်သွင်းမှုကိုလည်း သူတောင်လေတော့၏။

တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၂၅၀) နှုန်းဖြင့် ပျံနိုင်လာသောအခါ အလျားလိုက်တပြေးတည်း။ အမြန်ဆုံးပျံနိုင်သောနှုန်းသို့ ရောက်ခါးနီးချေပြီဟု သူထင်၏။ တစ်နာရီလျှင် (၂၇၃) မိုင်နှုန်းဖြင့် ပျံလာနိုင်သောအခါတွင်လည်း ဤသည်ပင် အမြန်ဆုံးပေတည်းဟု ထင်မိပြန်၍ အနည်းငယ်မျှ စိတ်ပျက်နေမိ၏။ ဤကိုယ်အောင်အသစ်၏ စွမ်းနိုင်မှုသည် အကန့်အသတ် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ယခင်က အလှူပေးလိုက် တပြေးတည်း အပျံ့နှံ့လက် ယခုနှံ့ကား၊ ပိုပင်ပိုခြားသော်လည်း၊ အဆုံးစွန်သော အလှူနှံ့သို့မူ ရောက်ရှိနေပြီ။ ထိုစံမျိုးကိုမျိုးရန် အလှူနှံ့ကြီးသော လုံ့လင်္ဂီယမျိုး၊ လိုပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော ကောင်းကင်ဘုံမျိုး၌ အရာရာအစုံ အတားအဆီး၊ အကန့်အသတ် အပိတ်အပင် မရှိလိုက်ချေတကားဟု သူထင်မိ၏။

တိမ်များသည် ဟင်းလင်းပေါက်ကုန်၏။ သူအဖေ သူအမောင်များက “လိုရာစရီးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ပါစေ၊ ဘေးမသီ ရန်မခတ် သက်ဆင်းနိုင်ပါစေ၊ ယောကျာ်း” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးသော် မိုးပျံလေလျှို၍ ကွယ်ကုန်၏။

ယောကျာ်းသည် ပင်လယ်တစ်ခု၏ အထက်မှ လှသွေးပျံနယ် အထစ်အငေါ့၍သော ကမ်းရိုးတန်းသီသို့ ပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ တောင်ကမ်းပါးစောင်းများပေါ်တွင် ဝေဠဝအနည်းငယ်မျှသာလျှင် အထက်သို့ လို၊တက်နေသော လေကြောင်းများကို စီးနှင်းနေကြကုန်၏။ မြောက်ဘက်အဝေးတွင် မျက်မြင်တဆုံးရှိ မိုးကုပ်ကုပ်ကြီး၊ ပိတ်ဆီးနေသော အရပ်၌လည်း ဝေဠဝအနည်းငယ်မျှသာ ပျံနေကြကုန်၏။ အမြင်သစ်များ၊ အတွေးသစ်များ၊ အမေးသစ်များသည် သူ၌ပေါ်လာကုန်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဝေဠဝများ ဤမျှလေလက် နည်းပါးနေသနည်း။ ဤလိုကောင်းကင်ဘုံမျိုးသည် ဝေဠဝအုပ်များဖြင့် အပြည့်အသိပ် ဖြစ်နေသင့်လှ၏။ ငါလည်း ယခု ကောက်ကောင်ကောင် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ မပေလိုက်လော့သနည်း။ ကောင်းကင်ဘုံမှ ဝေဠဝများဟူသည် မေရီးလုံ့စံမရှိဆို၊ အိပ်ရိုးလုံ့စံလည်း မရှိဆို။

ဒီကော့ကို သူဘယ်ကကြားခဲ့ပါလိမ့်။ မြေကြီးဘုံ၌ နေခဲ့ရသည့် သူဘဝအကြောင်းကို သူတပြည်ပြည်၊ မှေလေပြီး မြေကြီးဘုံသည် သူကိုယ်တိုင် အတတ်ပညာ အမြောက်အမြား သင်ယူတတ်ကျွမ်းလာခဲ့သည့် နေရာ ဖြစ်သည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော်လည်း၊ ထိုနေရာ၌ ဖြစ်စွဲကြီးများသည်များကို အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့။ ပျံ့နှံ့စွာ၊ ရှေးတေးတေး၊ အစိပ်သစ်ပွယ်သော ဉာဏ်၌ ထင်နိုင်၏။ အစေးအတွက် အလှအယက် တိုက်ကြရ နိုက်ကြရဆိုလော့ . . . ဘဝလော့၊ မကြည့်ခြင်း၊ ခံရ သိက္ခာမျက်ပြခြင်း၊ ခံရဆိုလော့ . . . ဘဝလော့၊ သေသေစွာစွာတော့ မမှတ်မိတော့။

ကမ်းရိုးတန်းပေါ်၌ ဝေဠဝတစ်ကောင်လည်း သူထံသို့ လာ၍ တစ်ကောင်တစ်လေမျှလည်း၊ ဘယ်ကော့ကိုမျှမပြော။ သူကိုလာ၍ ပျံပျံလှဝှာ စရီးကြီး ပြကြသည်ကိုမူ ယောကျာ်းသိ၏။ ဤနေရာသည် သူဘုံသူနှံ့၊ သူအိပ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူသိ၏။ သူအစုံ နေထူးနေမြတ်ကြီး၊ တနေဖြစ်၏။ ထိုနေကြီး၏ အစ နေထွက်ကိုမူ သူမမှတ်မိတော့။

ကမ်းခြေသို့ ဆင်းသက်ရန် သူလှည့်လိုက်၏။ တောင်ပံများကို စိုက်စတ်၍ မြေပေါ်မှ တစ်လက်မ အမြင့်တွင် တစထမျှ တန်ပြီးနောက် သံပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ဖြေမျှလိုက်၏။ အခြားဝေဠဝများလည်း သက်ဆင်းကြ၏။ သို့သော် သူနှင့် သက်ဆင်းပုံခြင်း၊ မတူ။ တစ်ကောင်တစ်လေမျှ အတောင်စိုက်စတ်ရှိ ဝေးစွာ၊ အမွှေးတစ်မျှင်ကိုသော်ပင် မလှုပ်ကြ။ သူတို့သည် တောင်ရံကို ဖြန့်လျက် လေထဲတွင် ဝိုက်ကား၊ ဘယ်ကုန်သို့မူ သူမသိ။ အမွှေးအတောင်များကို ကိုင်းညွတ်လျက် ဖြေတောက်များနှင့် မြေကြီး၊ ထိုလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အပျံလည်းရပ်သွား၏။ အထိန်းအသိမ်း ကောင်းလိုက်လေခြင်းဟယ်။ အားကျဖွယ်ရာကြီး။ သို့သော်ယောကျာ်းသည် တပိုက်ပိုက် တပေတ်ပေတ်နှင့် အတော်ကြီးရှိနှံ့၍ အပင်ပန်းကြီး၊ ပင်ပန်းနေသဖြင့် ဝမ်းမကြည့်လိုတော့။ ကမ်းခြေသောင်ပြင်တွင် ရပ်လျက် ယခုတိုင်အောင် စကားလည်း တစ်စွန့်မျှ မပြောဘဲ ကျိန်းစက်သွား၏။

နောက် နောက်နေရက်များတွင် ယောကျာ်းသည် ဤနေရာ၌လည်း ပျံသန်းခြင်း၊ အတတ်ပညာအကြောင်း၊ သင်ယူလေ့လာစရာ နိသယည်းများမှာ သူစွန့်ပစ်ခဲ့သော ဘုံဘဝဟောင်း၌ ကဲ့သို့ပင် အမြောက်အမြား ရှိနေသေးသည်ကို သိမြင်၏။ သို့သော် ခြားနားမှုတစ်ခုကားရှိ၏။ သူခင်းစားတွေကြာသလို ခင်းစားတွေကြာကြာသော ဝေဠဝများ ဤနေရာ၌ရှိ၏။ သူတို့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အစုံ ဘဝ၏ အစေ့အကြီးဆုံးကိစ္စသည် မိမိတို့၏ အနှစ်မြိုက်ဆုံး အလုပ်မျိုး၌ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် တတ်မြောက်ပြည့်စုံခြင်း၊ ဆီသို့ လှမ်းတက်ရန်ဖြစ်၏။ သူတို့ အမြတ်နိုးဆုံး၊ အပြုဆုံးအလုပ်သည်ကား ပျံသန်းခြင်း၊ အတတ်ပညာပေပင်တည်း။ သူတို့ အားလုံးသည် ခုံညှာသိုက်မြိုက်သော ငှက်များဖြစ်၏။ သူတို့သည် နေတစ်ခု တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ တစ်နာရီ အပျံလေ့ကျင့်လျက် အထက်တန်း၊ လေကြောင်းအတတ်ထူးများကို ကြံဆစမ်းသပ် တီထွင်နေကြကုန်၏။ ယောကျာ်းသည် သူစွန့်ပစ် လွှတ်စွာလာခဲ့သော မြေကြီးဘုံအကြောင်းကို အတော်ကြာမြင့်စွာ မှေနေ၏။ ထိုဘုံဟောင်း၌ ဝေဠဝအုပ်သည် ပျံသန်းခြင်း၊ အတတ်၏ ကောင်းကင်ကျိုးမျှမ်းသင်ကို မမြင်လို၍ မျက်စိများကို ဈေးနေအောင် တအားကြီးမိုတ်လျက် အစားစွာစေ့နှင့် အစေးအတွက် နိုက်ရန်များစေ့၊ အကျိုးကိုအတွက် သူတို့၏ တောင်ပံများကို အကြောင်းအရင်းပြုကာသာလျှင် နေကြကုန်၏။ ယောကျာ်းသည် ရံဖန်ရံခါ ထိုလှည့်နှံ့သော ဘဝအကြောင်း၊ တစ်မျက်တလေကို စောကြည့်မျှ သတိရ၏။

ယောကျာ်းသည် သူ့ဘဝပေးပေး၊ အကြောင်းကို တစ်နံ့နံ့ကွင်း သတိရလေပြန်၏။ အပျံ့အတတ်သင် သူ့ဆရာနှင့်အတူ တောင်ပံမျှ၊ ပိတ်လျက် လိုမိပျံ ဖြစ်ငြိမ်းအတတ်ကို လေ့ကျင့်ပြီးနောက် သေင်ပြင်ပေါ်သို့ ဆင်း၍ အနားယူနေစဉ်တွင် ဖြစ်၏။

ယောကျာ်းသည် သူ့ဆရာအား ဤသို့မေးခွန်းထုတ်၏။ “ဆရာ ဆာဝလီဇင်၊ ဝေဒနာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲ” ဤသို့မေးလိုက်ရာတွင် နှုတ်မှ အသံမထွက်၊ စိတ်မနေ့ဖြင့်သာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ “ဂီ၊ဂီ၊ဂီ၊ဂီ၊ဂီ၊ဂီ” ဟူ၍ အသံမပြည့် ဤသို့မှ ဝေဒနာများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ နှုတ်ပြောခြင်းမဟုတ်၊ စိတ်မနေ့ဖြင့်သာ ဆက်သွယ်ကြ၏။ ယောကျာ်းလည်း ဤသို့ဆက်သွယ်မှု၌ လွယ်လင့်တကူ ကျင့်သားရလေ၏။ “သည်မှာ ဘဝကြောင့် ကျုပ်တို့ ဝေဒနာဦးရေ နည်းနေရတာတုန်း” ကျုပ်နှင့် ဝေဒနာ၊ နှစ်ကောင်တင်ပဲလား၊ ကျွန်တော်တွေကလေးတဲ့ နေရာမှတစ်ဆင့် . . .”

“ဝေဒနာတွေ ထောင်နဲ့စီပြီးရှိတာကို ငါ့သိပါတယ်” ဟု ဆာဝလီဇင်က ခေါင်းတစ်ခါခါဖြင့် သူ့ကောသကို ဆက်လိုက်၏။ “ငါ့သိတဲ့ အခြေတစ်ခုတည်းကတော့ ယောကျာ်းရယ်၊ မင်းဟာ ငှက်တစ်သန်းမှာ တစ်ကောင်လေး၊ အခြေကြီးဖြစ်လိုသေးပေ။ တို့တတွေ အများစုဟာ ဒီကိုအလားအရောက် နှောကြွေတယ်ကွဲ့၊ တစ်ဘုံက အခြားဘုံကို ကျွမ်းပြောင်းကြရာမှာလဲ ရောက်ရှိလာတဲ့ တခြားဘုံမှာလဲ ဘုံဟောင်းနဲ့ ဆင်တူစွဲမှားဖြစ်တာကို ဘယ်ဘုံက တိုလာခဲ့သလဲဆိုတာကိုလဲ တိုမှသာသွားကြတယ်။ ဒီကနေ ဘယ်ဘုံကို ဦးတည်နေတယ်ဆိုတာလဲ တိုမှပူ၊ ပဗ္ဗန္ဓုန် တည်တည်ကြီးဖြစ်အောင် အစိုက်အတန့်ကို အစိုက်အတန့် အနေဖြင့်သေ တိုနေလေ့ရှိတာပဲ။ သတ္တဝါ ရယ်လို့ ဖြစ်လာရာမှာ ဘဝစွဲကိစ္စဆိုတာမျိုးဟာ စားစို့ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ဖြစ်နေဖို့ ချည်းလဲပဲ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အဆုတ် အသင်းထဲမှာ တန်ဖိုးအာထာရရှိချည်းပဲလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆိုတာ ဒီထက်အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်လို့ တိုပဲထမ မသိရစင်၊ ဘယ်နှစ်ဘဝခြား ကျွမ်းပြောင်း လာခဲ့ရသလဲ ဆိုတာကို အစိုက်အမြှက်လေဝက် မင်းသိရလား၊ ဘဝခြားပေါင်း အထောင်၊ ယောကျာ်း ဘဝခြားပေါင်း၊ အသောင်းပေ၊ သည့်နောက် တခြားဘဝခြား တစ်ရာလောက်ဖြစ်ပြီးမှ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် တတ်မြောက်ခြင်း၊ ဆိုတာလဲ ရှိပေသကဲ့သို့ တိုသိပြေလားတယ်။ တဖန် အခြားဘဝခြား နောက်ထပ် တစ်ရာလောက်ကြာမှ ဘဝစွဲကိစ္စတွေဟာ ဒီအပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် တတ်မြောက်ခြင်းကို တွေ့ဆိုက်ဖို့ ရယ် ထုတ်ဖော်ပြသရုံရယ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တိုသိလေရတယ်။ တို့တတွေလဲပဲ ဒီနိယာမအတိုင်း ဖြစ်ရတာအမှန်ပေါ့။ တို့ရယ်ခေါင် နောင်လာလတ္တံ့ ဘဝဟာလဲ ယခုဘဝမှာ သင်ယူဆည်းပူး၊ တတ်မြောက်တာတွေပေါ်မှာ တည်တယ်။ ယခုဖြစ်ဆဲဘဝမှာ ဘဝမှ သင်ယူဆည်းပူး၊ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း မရှိရင် ယခင် နောင်ဖြစ်လတ္တံ့ ဘဝဟာလဲ ယခုဘဝနဲ့ ဘဝမှတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ တထေရာထဲပဲ ဖြစ်မှပဲ ကျန်နင်းရရှိ အကုန်အသတ်တွေ အချုပ်အစွယ်တွေ အတားအဆီးတွေနဲ့ သယ်ပိုးရရှိ စိအလေးဆုံး တပြုတခေါင်းကြီးနဲ့ ဖြစ်မြဲဖြစ်နေမှပဲ။”

ဆရာ ဆာဝလီဇင်သည် သူ့အထောင်များကို ဖြန့်လျက် လေကြောင်းဆန့်ရန် လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဤသို့ပြော၏။ “ဒါပေမယ့်လို့၊ ယောကျာ်း၊ မင်းဟာ တစ်ဘဝထဲမှာ တတ်မြောက်ခဲ့တာတွေက များလွန်းလို့ ကြားဘဝပေါင်း တစ်ထောင်မနေခဲ့ရဘဲ ဒီဘဝကို ရောက်လာတာပေါ့။”

တစထာအတွင်းပင် သူတို့နှစ်ကောင်သည် လေထဲသို့ ရောက်၍ လေ့ကျင့်နေကြ၏။ နှစ်ကောင်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကောင်က ဘယ်ဆိုလျှင် တစ်ကောင်ကညှာ၊ တစ်ကောင်ကညှာဆိုလျှင် တစ်ကောင်ကဘယ် တပြောငါ့တပြန် လုပ်ရ၏။ ကိုယ်လိုမိပျံ့ခြင်းသည် ယောကျာ်းအဖို့ အထူးစက်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ၊ ယောကျာ်းသည် သူ့ဆရာနှင့် ကပြောင်းကပြန် ဧည့်စား၍ လုပ်ကိုင်နေရသောကြောင့်တည်း။ တို့တွင်မကသေး၊ လိုမိပျံ့ အချက်တိုင်းတွင်လည်း သူ့ဆရာနှင့် စည်းကိုင်ဝါးကိုင် စုက်ညီရသေး၏။

“ကဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လုပ်ကြဦးမို့” ဟု ဆရာဆာဝလီဇင် ကဆို၏။ “နောက်တစ်ခါ ထပ်လုပ်ကြဦးမို့” ဟု ထပ်တလဲလဲဆို၏။ နောက်ဆုံးတွင် “အေ၊ ကောင်းတယ်ပေ၊ ဟုတ်ပြီဟေ့” ဟု ဆို၏။ သည့်နောက် သူတို့သည် ထောင်လိုက် စက်ဝိုင်းပုံ အပျံ့ကို စ လေ့ကျင့်ကြ၏။

တစ်ညသောအခါ ညဉ့်အပျံ့ မလုပ်ကြသော ဝေဒနာများသည် သံသေင်ပြင်ပေါ်၌ တစုတဝေးတည်း ရပ်လျက် ဧည့်စားခန်းထုတ်နေကြ၏။ ယောကျာ်းသည် အစွဲနံ့ကော အဖိုးအိုဆရာကြီးချွန်၊ ဝေဒနာထံ ချဉ်းကပ်၏။ ဆရာကြီးချွန်၊ ဝေဒနာသည် ဤလောကမှ လွန်သောအရာပုံသို့ တွက်လိမိမည် တွက်ရပ်ပေါက်သွား လိမိမည်ဟု ပြောစမှတ်ပြကြ၏။ ယောကျာ်းက “ဆရာကြီးချွန်၊ ဝေဒနာ” ဟု မဆိုပဲ ဆိုပုံပဲလျှင် နွဲ့နွဲ့ကြောက်ကြောက်နှင့် ခေါ်လိုက်၏။

အဖိုးအို ဇင်ယော်လည်း သူ့အား ကြင်နာစွာ ကြည့်၍ “အေး သားသား ဘဝလဲ” ဟု ဆို၏။ အဖိုးအိုသည် အသက်အရွယ်ကြောင့် အိုမင်းမစွမ်း၊ ဖြစ်နေရမည်အစော ပို၍ပင် အားအင်နှင့် ပြည့်စုံနေသေး၏။ ငှက်အုပ်ထဲတွင် ပျံခြင်းအတတ်၌ သူမတူအောင် နိုင်ခဲ့ငါးကျွမ်းကျင်ပြီး ဖြစ်၏။ မည်သည့် ဇင်ယော်ကိုပင်မဆို အနိုင်ယူနိုင်၏။ အခြားဇင်ယော်များ တဖြည်းဖြည်းသေ လေ့ကျင့်သင်ယူနေရသော အတတ်မျိုးအားလုံးကို အဖိုးအိုသည် တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၏။

“ဆရာကြီးဇင်ယော်၊ ဒီနေရာဟာ ဓမ္မစရိပ်မြို့တော လုံးလုံးမဟုတ်တန်ပါဘူး။ ဟုတ်ပါသလား ဆရာကြီး”

အဖိုးအိုသည် လရောင်ထဲတွင် ပြုံးလျက် “ယောနက် ဇင်ယော် မင်းဟာ လေ့လာသင်ယူနေဆဲပဲ” ဟု ဆို၏။

“ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ပြီး နောက် ဘဝဖြစ်မှလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ခါကို စဉ်းစားနေကြပါသလဲ။ အားမရှိပြီ ဆိုတဲ့နေရာ မရှိဘူးလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ယောနက်ရယ်။ ဓမ္မစရိပ်မြို့ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဓမ္မစရိပ်မြို့ဆိုတာ နေရာဥပဒေ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကာလလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဓမ္မစရိပ်မြို့ဆိုတာ အပြီးတိုင်အောင် တတ်စွမ်းခြင်းအဖြစ်၊ လိုလေသေး၊ မရှိအောင် ပြည့်စုံခြင်း အဖြစ်ကို ခေါ်တာ။” အဖိုးအိုသည် ဓထကြွ ခတ်ခတ်နေပြီးလျှင် “မင်းဟာ တော်တော်မြန်မြန်ကြီး၊ ပျံနိုင်သူ တစ်ဦးမဟုတ်လား” ဟုမေး၏။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် အမြန်ပျံတက် ဘိပ်ကြိုက်ပြီး။ အမြန်သေ ပျံရင် ကျွန်တော် ဘိပ်ပျံတာပဲ” ဟု ယောနက်က အံ့ကြဲသွား ဟန်ဖြင့်ပြော၏။ အဖိုးအိုက သူတော်မှန်းကို ဘိနှင့်ထားသည့် အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူမိသည်။

“အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်တဲ့ အမြန်နှုန်းကို မင်းစရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် မင်းဟာ ဈေးသားအတိ ဓမ္မစရိပ်မြို့ကိုလည်း စရောက်တာပဲ။ ယောနက်။ အဲဒီအမြန်နှုန်းဟာ တစ်နာရီကို မိုင်တစ်ထောင်လဲ မဟုတ်ဘူးကွ။ မိုင်တစ်သန်းလဲ မဟုတ်ဘူးကွ။ အလင်းရောင်ရှိ အမြန်နှုန်းလဲ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘဝဖြစ်လိုလဲ ဆိုတော့ ဂဏန်းအရေအတွက် အခြင်အတွယ် အတိုင်းအတာဆိုတာ ဘယ်ဂဏန်းမဆို အကန်အသတ်ရှိနေတဲ့ အတွက်ပဲ။ အပြီးတိုင်အောင် ပြည့်စုံတတ်စွမ်းခြင်းဆိုတာ အကန်အသတ် နယ်နိမိတ်အရွန်အဖျား အပြတ်အနား မရှိဘူးကွ။ . . . အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံတဲ့ အမြန်နှုန်းဆိုတာ၊ ငါ့သား။ ဓမ္မစရိပ် ရောက်ရှိခြင်းပဲ . . .”

ဘဝမပြေ ညဝမပြေနှင့် အဖိုးအိုသည် စုပ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ပေငါးဆယ်အကွပ်တွင် ရှိသော ရေခပ်၌ သွားကနဲ သွားပေါ်လေ၏။ ဤအဖြစ်အပျက် အားလုံးသည် တမုဟုတ်အတွင်း ဖြတ်ကနဲ မြစ်ပျက်ခြင်းသေ ဖြစ်၏။ တိုနောက် ရှေးနည်းတူပင် စိတ္တက္ခဏ (တရော့နိမိတ် တစ်သန်းစိတ်တစ်စိတ်) အတွင်းတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ယောနက်နှင့် ပခုံးခြင်း ယှဉ်ကာ စုပ်လျက်သား ဖြစ်နေပြန်၏။ အဖိုးအိုမျှန်းက “ဒါဟာ အပျောက်စားခြင်း၊ တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်” ဟု ဆို၏။

ယောနက်သည် ရင်သပ်စွာမော အံ့ကြဲသွား၏။ ဓမ္မစရိပ်မြို့အကြောင်း၊ ဆက်မေးရန်ပင် မှောသွား၏။ “ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီလိုလုပ်တာ ကိုယ်လဲ စိတ်လဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါသလဲ။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးအထိ ဒီလိုလုပ်နိုင်ပါသလဲ။”

အဖိုးအိုက “သွားလိုရာ ဘယ်လိုဥပဒေမျိုးကိုမဆို ဘယ်လိုအချိန်ကာလမျိုးကိုမဆို ပေါက်ရောက်နိုင်တာပေါ့” ဟု မြေကြား၏။ “ငါဟာ စိတ်ကူးပေါက်တဲ့ နေရာတိုင်း၊ နေရာတိုင်းနဲ့ ကာလတိုင်း၊ ကာလတိုင်းခါကို သွားရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။” အဖိုးအိုသည် ပင်လယ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် ဤသို့ ဆက်ပြန်၏။ “အံ့ကြဲရောပဲကွ။ ဓမ္မစရိပ်မြို့ကိုသာ အဓိက ထားပြီး အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံမှုကိုတော့ မထေမဲ့မြင်ပြုတဲ့ ဇင်ယော်များဟာ ဓမ္မစရိပ်မြို့ကြွေတယ်။ ဘယ်ကိုမှလဲ မရောက်ဘူး။ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြည့်စုံမှုကို ပစာနပြုပြီး ဓမ္မစရိပ်မြို့ကို သာမည့်ပြုတဲ့ ဇင်ယော်များဟာ ဘယ်ခါကိုမဆို သွားနိုင်ကြတယ်။ စုချက်ချင်းဆို ချက်ချင်းပဲ ပေါက်ရောက်နိုင်ကြတယ်။ ယောနက်ရယ်၊ မှတ်ထားနော်။ ဓမ္မစရိပ်မြို့ဆိုတာ နေရာဥပဒေ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကာလလဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ။ ဘဝဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ဥပဒေကာလဆိုတာတွေဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိကို မရှိလိုပဲကွ။ ဓမ္မစရိပ်မြို့ဆိုတာ . . .”

ယောနက်သည် မသိသေး၊ မတတ်သေးသည့် အရာကို သိချင်စေ တတ်ချင်စေ ဖွန်ဖွန်ဖြင့် ကိုယ်များပင် တုန်လှုပ်လျက် အဖိုးအိုအား “စုနက ပျံသလို ပျံတတ်အောင် ကျွန်တော်ကို သင်ပေးနိုင်ဘူးလား ဇင်ယော်” ဟု မေးလိုက်ရာ အဖိုးအိုက “သင်ပေးနိုင်တာပေါ့ မင်းသေ သင်ယူချင်ရင်” ဟု ဖြေ၏။

“ကျွန်တော် သင်ယူလိုပါတယ်။ ဘယ်တော့ သင်ပေးမှလဲ”

“စုပေါ့၊ မင်းကြိုက်ရင်”

“စုနလို ကျွန်တော် ပျံတတ်ချင်လိုက်တာ” ဟု ယောနက်က ဆို၏။ သူ့မျက်လုံးများ အတွင်းတွင် ထူးဆန်းသော အရောင်တစ်ရောင်သည် ဝင်းတောက်လာ၏။ “ကျွန်တော် ဘဝလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ။”

အဖိုးအိုချမ်းသည် ဝေပေတ်ငယ်ကို တစ်ချိန်လုံး သေချာစွာ စုစုပေါင်းကိုင်စိုက် ကြည့်လျက် နှေးနှေးပြောဆို၏။
စိတ်မြန်သလောက် အပြုပြန်နိုင်ဖို့ (သယ်ဆောင်မှုမရှိပေ) ကွပ် မင်း၊ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကိုတော့ မင်းဟာ သွားလိုရာ ခရီးကို
ရောက်နှင်နေပြီးလို့ သိလိုက်ခြင်းပဲ . . . ”

အဖိုးအိုချမ်း၏ အပြောအရ ယောကျာ်းအဖိုး အဓိကအချက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် မြင်ပုံမြင်နည်း၊ ပြောင်းလိုက်ဖို့ပဲ။
သူဟာ တောင်ပံအပြန် လေးဆယ့်နှစ်ပေရှိသော ဤကိုယ်စွာအတွင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ပုံစံမျှားချ၍ မှတ်သားထားနိုင်သော
ပုံနည်း၊ ပုံဟန်အမျိုးမျိုးကို ပုံနှိပ်စွမ်းရှိသည့် ဤကိုယ်စွာ အတွင်းတွင်လည်းကောင်း၊ အကန်အသတ် အချုပ်အချယ် ရှိနေသော
ကိုယ်စွာ အတွင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ပိတ်လှောင်ထားခြင်း၊ ခံနေရသူဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ မြင်နေခြင်းကို ရပ်စဲပစ်လိုက်ရမည်။
သူ့ရဲ့ သဘာဝအမှန်သည် ရှေးမှတ်ခြင်း၊ မပြုရသေးသော ဂဏန်းကဲ့သို့ ပြီးပြည့်စုံ၍ ဌာန ကာလတို့ကို လွှမ်းမိုးကာ နေရာတိုင်း၊
နေရာတိုင်း၌ တစ်ချိန်တည်း၊ ရောက်ရှိနေလေသည်ဟု အသိဉာဏ်အလင်း၊ တင်စွားမြင်ခြင်းသည် သာလျှင် အဓိက ဖြစ်၏။

ငှက်အုပ်လောကသို့ ပြန်သွားခြင်း

ယောနက်သည် ဤအချက် ဤအထက်ကို သံသယ မှတ်သားလျှင်လျက် တနေ့ပြီးတနေ့ နေမထွက်မီက ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်အထိ ကြိုးစားအားထုတ်လေ၏။ သို့ကြိုးစားပေမည်လည်း သူသည် မူလရုပ်နေသော နေရာမှ တစ်ဆင့်ခြည်မျှမရွေး။

အဖိုးအိုချမ်းက “ယုံကြည် အားထားမှုဆိုတာကို မမှပစ်လိုက်၊ မမှပစ်လိုက်ဟု ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောလေ့ရှိ၏။ “အပျံတတ်ဖို့ဆိုတာ ယုံကြည်အားထားမှုမလိုဘူးကွ။ ပျံခြင်းအတတ်ကို နားလည်ဖို့သာလိုတယ်။ ယုံကြည်အားထားမှုနှင့် ပျံခြင်းအတတ် နားလည်မှုဆိုတာ အတူတူပဲ။ ကံနောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားဦး။”

ထိုနောက် တစ်နေ့သောအခါ ယောနက်သည် ကမ်းပေါ်၌ရပ်လျက် မျက်စိများကို မှိတ်ကဝ စိတ်စူးစိုက်မှုအလုပ်ကို လုပ်နေ၏။ ထိုစဉ်တွင် အဖိုးအိုက သူ့အား ယခင်တလျှောက်လုံး ပြောဆိုခဲ့သော အလုံးစုံကို ယောနက်သည် ညထိရောင်လက်လက် လျက်တပြက်ဖြင့် တမဟုတ်ချင်း တိုးထွင်း၍ သိလိုက်၏။ “ဟ . . . မှန်လိုက်လေခြင်း၊ ငါ့ဟာ အပြီးတိုင် ကမ်းကုန်အောင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဝင်ယော်တစ်ကောင် ဖြစ်နေပါပကော။ အကုန်အသတ် အချုပ်အချယ် မရှိတဲ့ ဝင်ယော်ပဲ” ဟု သူသည် ဝမ်းသာလုံး ဆိုသွား၏။

အဖိုးအိုကြီးချမ်းက အောင်မြင်သော အသံမျိုးဖြင့် “အေး . . . ကောင်းတယ်ဟေ့” ဟု ဆို၏။

ယောနက်သည် မျက်စိများကို ဖွင့်လိုက်၏။ ယခင် သူနေဖူးသော ကမ်းခြေမျိုးနှင့် လုံးဝကွဲပြားခြားနားသော ကမ်းခြေတစ်ခုပေါ်၌ အဖိုးအိုကြီးချမ်းနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်းရပ်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။ ရေပင်အထိ သစ်ပင်များရှိ၏။ အထက်ကောင်းကင်တွင် နေဝါ အစွဲပျားနှစ်စင်းလည်း လှည့်လျက်ရှိ၏။

အဖိုးအိုကြီးချမ်းက “နောက်ဆုံးတော့ မင်းဟာ တိုးထွင်းဟုတ်မှန် အသိဉာဏ်ကို ပေါက်ရောက်သွားပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် အတိန်အသိမ်းအလုပ်မှာ မင်းနဲ့နဲ့လိုသေးတယ်” ဟု ဆို၏။

ယောနက်သည် ကြက်သေသေလျက် “ကျွန်တော်တို့ ခု အယ်ကို ရောက်နေကြသလဲ” ဟု မေး၏။

ထူးဆန်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝကစားမပြုဘဲ အဖိုးအိုကြီးသည် ထိုမေးခွန်းကို ဤကောက်တိုဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။ “ဤလံတစ်ခုပေါ် ငါတို့ရောက်နေတာ အထင်အရှားပေါ့။ ကောင်းကင်စိမ်းစိမ်းနဲ့၊ နေလံနှစ်စင်းပေါ့။”

ယောနက်သည် အပျော်ကြီးပျော်လွန်း၍ “ဖြစ်တယ်ဟေ့” ဟု အော်လိုက်မိ၏။ ဤအသံသည် သူပြောကြားတဲ့မှ ထွက်ခွာလဝံ့သည့် နေ့မှစ၍ သူ၏နှုတ်မှ ပထမဦးဆုံး ထွက်ပြည်တွင်ဖြူးသော ဥဒါနိုးကျူခြင်း အသံပေတည်း။ “ဖြစ်တာပေါ့၊ ယောနက်ရယ်” ဟု အဖိုးအိုက ဆို၏။ “မင်းသာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းသာသိနေရင် ဘဝမဆို အမြဲတန်း ဖြစ်တာပေါ့။ ကံ . . . အခု အတိန်အသိမ်း အကြောင်း . . .”

သူတို့ပြန်ကြွသောအခါ မှောင်နေလေပြီ။ အခြားသော ဝင်ယော်များသည် ယောနုသံကို ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော မျက်စိများဖြင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ ကြည့်ကြ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမြစ်စိုက်ထွယ်သော သူတို့သည် မလုပ်မရှက် ကြွမြင့်စွာ ရုပ်နေရာမှ ဖြန့်ကားခဲ့ ယောနုသံ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ဆတ်ဆတ်ကြီး၊ သူတို့ မြင်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ယောနုသံသည် ဝင်ယော်အများ၏ နှိုးစွမ်းကောင်းကို စောမျှသော သည်းခံလျက် နားထောင်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာ ဝင်ယော်သစ်ပါ။ ကော့ကော့ ရှိပါသေးတယ်။ ဝင်ယော်တို့ ဘီကသော ကျွန်တော်က သင်ယူဆည်းပူးရမှာပါ” ဟု ဆို၏။

အနီးတွင် ရုပ်နေသော ဆရာသင်္ဘောဝင်က ဤသို့ဆို၏။ “ဒါတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တင်တယ်။ ယောနုသံ။ အနှစ်တစ်သောင်းအတွင်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးတဲ့ ဝင်ယော်ငှက်တွေ အားလုံးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ဟာဖြင့် သင်ယူ ဆည်းပူးတဲ့ နေရာမှာ အကြောက်အနွှဲ အထွန်အဆုတ် အနည်းဆုံးပဲ။” ငှက်အုပ်သည် ငြိမ်သွား၏။ ယောနုသံလည်း ရှက်ကွေးရှက်ကွေးဖြင့် ဂထမငြိမ် ခြစ်နေ၏။

အဖိုးအိုများသည် ဤသို့အမိန့်ရှိ၏။ “မင်းအလိုရှိရင်၊ အချိန်ကလေးကို ကျော်နင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ တိုကြတာပေါ့။ ခြစ်ပြီးအတိတ် ကာလခေါ်ဆိုရော ခြစ်လတဲ့ အနာဂါတ်ကာလခေါ်ဆိုပါ ပျံနိုင်တဲ့ အတိတ်ပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ မင်းဟာ အစက်ဆုံးအလုပ်၊ တန်ဖိုးအချို့ဆုံး အလုပ်၊ ဖျော်စရာ အကောင်းဆုံး အလုပ်ကို စလုပ်ဖို့ အဆင့်မြစ်နေပေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအလုပ်ကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အထက်ကိုပျံတက်ပြီး သနားခြင်း၊ တရားတော်မြတ်နဲ့ ချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်တို့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အရပ်ကို သိရှိအောင် လေ့လာပုံပဲ။”

တစ်လ သို့မဟုတ် တစ်လနှင့် အလားတူဟု တင်ရသော အခြင်းအရာသည် ကုန်လွန်လေပြီ။ ယောနုသံသည် ပညာဆည်းပူး တတ်ကျွမ်းသည့် နှုန်းမှာ ကြောက်စမန်းလီလီ ခြစ်ဘိ၏။ သူသည် အတွေ့အကြုံ ရှိဖူးဖူးတွင် အမြဲတန်း၊ အတတ်မြန် လှ၏။ ယခုမူ သူသည် အဖိုးအိုများ၏ အလှူတပည့်ကျော် ခြစ်သည်မို့ အမွှေးအတောင် တဖွားဖွားနှင့် ခေတ်မီ ကျွန်မြူတာ စက်ငှက်ကြီးပမာ ပညာသစ် ညှစ်သစ်များကို သိမ်းကျုံးလက်ခံနေပေသတည်း။

မပြန်လမ်းအတိုင်း ထွက်ရပ်ပေါက်၍ အဖိုးအိုများ ကွယ်ပျောက်သွားတော့မည့် နေ့ရက်ကား ဆိုက်ရောက်လေပြီ။ အဖိုးအိုသည် ရှေးရှေးကတည်းကစ၍ ယခုတိုင်အောင် ဝင်ယော်များအား အားပေးသောယာဇာန် စကားပြောဆိုလျက် ဘဝယူသရွေ့၏ မမြင်အပ်သော သဘောတရားကို ပို၍ တိုးထွင်းသိရှိလာအောင် မရပ်တမ်း၊ ဆည်းပူးနေကြရန်၊ မလျှော့တမ်း၊ လေ့ကျင့်နေကြရန်၊ မဆုတ်တမ်း၊ အားထုတ်နေကြရန်၊ လုံ့လစိတ် တိုက်ထွန်းစွာ၊ တိုနေ တိုအခါ တိုသို့ ဝင်ယော်များအား ရေချွတ်ဆုံးမ နေ့စဉ်ပင် အဖိုးအို၏ အမွှေးအမြင်တို့သည် ဝင်းတောက်လာ၏။ အခြား ဝင်ယော်များက သူအား မကြည့်နိုင်သည့် အတိတ်မှပင် တိန်တိန်ကြီး ဝင်းလက်လာ၏။

အဖိုးအို၏ အနှိမ့် နောက်ဆုံးစကားများမှာ “ယောနုသံ၊ ချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ် လုပ်ငန်းကို မင်းဆက်ပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေပေတော့” ဟူသတည်း။

ဝင်ယော်တို့သည် မျက်စိများကို တဖန်ဖွင့်နိုင်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဖိုးအိုများ မရှိတော့ပြီ။

နေ့ ရက် များ၊ ကုန် လွန် လေ သော ယောနုသံ သည် သူ့ လက် ဇွပ်လဝသော မြေကြီးဘုံ အကြောင်း၊ မကြာခင်အတွေးနေမိသည်ကို သတိထားမိ၏။ ဟိုမှာတုန်းက အစုအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ သို့မဟုတ် အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံမျှလောက်ကို တကယ်လိုများ သိခဲ့ရလျှင် ဘဝဆိုတာ ဘယ်လောက်များ အဓိပ္ပာယ် ရှိလိမ့်မည်။ ယောနုသံသည် သံသယဝင်ပြင်ပေါ် ရပ်လျက် ဟိုမြေကြီးဘုံမှာ အကန်အသတ် အချုပ်အမျယ်တဲက လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ ဝင်ယော်တစ်ကောင် တစ်လေတော့ဖြင့် ရှိကောင်းရှိနေလိမ့်မည် ဟုလည်းကောင်း၊ ပျံသန်းဖူး၏ အဓိပ္ပာယ် အတ္တသည် လေ့တစ်ခင်းက ပေါင်ပုန်တစ်ခဲ တစ်စုစုရေချိအတွက် စင်္ချီထွက်ရန် ကိစ္စသပဲ ဟူသောအမြင်အယုဒ် မကျေမနပ်နိုင်သည့် ဝင်ယော် တစ်ကောင်တစ်လေတော့ဖြင့် ရှိကောင်း၊ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ ငှက်အုပ်စိတ်ပုံ အလည်တွင် မိမိတွေ့ ရှိ လာသော အမှန်တရား အကြောင်းကို ဇွင့် ပြောမိသဖြင့် အကြည့်အဖဲ ခံရသော ဝင်ယော်မျိုးပင် တစ်ကောင်တစ်လေတော့ဖြင့် ရှိကောင်းရှိနေလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ ကြံစည်တွေးတောနေ၏။ ယောနုသံသည် ချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ် သင်ခန်းစာများကို လေ့ကျင့်လေ၊ ချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်၏ သဘောကို သိရှိလာအောင် ပို၍လုပ်လေလေ၊ မြေကြီးဘုံသို့ ပြန်သွားလို့မိတ် ပို၍ပေါ်လေလေ ခြစ်နေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယောနုသံသည် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် နေခဲ့သော်ငြားလည်း နည်းပြဆရာတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ကံစေတာ ပါလော့သို့ ခြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ထိုပြင်ဘဝ ယောနုသံသည် ချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ် ဖွားမြားရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဤသို့ သာ ခံယူလိုခြင်း၊ ဆန္ဒရှိနေသောကြောင့်တည်း။ သစ္စာအမှန်တရားကို ကိုယ်တိုင်တိတွေ့စေဖို့ နည်းကောင်းလမ်းကောင်း၊ ကလေးကိုမျှ တောင်းဆိုလှသော အခြားဝင်ယော် တစ်ကောင်တစ်လေအား သူတွေ့ဖူးသော အမှန်တရားကို ဝေမျှပေးအပ်ခြင်းသည် ချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်ကို လက်တွေ့ကျင့်သုံး ဆောင်တည်ခြင်း မည်ပေ၏ ဟုလို။

စိတ်အကြံအစည်နှင့် အမြင်နိမိတ်များအားဖြင့် အတတ်၌ အလေ့အကျက် ဝသီသော် မြောက်ပြီဖြစ်၍ လိုနည်းကို အခြားဝေဠဝေဠများအား သင်ကြားပို့ချနေရသော ဆရာဘဝလီဇင်အစီမံ ယောနသံနှင့် အတွေးအယူချင်း မတိုက်ဆိုင်။ ဆရာ ဘဝလီဇင်သည် သံသယဖြင့် ဤသို့ပြော၏။ “ယောနသံရယ်၊ မင်းဟာ တစ်ကြိမ်က အကြံဉာဏ် ဖြစ်ဖူးတယ်။ မင်းဘဝဟောင်းက ဝေဠဝေဠက မင်းရဲ့စကားများကို လက်ခံနားဆင်ကြလိမ့်မည်လို့ မင်းဘာကြောင့် တင်မိသလဲ။ ဟိုစကားပုံကို မင်းကြားဖူးမှာပေါ့။ အမြင်ဆုံးပုံတဲ့ ဝေဠဝေဠဟာ အဝေးဆုံး မြင်တယ်တဲ့။ ဒီကောပုံဟာ သွေးထွက်အောင် မှန်တယ်။ မင်းလာတဲ့အခါက ဝေဠဝေဠဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ တင်ဖို့အတွက်ပုံနဲ့ တဟောင်းဟောင်း တလောင်လောင် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်နေကြတာ။ ဒီချမ်းမြေ့ပုံပြန်က မိုင်တစ်ထောင်လောက် အဝေးမှာ သူတို့ရှိကြတာ။ သိနဲ့တောင် သူတို့ရှိနေတဲ့ နေရာကနေပြီး ဒီဘုံကိုလှမ်းမြင်ရအောင် မင်းက လုပ်ပေးချင်တယ်လို့ မင်းကဆိုနိုင်သေးပေလေကွယ်။ ယောနသံရယ်၊ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ အတောင်များတွေကိုတောင် မမြင်နိုင် ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီမှာ နေခမ်းပါ။ မင်းပြောစရာ ရှိတာတွေကို နားထောင်လာအောင် ဘဝအဆင့်မြင့်နေတဲ့ ဒီကဝေဠဝေဠများကိုသာ ကူညီနေခမ်းပါ။” ဆရာဘဝလီဇင်သည် ဤနေရာတွင် စတုတ္ထ ရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် ဤသို့လည်း ဆက်ပြောသေး၏။ “ဧည့်စားကြည့်ခမ်းပါ။ အဖိုးအိုချမ်းသာ သူဘုံဘဝဟောင်း၊ များစွာကို ပြန်သွားခဲ့ရင် ဘဝဖြစ်မလဲ။ ဒီလိုဆို မင်းကော ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ရောက်နေမလဲ ဆိုတာလေ။”

ဤနောက်ဆုံးဝေဠဝေဠသည် အတိဆုံး အမိဆုံး ဖြစ်၏။ ဆရာ ဘဝလီဇင်ပြောတာ မှန်ပေတယ်။ အမြင်ဆုံးပုံတဲ့ ဝေဠဝေဠဟာ အဝေးဆုံး မြင်သတဲ့။

အလွန်ညစ်ကောင်း၍ သင်ကြားရလွယ်သော ဝေဠဝေဠသည် များ နှင့်အတူ ယောနသံ ဆက်နေ၏။ သို့သော်လည်း သူ ဆန္ဒအလိုဟောင်းသည် ပြန်၍ပေါ်လာ၏။ သင်ကြားပေး၍ ရမည့် ဝေဠဝေဠ တစ်ကောင် နှစ်ကောင်လောက်တော့ဖြင့် မြေကြီးဘုံမှာ ရှိကောင်းရှိမှပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြေကြီးဘုံမှာ အကြံဉာဏ် ဖြစ်နေရတိုင်းက အဖိုးအိုချမ်းသာ ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့အဖို့ ဘယ်ကလေးကတိ ပိုပြီး အသိပညာတွေ ရှိနေလိမ့်မလဲ။

ယောနသံသည် နောက်ဆုံးတွင် မနေနိုင်တော့ပဲ ဘဝလီဇင်အား ဤသို့ပြောလေတော့၏။ “ဘဝလီ၊ ကျွန်တော် မြေကြီးဘုံကို ပြန်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဆရာရဲ့ တပည့်တွေဟာ ဟန်ကျနေပြီပဲ။ ဝေဠဝေဠတစ်တွေ တပ်ရောက်လာရင် သူတို့ဟာ ဆရာကို ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။”

ဆရာ ဘဝလီဇင်သည် သက်ပြင်းချသော်လည်း အငြင်းစကား မပွားတော့။ “ငါ့မှာ မင်းကို လွှမ်းမိုး တာသာ ဖြစ်နေတော့မှပဲ။ ယောနသံရယ်” ဟုသာ ဆို၏။

ယောနသံသည် သူ ဆရာအား အပြစ်တင်ကော။ ဤသို့ဆို၏။ “ရှက်စရာကြီး။ ဆရာဘဝလီရယ်။ မတွေ့စေခမ်းပါနဲ့။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ နေဧည့်လေ့ကျင့်နေတာဟာ ဘာလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာ မိတ်ဆွေတွေရင်းတွေ ဖြစ်နေတာဟာ အကယ်၍မျှား ဥာနနဲ့ ကာလမျိုးပေါ်မှာသာ တည်နေတယ်ဆိုရင် ဥာနနဲ့ကာလ နှစ်ခုစလုံးက ကျွတ်အောင် လွတ်အောင် ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်လတ်တဲ့ အခါ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသင်းအပင်း၊ မိတ်ဆွေ အဖြစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရာ ရောက်မသွားပေဘူးလား။ ဥာနဆိုတာကို အနိုင်ယူလိုက်ရင် ‘ဒီနေရာ’ ဆိုတာပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။ ကာလဆိုတာကို အနိုင်ယူလိုက်ရင် ‘ခု ဒီအချိန်’ ဆိုတာပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ ‘ဒီနေရာ’ နဲ့ ‘ခု ဒီအချိန်’ စပ်ကြား အလယ်မှာ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ တွေ့ဆုံကောင်း တွေ့ဆုံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဆရာမထင်ပေဘူးလား။” ဘဝလီဇင်သည် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ သူက ကြင်နာစွာ ပြောဆိုသည်မှာ “ဟေ့၊ ငှက်စူး၊ မြေကြီးဘုံ တစ်စီးမှာ ရှိတဲ့ ဝေဠဝေဠတစ်ကောင်ကောင်ကို အထက်မိုင်တစ်ထောင်က လှမ်းမြင်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လူများ ပေါ်လာရင်လေ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ယောနသံပဲလို့ ငါတော့ အောက်မှလိုက်မှပဲ။” ဘဝလီဇင်သည် သံပြင်ကို ငုံကြည့်လျက် “သွေးစောစေ့၊ မိတ်ဆွေကြီး၊ ယောနသံ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သွေးပြီ၊ ဆရာဘဝလီဇင်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ကြည့်မှပဲ။” လိုနည်းဆက်သံများ နှင့်အတူ ယောနသံသည် အခြားသော ကာလတစ်ခု၏ ကမ်းခြေပေါ်၌ ရှိနေသော ဝေဠဝေဠအုပ် ကြီးများဟုသည့် နိမိတ်ပုံကို စိတ်ထဲတွင် လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ငါဟာ အဖိုးနဲ့ အမွှေးဆိုတဲ့ စုပ်ခတ်သော မဟုတ်ဘူး။ ဘဝကမူ ကန်သတ် ချုပ်ချယ်မထားတဲ့ ကျွတ်တမ်းဝင်တရားနဲ့ လွတ်မြောက်စွာ ပျံသန်းမှုတရားတွေကို လိုလားသိမြင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာဆိုတဲ့ နှစ်ခတ်တစ်ခုပဲဟု ဝသီသော်မြောက်ပြီသော စိတ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်၍ ဆင်ခြင်မိ၏။

သင်တန်းစဉ်း

ဖလက်ရလင်းခံ ခင်ပွန်းသည် ငယ်ပင်ငယ်စွာပင်သော်လည်း၊ အယ်ဂုဏ်အုပ်မျိုးကမျှ ဤမျှလောက် ရက်ရက်စက်စက် ဤမျှ အမွေတရားမှ ညှင်းဆဲကလုပြုခြင်းကို စံရသော သူလိုဂုဏ်မျိုးမရှိ လေတကား၊ ယူသော အဖြစ်မှန်ကိုမူ ကောင်းကောင်းကြီးသိရှိ၏။

“သူတို့ဘဝပြောပြော ငါတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု သူတွေ့တော့ မိနေသည်။ ဝေးလံလှသော ကမ်းပါးစောက်များသို့ ပျံသွားရင်၊ သူမျက်စိများသည် နီဝေလဝ၏။ “ပျံသန်းမှုဆိုတာ နေရာတစ်ခုက အခြားတစ်နေရာကို ရောက်အောင် အတောင်များကို တဖပ်ဖပ် နှိုက်လှုပ်နေခြင်းသာ မဟုတ်ဘဲ ဒါထက် အဓိပ္ပါယ်ရှိရမယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ခြင်က . . . က . . . ကောင်းတွေလဲ အတောင်တဖပ်ဖပ် နှိုက်လှုပ်တတ်သေးပဲ။ သက်ကြီးစွယ်ကြီး ဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ကောင်ကို လှည့်ပတ်ပျံပြီး ဧည့်လိုမိပုံ ပျံနည်း၊ ပျံပြမိတာကလေးနဲ့ အကြည့်ခံ ဖြစ်ရလေတယ်။ သူတို့တတွေဟာ ကြောင်တောင်ကုန်းတွေများ ဖြစ်နေရောသလား။ သူတို့တတွေ မမြင်နိုင်ဘူးလား။ ပျံခြင်းအတတ်ကို တကယ်တတ်လို့ ရလေမည့် သူနဲ့တန်းနီး ကျက်သရေ အကြောင်းကို သင်တို့ ဧည့်စားမကြည့် နိုင်ဘူးလား။”

“သင်တို့ ဘဝထင်တင်၊ ငါတော့ ဂရုမစိုက်၊ ပျံခြင်းအတတ် ဆိုတာ ဘဝရယ်လို့ သင်တို့ သိအောင် ငါပြလိုက်မယ်။ သင်တို့ အယူအဆအတိုင်း၊ ငါဟာ ပုန်စားပုန်ကန်လိုသော သဘောရှိနေတယ်ဆိုရင် သူပုန်သူကန် အစစ်ကြီး၊ ဖြစ်နေတာကိုပဲ ငါဂုဏ်ယူတယ်။ ဘာဖြစ်သေးသလဲ။ သင်တို့ တစ်နေရာရင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်လေအောင် ငါလုပ်ပြမယ် . . .”

သေည့်မြင့် ကြုံးဝါးနေ၏။

“ ဤစကားများသည် ဗလက်ဇာဝေဖန်၏ ဦးစွာစွာတွင် သာယာညင်ပျော်လှသော အသံမျိုးဖြင့် ပေါ်လာကြသော်လည်း သူ့အား အတိတ်တလန် ဖြစ်သွားစေ၏။ လေထဲတွင် ဂယ်မီဂယ်ဒို ဖြစ်သွားရလေကုန်အောင် သူ တိတ်တိတ်ပြောပြ ဖြစ်သွား၏။

“ ဗလက်ဇာ ဝေဖန်၊ ဒါလေကုန်လဲ သူတို့အပေါ် မရက်စက်ပါနဲ့။ မင်းကို သူတို့က မကြည့်လိုက်တာ သူတို့သာ အနာတရ ဖြစ်သွားတာပဲ။ တစ်နေ့ကျ သူတို့သိလာမှာပဲ။ မင်း အခု မြင်တာကို သူတို့လဲ တစ်နေ့ကျ မြင်လာလိမ့်မပေါ့။ သူတို့ကို ဇွန်လွတ်ပြီး နားလည်လာအောင် သူတို့ကို ကူညီပါ။ ”

ဤအသံများသည်ကား ဗလက်ဇာဝေဖန်၏ ညာဘက် တောင်ပံများနှင့် တစ်လက်မမျှ ကပ်မြှောင်လျက် လိုက်လံပုံသန်းနေသော အခြားဝေဖန်တစ်ကောင်၏ စကားများတည်း။ ယင်းဝေဖန်သည် လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အတော့က်ပေရဲ့ ဝေဖန်ဖြစ်၏။ ဗလက်ဇာဝေဖန်သည် သူ၏ အမြန်ဆုံး အမြန်နှုန်းမြစ်လွှဲ နှိုးနှိုးနှိုးနှိုးဖြင့် ပုံသန်းနေ၏။ မျက်နှာစိမ်း ဝေဖန်သည် အမွှေးအမြင် တစ်ပင်တစ်လေမျှပင် မလှုပ်ဘဲ သူ့ဘေးက အသံကလေး အလွယ်တကူ လိုက်ပျံ့နေ၏။

ဗလက်ဇာ ဝေဖန်သည် စကားပြော ခေါင်းစွပ်သွား၏။

“ ဘဝဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါများ စူးသွားလေစရာ သလား၊ ငါများ သေသွားလေစရာသလား၊ ဘာလဲဟ ”

ဤအသံများသည် သူ၏စိတ်ထဲ၌ တိုးတိုးကလေးဖြင့် အဖြေကိုသာ ဆင့်ခေါ်နေ၏။ “ ဗလက်ဇာ ဝေဖန်၊ မင်းအပျံတတ် ချင်သလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အပျံတတ် ချင်ပါတယ် ”

“ ဗလက်ဇာ ဝေဖန်၊ အပျံတတ်ချင်တဲ့ မင်းရဲ့ ဆန္ဒဟာ ပစ္စေယလောက ကြီးမားသလဲ၊ မင်းရဲ့ ငှက်အုပ်ကို ဇွန်လွတ်ပြီး ဒီမှာ အပျံသင်၊ အပျံတတ်တော့ တစ်နေ့ကျ သူတို့ထံပြန်ပြီး သူတို့ သိမြင်လာအောင် သူတို့ကို မင်းကူညီမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ရှိလာအောင်ကို မင်းရဲ့ ပျံချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ကြီးမားရဲ့လား ”

ဗလက်ဇာ ဝေဖန်သည် မည်မျှပင် စိတ်နာနေသည့် ငှက်မျိုး၊ မည်မျှပင် မာနဂုဏ် မေ့မိနေသည့် ငှက်မျိုးတစ်ကောင် ဖြစ်နေ စေကာမူ၊ ဤကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော အပျံလည်း အလွန်ကောင်းသော ဤသို့သော ဝေဖန် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးကို လှည့်ပတ် ပြောဆိုနေ၍ မဖြစ်တော့၍၊ “ ဟုတ်ကဲ့၊ ကြီးမားပါတယ် ” ဟု ညင်သာစွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ လိုအစား ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တော့က်ပနေသော လိုပုဂ္ဂိုလ်က အလွန်ကြင်နာသော အသံဖြင့် ဤသို့ဆို၏။

“ ဒီလိုဆို အလှူလိုက် ပျံမှုနဲ့ တို ကြောင့် . . . ”

အပိုင်း (၃) အရာမှန်

ဝေးလံလှသော ကမ်းပါးစောက်များပေါ်တွင် ယောကျာ်းသည် ဝဲယုံလျက်၊ ဖလက်ဇ္ဈာ ခင်ယော်ဘက်ဆီသို့ မျက်စိအဝှံ့စိုက်နေသည်။ ဤစာစောင်ကန်လေး၊ ဖလက်ဇ္ဈာသည် အတော်ဆုံး၊ အပျံ့အတတ်သင် တပည့်တစ်ကောင် ဖြစ်လှန်းပါ။ မျှပင် အပျံ့ကောင်းဘိသည်။ သူသည် လေထဲတွင် အဝေးအပြည့်နှင့် ပေါ့ပါးလျင်မြန်၏။ အရာရာတက်ပို၍ အရှေ့ဦးသော သူအစည်အစွမ်းသည်ကား ပျံသန်းခြင်း၊ အတတ်ကို တတ်မြောက်ရန် မီးပွင့်လှမတတ် ပြင်းပြသော အသာစွာ ပေတည်း။

ယောကျာ်း နှစ် သူလင်ပြီး မီးစီးရောင် အဆင်းရှိ၍ ပုံသဏ္ဍာန် မကျပြားဘဲ မှန်စီပွန်ပွာသော မြင်ရသော အရာတစ်ခုသည် ကောင်းကင်မှ ထောင်လိုက် ခိုင်ခင်ကိုးဆင်းနေရာမှ ဖြန့်ကျဲကာ နှစ်လေးလိုက် တစ်ဖက်၊ အသံကျယ်ကြီးနှင့် တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၁၅၀) နှုန်းဖြင့် ဆရာယောကျာ်းအနီး ဖြတ်၍ ပျံသန်းသွား၏။ သည့်နောက် ရုတ်ခြည်းပင် သူသည် ထောင်လိုက် စောက်တို၊ တက်အုရစ်လှည့်ပျံပုံ (အလှည့်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြိမ် သတ်မှတ်ထားသော ပျံပုံ) ကို ပျံလေ၏။ လှည့်လိုက်သည့် အခါတိုင်းတွင် အလှည့်၏ အမှတ်စဉ်ကို အော်စွတ်၏။

“ . . . ရှစ် . . . ကိုး . . . တစ်ဆယ် . . . ဆရာယောကျာ်း၊ နှေးသွား ပြန်ပြီ တဆယ့်တစ် . . . ဆရာလိုပဲ တိတိရိုရိုကလေး၊ တန်တန်သွားချင်လိုက်တာ . . . တစ်ဆယ့်နှစ် . . . အိုး၊ တောက် မဖြစ်ပါလား . . . တစ်ဆယ့်သုံး . . . ဒီနောက်ဆုံး၊ သုံးကြိမ် . . . မရ . . . တစ်ဆယ့် . . . အ . . . အ . . . အ . . . အမလေးဗျ”

သူသည် အကျွတ် အမျက်ဒေါသ ဈေးဝင်းဈေးဝင်းလွှဲကမ်းသောကြောင့် ကြာပတ်များပမာ ပို၍အကျဆိုး၏။ စောက်တိုကြီး၊ နောက်ပြန်ကျွမ်းဖြင့် တလိမ့်ခေါက်ကျွေး မစုမလှ အကျနာ၏။ နောက်ဆုံးပြန်၍ တိန်းနိုင်သောအခါ သူဆရာယောကျာ်း၏ အောက်ပေတစ်ခုတွင် တဟီဟီ၊ ဟိုက်နေ၏။

“ဆရာယောကျာ်းရယ်၊ ဆရာအချိန်တွေကို ကျွန်တော် ပြန်ပစ်ရာ ကျနေပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုက အလွန်း၊ တုံးလွန်းပါတယ်။ ထပ်တလဲလဲ လုပ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ရလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ဆရာ ယောကျာ်းသည် သူ့ဆီကို ငုံ့ကြည့်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် “မင်းက ခိုင်မင်းက အတွက်မှာ ဒါလောက် အားယူနေရသေးသမျှ ပတ်လုံး မင်း၊ ဘယ်တော့မှ ရမှာ မပုတ်ဘူး။ ဖလက်ဇ္ဈာ မင်းယာ ခိုင်မင်းအဆုံးမှာ တစ်နာရီကို မိုင်လေးဆယ် လျော့သွားတာကိုး။ ညင်ညင်သာသာလေး လျော့ကန် ဖြစ်ရမယ်၊ မှတ်ထားနော်။”

ယောကျာ်းသည် ခင်ယော်ငယ်ရှိရာသို့ ဆင်းလာပြီးလျှင် “ကဲ၊ တိုနှစ်ယောက် ညီတူညာတူ လုပ်ကြည့်ကြည့်နဲ့၊ နိုင်မင်ကအတွက်ကို သတိထားနော်၊ သိပ်အဝါမခိုက်ရဘဲ လျှောက်နဲ့ ဈေးဈေးမဝေမော တွက်လာတာမျိုး၊ ဖြစ်ရမယ်။”

သုံးလ ကုန်ဆုံးသောအခါ ယောကျာ်းသည် အခြားတပည့် ခြောက်ကောင်ရှိလေ၏။ အကုန်လုံးသည် အကြဉ်းခံများချည်း ဖြစ်၏။ စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ အကျိုးမှလွတ်၍ အခြားမည်သည် အကျိုးကိုမျှ လိုလားငဲ့လွက်ခြင်း၊ မရှိဘဲ ပျံ့သန်းမှု အတတ်ဆန်း၊ အတတ်သစ် အကြောင်း၊ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိလိုသူများချည်း ဖြစ်၏။

သီတစေလည်း သူတို့အဖို့ အောင်အောင်မြင်မြင် လှေကျင့်ရန်ကား မခက်။ အဘယ့်ကြောင့် ဤပျံ့သန်းခြင်း၊ အတတ်ကို သင်ယူလေ့လာ နေကြရသနည်း။ ယူသော နောက်ဆွယ်၍ ကျိုးကြောင်း၊ ယုတ္တိအဖျက်ရ၍ ညထိမျက်စိကွင်း၊ ကွင်း၊ အသိလင်းအောင် အရည်လည်တုံနိုင်ရေးသည် လက်တွေ့ အပျံ့လှေကျင့်ရေးတက် ပို၍ သူတို့အတွက် ခက်နေ၏။

ယောကျာ်းသည် သူတို့အား ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း သေဝင်ပြင်ပေါ်တွင် ဤသို့ပြောပြလေ့ရှိ၏။

“တိုတတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝေခဲခဲအားဖြင့်တော့ မဟာခင်ယော်ကြီးရဲ့ ပုံပွားနာမ်တရားဓမ္မ တစ်ခုတစ်ခုစီပဲ။ ဘယ်အကုန်အသတ်မျိုး၊ ဘယ်အချုပ်အစွယ်မျိုးမျှ မရှိတဲ့ လွတ်မြောက်ရေးတရားကို လိုးတွင်းသိမြင်တဲ့ ညထိပညာ နာမ်တော် တစ်ခုတစ်ခုစီပဲ။ နံ့နံ့ကိုကို ပျံ့သန်းခြင်းဆိုတာ တိုရဲ့သဘာဝ အစစ်အမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြသဖို့ တက်လှမ်းရာ လှေခါးတစ် တစ်တစ်ပဲ။ တိုကို တုပ်ချည်ဖွဲ့မှောင်ထားတဲ့ အကုန်အသတ် အချုပ်အစွယ်တိုင်းကို တိုဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ ဒီအမြန်နှုန်း၊ အနှောနှုန်း၊ ကောင်းကင်ဂြုမ်းသားတွေ အတတ်များကို တိုအခု သင်ယူလေ့လာနေရတာဟာ ဒီအတွက်ပဲ . . .”

. . . သူ၏ တပည့်များသည် တနေ့ကုန် အပျံ့ကျင့်ရာမှ ခြေကုန်တောင်ပန်း၊ ကျွတ် အိပ်ပျော်နေကြကုန်၏။ သူတို့သည် လှေကျင့်မှုကို လိုလိုလားလားဖြင့် နှစ်မြိုက်ကြ၏။ လှေကျင့်ရာတွင် လျင်မြန်ခြင်းလည်း ရှိ၍ စိတ်တက်ကြွခြင်းလည်း ရှိ၏။ လှေကျင့်ခြင်းသည် တတ်မြောက်လိုစိတ်ကို ငန်းငန်းတက် ဖြစ်စေ၏။ လှေကျင့်လေလေ တတ်မြောက်ချင်လေလေ ဖြစ်ကြ၏။ သို့တစေလည်း စိတ်ဆတ် အကြံအစည် အထင်အတွေး အလိုဆန္ဒစသော နာမ်တရားများ၏ ပျံ့သန်းမှုသည်လည်း လေမတတ်၊ မြေမတတ် အမွှေးအတောင် စုပ်တရားများ၏ ပျံ့သန်းမှုကိုသို့ပင် ဝေကုန် အစွဲအမှန် ဖြစ်နိုင်သည်ကို တပည့်အားလုံးအနက် မည်သည်တပည့် တစ်ကောင်တစ်လေမျှ ဖလက်ချင်ခင်ယော် အပါအဝင် သက်ဝင် ယုံကြည်လဲလဲခြင်း မရှိသေးချေ။

ယောကျာ်းက အခြားသောအခါများ၌ ပြောဆိုသူနဲ့သင်လေ့ ရှိသည်မှာ “မင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်စန္ဒာ တစ်ခုလုံး၊ အတောင်ဖျားတစ်ခုက အခြား အတောင်ဖျား အတိယာ မင်းတို့ မြင်သောအောင် အသွင်သဏ္ဍန် တစ်မျိုးနဲ့ ပေါ်နေရတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်သံ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားကြ။ မင်းတို့ရဲ့ နာမ်စန္ဒာကို တုပ်မှောင်ခတ်ချည်ထားတဲ့ သံကြိုးတွေယာလဲ ပြတ်သွားတာပဲ . . .” ယောကျာ်းကိုယ်တိုင် အမျိုးမျိုး အပြားပြားသော ပရိယာယ် နည်းဥပယ် အတွေ့တွေဖြင့် ရှင်းပြောသော်လည်း သူတို့အဖို့ နာဝင်ဝိသိယဖြစ်သော ပုံပြင်ဝတ္ထုကို ကြားနာနေရ ဘိသာကဲ့သို့သာ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အိပ်ချိန်ကိုသာ ပို၍လိုလား၏။

နောက်တစ်လကြာလေသော် ဆရာယောကျာ်းသည် . . .

“ကဲ၊ ငှက်အုပ်စီကို တိုပြန်သွားကြဖို့ အချိန်တန်ပြီ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အသင့် မဖြစ်သေးပါဘူး။” ဟု ကယ်လဲဗင် ခင်ယော်က ဆို၏။ “ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့က ဆီးကြိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အကြဉ်းခံတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို လက်မခံမဲ့နေရာကို ဘယ်ပြန်လိုဖြစ်မလဲ”

“တို့ဟာ တိုအလိုရှိတဲ့ နေရာဘယ်နေရာကို မဆို တိုပေါက်ရောက်နိုင်အောင် တို့ဟာ လွတ်မြောက်နေတယ်။ တိုဘာပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်အောင်လဲ တို့ဟာလွတ်မြောက်နေတယ်။” ဤစကားများ အဆုံးတွင် ယောကျာ်းသည် သံပြင်အတက်သို့ တက်၍ အစူအရုပ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် ငှက်အုပ်နေရာ မြေကြီးဘုံသို့ ပျံလေ၏။

တပည့် တို့သည် ဓမ္မဇ္ဈဇတ စိတ်ဒုက္ခ ဖြစ်ရလေ၏။ ငှက်အုပ်၏ ထုံးစံအတိုင်း၊ အကြဉ်းခံငှက်ဟူသည် ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လာစွင့် မရှိစေရ ဟူသော ဥပဒေကြီးတစ်ရပ် ရှိလေ၏။ နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းမျှ အတွင်းတွင် တိုဥပဒေကို ကျူးလွန်သောအမှုဟူ၍ တစ်မျှသော်ပင် မဖြစ်ခဲ့စေ။ ဥပဒေက “ဒီမှာနေ” ဟု ဆို၏။ ယောကျာ်းက “ဒီမှာ မနေနဲ့၊ ပြန်ကြ” ဟု ဆို၏။ ယခုဆိုလျှင် ယောကျာ်းသည် ပင်လယ်ထဲတွင် တစ်မိုင်ခန့် ခရီးတွင်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့သာ ဤကဲ့သို့ မတင်မကျဖြစ်ကာ တွန့်ဆိုင်းနေကြလျှင် ဆရာယောကျာ်းသည် ရန်လိုသော ငှက်အုပ်တွင်းသို့ တစ်ကောင်တည်း ရောက်သွားရှာလိမ့်မည်။

“ကဲ၊ တိုတတွေဟာ ငှက်အုပ်ထဲက ငှက်တွေ မဟုတ်တော့တာမို့ ငှက်အုပ်ဥပဒေကို တိုလိုက်နာဖို့ မလိုဘူး။ လိုကြသေးလားကွ” ဟု ဖလက်ဈာ ခင်ယော်က ရွက်ကိုးရွက်ကမ်းနှင့် ဆိုလိုက်၏။

“ဒီပြင်အကြောင်းတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ ဟိုမှာများ ရန်ပွဲဖြစ်ရင် တို ဒီမှာရှိနေတာထက် ဟိုမှာရှိနေတာက ဆရာယောကျာ်းအဖို့ ပိုကောင်းတဲ့ အကူအညီဖြစ်လိမ့်မယ်။”

ထိုကြောင့် သူတို့သည် ယောကျာ်းကို အဖိုလိုက်ကြလေ၏။ ထိုနေ့နံနက်တွင် ဦးရေအားဖြင့် ရှစ်ကောင်သည် အနောက်အရပ်မှ နှစ်သိန်းမကင်း၊ နှစ်ဆင့်ပုံခံဖြင့် ပျံသန်းသွားကြ၏။ တစ်ဦး၏ တောင်ပံမျှာသည် အခြားတစ်ဦး၏ တောင်ပံမျှာနှင့် အတက်အောက် ထိလှမတတ်စွာ၊ ငှက်အုပ်ကောင်စီ စဉ်းဝေးနေကျဖြစ်သော ကမ်းခြေသောင်ပြင်ပေါ်သို့ တစ်နာရီလျှင် (၁၃၅) မိုင်နှုန်းဖြင့် ရောက်လာကြကုန်၏။ ဆရာ ယောကျာ်းက ထိပ်ဆုံးက ခေါင်းဆောင်ပြန်၍၊ ဖလက်ဇာက သူ၏ လက်ယာဘက်တွင် ညက်ညောစွာ ပျံလျက်၊ ယင်နီ ကယ်လီဇင်က လက်ဝဲဘက်တွင် တပျော်တပါး။ ထိုငှက်စုသည် တစ်ကောင်တစ်ပပ်တည်း၊ မြစ်ဘီသည့်အလား လက်ယာဘက်သို့ မြေညှင်းစွာ လိုမိချလိုက်၏။ စုဆို . . . အလျားလိုက် . . . တပြေးတညီတည်း။ . . . ထိုမှ . . . မြေဝင်းပြန် . . . ထိုမှ . . . တပြေးတညီတည်းဆို . . . သူတို့အားလုံး အပေါ်၌ လေထုသည် ကြာပွတ်စိုက်သံကဲ့သို့ မြည်ဟီးလျက်ရှိ၏။

အောက်သောင်ပြင်တွင် စိုနေသော ဝေဠဝေဠငှက်အုပ်ကြီး၏ တဂပ်ဂပ် တကီတကီ မောင်မောင် ကျည်ကျည် မြည်တမ်းလျက် နေတစုဝ သွေးလားလှပစွာနေမှု အစဉ်သန္တာန်ကြီးသည် အတက်ကောင်ကင်းယံစွာ ဤငှက်စုလှသော ဝေးကြီးဖြင့် အမြတ်ခံလိုက်ရ ဘိသကဲ့သို့ တိကျနဲ့ ပြတ်တောက်သွား၏။ ဝေဠဝေဠမျက်စိပေါင်း ရှစ်ထောင်သည် မျက်တောင် တစ်ချက် မစတိတ်ဘဲ အပေါ်သို့ မော်ကြည့်နေကြကုန်၏။ ယောကျာ်း၏ တပည့်များသည် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် အတက်သို့ ထောင်လိုက် စက်ဝိုင်းပုံ အပြည့်ပျံပြီးနောက် ငှက်အုပ်ကြီးကို ဝိုက်ပျံကာ သောင်ပြင်ပေါ်သို့ အနှေးပျံ ပျံလျက် မြန်းကန် ဆင်းရပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ယောကျာ်းသည် ဤအဖြစ်မျိုးမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့နေကျ အဖြစ်မျိုးမို့ စိုးနေဟန် အသွင်အပြင် တပည့်များ အပေါ် ဝေဖန်ချက်ထုတ်ခြင်း အလုပ်ကို စတင်လေသတည်း။ ယောကျာ်းက လှောင်ပြုပြု၍ “ဦးဆုံး၊ ခြေဝေဠာကတော့ မင်းတို့အားလုံးဟာ အုပ်စုအဖွဲ့မှာ နည်းနည်းနောက်ကျနေတယ်”

ဤငှက်စု ပြန်လားမှုသည် ဝေဠဝေဠငှက်အုပ် လောကကြီးအဖို လျှပ်ပြက်၍ မိုးကြိုးပစ်လိုက် ဘီသို့ဖြစ်၏။ ဟိုငှက်တွေဟာ အကြည့်ခံတွေဟော့ သူတို့ပြန်လားကြတယ်။ ဒါ . . . မမြစ်နိုင်ဘူး။ ရန်ပုံဖြစ်လိမ့်မည် ယူသော ဖလက်ဇာ၏ ယောဂင်္ဂါနိမ့်မှာ ငှက်အုပ်ကြီး၏ စုတ်ရက်စတိမ့် ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ ဝေဠဝေဠငယ်အချို့က ဤသို့ဆို၏။ “အေး၊ ယုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ဟာ အကြည့်ခံတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့်လို ဒီလို အပျံမျိုး ပျံတတ်အောင် သူတို့ ဘယ်များသွား သင်နဲ့ကြပါလိမ့်”

ငှက်အုပ်ကြီး၏ အကြီးအကဲထဲမှ ဆင့်ဆိုလိုက်သော အမိန့်တော်ကို ငှက်အုပ်တလျှောက်လုံး ပြန်နဲ့ရန် စည်လည်စေရာ၌ တစ်နာရီနီးပါးကြာ၏။ သူတို့ကို အရေးမစိုက်ကြနဲ့၊ အကြည့်ခံတစ်ဦးကို စကားပြောတဲ့ ဝေဠဝေဠဟာ သူ့လဲ အကြည့်ခံ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အကြည့်ခံတစ်ဦးကို ကြည့်တဲ့ ဝေဠဝေဠဟာလဲ ငှက်အုပ်ကြီးရဲ့ ဥပဒေကို မောက်မျိုး ကျူးလွန်ရာ ရောက်တယ်။

မီးခိုးရောင် အမွှေးအတောင်များနှင့် ပြီးသော ငှက်ကျောကုန်းအပေါင်းသည် ထိုအနိက်မှစ၍ ယောကျာ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြကုန်၏။ သို့သော် ယောကျာ်းကား သီလိုက်ဟန်မဟုတ်။ သူသည် သူတပည့်များအား ထိုငှက်ကောင်စီ ပရိသတ် စိုနေသော သောင်ပြင် ပေါ်တွင်ပင် လေကူငှိခန်းများကို လုပ်နိုင်၏။ သူ တပည့်များကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြရန် မိန့်ငါးလေတော့၏။

“မတင်ဝေဠဝေဠ” ဟု သူအော်ခေါ်လိုက်၏။ “အနှေးပျံနည်းကို မင်းတတ်ပြီလို့ ပြောတယ်။ စု မင်းသက်သေ သက်ကန် မပြနိုင်ရင်တော့ မင်းပြောတာ အလကားပဲ။ ကဲ . . . ပျံပြစမ်းဟေ့”

ထိုအခါ စိုးစိုးကုပ်ကုပ် နေတတ်သော မတင် ဝေဠဝေဠ ဝေဠဝေဠကလေးသည် ဆရာ၏ အကြမ်းအမောင်းကို ခံရ၍ လန်ချပ်ပြီး ပျံပြလေရာ သူ့ကိုယ်သူပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အနှေးပျံ ပျံတတ်သည့်အရာ၌ တောဒဂ် ရလေ၏။ လေပြေလေညှင်း၊ အနုဆုံးမျိုးကို ရင်ဆိုင်းကာ သူသည် တောင်ပံ တစ်ချက်မျှ မစတိတ်ဘဲ အတောင်များကို ကိုင်းညွတ်ကာ သံပြင်မှ တိမ်မှားသို့ သူ့ကိုယ်သူ ပင့်မ တွန်းတင်နိုင်၏။ တိမ်မှားမှ သံပြင်သို့ ပြန်အဆင်းတွင်လည်း ဤနည်းတူ ဆုံးရှယ်သရဲ့။

ထိုအလားထူပင် ဈာနရောင်လင် ဝေဠဝေဠသည်၊ တောင်လေကြီးကို စီး၍ ပေနှစ်သောင်း၊ လေးထောင် အပြင်သို့ တက်ကာ လေအေးကျကျထဲမှ ကိုယ်အသားများပင် ခြေတော့တော့ ပြတ်တောက်ဖြစ်လျက် ပြန်ဆင်းလာ၏။ အံ့ကြဲခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နက်မြန်စွာ ထိုထက်မြင့်အောင် ပျံဦးမည်ဟု စိတ်တင်း၍ ဆုံးဖြတ်၏။

ကောင်ကင်း ဘားရွှမ်းအတတ်ကို သူများတကားထက် ပို၍ မြတ်နိုးသော ဖလက်ဇာ ဝေဠဝေဠသည် (၁၆) ကြိမ် လိုမိရသော တောင်လိုက် အနှေးလိုမိဆင်းပုံကို အောင်မြင်စွာ ပျံပြနိုင်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အချို့ပေါ် သကားလောင်၊ သကဲ့သို့ လှည့်ဘီးသဏ္ဍာန် ရွှမ်းသုံးပြန်ပင် ထိုပြလိုက်သေး၏။ သို့ထိုပြရာတွင် သူသည် သူအတောင်အမွှေးမျှဖြင့် နေရောင်ကို ထင်ဟပ်၍ အောက်သောင်ပြင်ပေါ်သို့ လျှပ်ရောင်ပြက်ချ၏။ သောင်ပြင်ပေါ်မှလည်း တစ်ရံထက်ပိုများသော မျက်စိအချို့သည် အထက်သို့ တိတ်တနိုး လှမ်းကြည့်ကြကုန်၏။

ယောနက်သည် နာရီတိုင်း၊ နာရီတိုင်း၌ သူ့တပည့်တစ်ကောင်စီ၏ နံဘေးတွင် ထက်ကြပ်မကွပ် လိုက်ပျံ့၍ ခံပြုလုပ်ခြင်း၊ အကြံပေးခြင်း၊ စီမံခြင်း၊ လမ်းညွှန်ခြင်း၊ ပြုလုပ်ပေးခြင်း။

သူသည် သူ့တပည့်များနှင့်အတူ ညဉ့်အခါလည်း ပျံလျက်၊ တိမ်များကိုလည်း မဖောက်ထွင်းလျက်၊ လေမှန်တိုင်းများကိုလည်း ကျော်နင်းလျက် ရှိ၏။ တို့စဉ်အခါ ငှက်အုပ်ကြီးသည် မြေကြီးတွင် အတိတ်တလန် အပြတ်အသိပ် ကသောကရော တိုးကြိတ်နေကြကုန်၏။ ဆင်းရဲဘိတောင်း။

အပျံသင်အလုပ် ပြီးစီးသောအခါ တပည့်များသည် သံပြင်သို့ ဆင်းသက်၍ အနားယူကြ၏။ ယောနက်ပြောဆိုသော ကောင်းမှုကို သူတို့သည် တနေတခြား ပို၍ ကရုဏာစိုက် နားထောင်လာကြ၏။ တပည့်များသည် ယောနက်ပြောသော ကြောင်တက်တက် အမျိုးကောင်းအမျိုးကောင်းကို နားမလည်နိုင်ကြသော်လည်း အမျိုးကောင်းများကိုမူ ကောင်းစွာနားလည်၍ တန်ဖိုးထားကြ၏။

တို့နောက် ညဉ့်အခါ၌ ဆရာယောနက်၏ ပတ်ပတ်လည် တွင်ရှိသော တပည့်ငှက်ပိုင်းသည် တစ်စတစ်စ တစ်ပိုင်းမှ နှစ်ပိုင်းဖြစ်လာ၏။ ဒုတိယပိုင်းသည်ကား တခြားမဟုတ်၊ မှောင်ကြီးလဲတွင် လာရောက်ကြပြီး အချင်းချင်း ကြည့်လည်း မကြည့်ချင် အမြင်လည်း မစံချင်ပဲ တိတ်တနိုး ကြပ်မြင့်စွာ နားထောင်ကြပြီးနောက် မိုးမသောက်မီ တဖြည်းဖြည်း အလျှိုအလျှို ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိသော (ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ) ငှက်တစ်မျိုး များပေတည်း။

ယောနက်၏ ပြည်တော်မြန်မောက်ပိုင်း တစ်လအကြာတွင် ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ ငှက်တစ်ကောင်သည် ကြွေးနေမျှော်ကို ခြိတ်ကျော်၍ ယောနက်ထံ ပျံဖြင်းအတတ်ကို လေ့လာသင်ယူလိုကြောင်းဖြင့် ဧယဝပ်တွင်းလာ၏။ တံရင်လိုင်းလဲ ဝေဖော်ပင်ဖြစ်၏။ ငှက်အုပ်သည် သူ့အား စွဲချခြင်း၊ အကြံပေး တံဆိပ်ခတ်ခြင်းပြု၏။ သူသည် ယောနက်၏ ရှစ်ကောင်မြောက် တပည့်ဖြစ်၏။

နောက်တညတွင် ငှက်အုပ်ကြီး အတွင်းမှ ကတ်မေးနတ် ဝေဖော်သည် သူ့လက်ဝဲတောင်ပံကို ဒဏ္ဍာန်ဆွဲလျက် တိုယိမ်း၊ ဤယိုင်ဖြင့် သောင်ပြင်ကို ခြိတ်ကျော်၍ ယောနက်၏ မြေရင်းတွင် ပြုလဲဝပ်ဆင်းကာ သေလုမေ့ပါ။ အသံမျိုးဖြင့် “ကယ်တော်မူပါ ဝေဖော်၊ ပျံဖြင်းအတတ်တက် ကျွန်တော်ပိုပြီးလိုချင်တာ တခြားဘာမှ မရှိပါဘူး။” ဟု တိုးတိုးကလေး ပြော၏။

ယောနက်က ဤသို့ သူ့အားပြော၏။ “ဒီလိုဆို လိုက်နာ ငါနဲ့အတူ မြေကြီးမှ အပေါ်သို့ တက်လိုက်နာ၊ ငါတို့ စပျံကြရအောင်”

“ဆရာ၊ ဆရာ မသိသေးဘူး၊ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့် အတောင်၊ ကျွန်တော် ဒီအတောင်ကို လုပ်လိုမရဘူး။”

“မေးနတ် ဝေဖော်၊ မင်းဟာ မင်းပဲ ဖြစ်နိုင်အောင်၊ မင်းဟာ မင်းကိုယ်အစစ် ဖြစ်နိုင်အောင် ဒီမှတစ်ခု လွတ်မြောက်နေပြီကောင်း၊ မင်းရဲ့လမ်းပေါ်မှာ ဘာကမ္ဘာ တားဆီးခြင်း၊ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးကွ၊ ဒါဟာ မဟာဝေဖော်ကြီးရဲ့ နိယာမဥပဒေပဲ၊ တကယ်ကို ရှိတဲ့ ဥပဒေကွ”

“ကျွန်တော် အခု ပျံနိုင်ပြီလို့ ပြောနေတာလား ဝေဖော်”

“မင်းလွတ်မြောက်နေပြီလို့ ငါပြောနေတာ”

စုတ်ခြည်းပင် မေးနတ်ဝေဖော်သည် တောင်ပံများကို ဖြန့်လျက် ညဉ့်အမှောင်၏ လေထုထဲသို့ တက်လေ၏။ သူသည် အမြင့်ပေ ငါးရာမှ တအားကုန် ဤသို့ ယစ်ကြွေးလိုက်၏။

“ငါပျံနိုင်ပြီ၊ ဟေ နားထောင်ကြစမ်း၊ ငါပျံနိုင်သဟေ့” အောက်မှ ငှက်အုပ်ကြီးသည် ဤသူ့အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြ၏။

ငှက်အုပ်ထဲမှ ငှက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ယောနက်၏ရပ်သို့ တစ်ကောင်စီ နှစ်ကောင်စီ လာရောက်နေကြ၏။ နေ့လွန်ချိန်ရောက်သော် တပည့်များ ဝိုင်းရပ်နေသော စက်ဝိုင်းအပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝေဖော်ပေါင်း၊ တစ်ထောင်နီးပါး၊ ရှိလာ၏။ သူတို့သည် မေးနတ်ဝေဖော်ကို မယုံနိုင်သော မျက်စိဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ကို အခြားဝေဖော်များ မြင်သွားကြမည်ကိုလည်း သူတို့ မကြောက်ကြတော့၊ ယောနက် ဝေဖော်၏ ကောင်းမှုကိုလည်း နားလည်ရန် ကြိုးစားအားထုတ် နေကြကုန်၏။

ယောနက်သည် အလွန်တရာမှ စိုးရိမ်စေ၊ ဖြစ်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောဆို၏။

“ဝေဖော်တစ်ကောင်အဖို့ ပျံဖြင်းအတတ်ပညာဟာ လျှော်ကန်တဲ့အတတ်ပဲ၊ ဝေဖော်မျိုးရဲ့ သဘာဝ အစစ်အမှန်ဟာ လုံးဝ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ တရာပဲ။ အဲဒီ လွတ်မြောက်ခြင်းကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အရာဟုသိရင် - ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အယုဒ်အမှုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အချုပ်အချယ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ထုံးတမ်းအရ စည်းစနစ် အလေ့ အမူအရာ အပြုအကျင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အသွင် ဘယ်ပုံနဲ့ ရှိနေတယ် ဖြစ်ဖြစ် - ပယ်ချ ရန်ပင်မရမယ်။”

“ပယ်ချ ဇွန်ပစ်ရမယ် . . . ” ငှက်စုတ်မှ အသံတစ်သံ ထွက်လာ၏။ ငှက်အုပ်ကြီး၏ ဥပဒေသ ဖြစ်နေလဲဘဲ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာလား”

ထောင့်သံက ဤသို့မြေကြွေး၏။ “လွတ်မြောက်ရေးသို့ ပိုဆောင်တဲ့ ဥပဒေသဟာ တစ်ခုတည်းသော ဥပဒေ အစစ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကလွဲလို့ တခြားဥပဒေ အစစ် မရှိ။”

အခြားအသံ တစ်သံကလည်း ဤသို့ဆိုသေး၏။ “ကျုပ်တို့လဲ ခင်ဗျားလိုပဲ ပျံနိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘဝကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ။ ခင်ဗျားဟာ တခြားခင်ပျော်တွေထက် ပိုပြီး ထူးခြားတယ်။ ပါရမီလဲ ရှိတယ်။ နတ်ဒေဝါမျိုးလဲ ဖြစ်တယ်။ တခြား ငှက်တွေထက်လဲ မြတ်တယ်။”

“ဒီလိုဆို ဗလက်ဗျား လိုပဲလဲ။ ဗျာဓိလင် ခင်ပျော်တို့ကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ သူတို့ကိုလဲ ထူးတယ် မြတ်တယ် ပါရမီရှိတယ်လို့ ဆိုဦးမှလား။ ခင်စစ်တော့ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့လိုပါပဲ။ ဘဝမှ ပိုမထူးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ သူတို့မှာ ခြားနားချက် တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ တစ်ခုတည်းဆိုမှ တခုတည်းပဲ။ အဲဒီခြားနားချက်ကတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခင်ခင်ဘဝ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခနားလည်ပြီး။ အဲဒီ နားလည်တဲ့ဟာကိုလဲ သူတို့ဟာ ခြေ၊ လက်တွေ ကျင့်သုံးနေကြတယ်”

ဗလက်ဗျာ ခင်ပျော် မှတပါး အခြားခင်ပျော်အားလုံးသည် နေမတ် တိုင်မသေ တလုပ်လုပ် တန္တူ ဖြစ်ကုန်၏။ သူတို့ လုပ်ကိုင်လားတဲ့ သမ္မ အားလုံးသည် ဤသည်မှ လွဲ၍ တခြား အဝတ္တု မဟုတ်ပါကလားဟု သူတို့ စုမှ သဘောပေါက်ကြကုန်၏။

ငှက်များသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်၊ လာ၍မေးခြင်း၊ ကြည့်ညှိခြင်း၊ ပူခော်ခြင်း၊ နှံ့ချခြင်း လုပ်ကြကုန်၏။

ဆာမြင်း

တမနက်တွင် အထက်တန်း အမြန်ပျံပျံ လှေကုန်ခန်းပြီး၍ ဖလက်ဇာက ယောကျာ်းအား ဤသို့ပြောပြ၏။

“ခင်ဗျားဟာ မဟာမင်းမင်းကြီးရဲ့ သားတော် ဟုတ်ရင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ခေတ်ရှေ့ရောက်နေတဲ့ ဝေပေပေဖြစ်ရမယ်လို့ ငှက်အုပ်ထဲမှာ တီးတိုးပြောနေကြတာ ကြားခဲ့ရတယ်။”

ယောကျာ်းသည် သက်ပြင်၊ ချလိုက်၏။ “ဒါဟာ နားမလည်မှုပဲ။ ဘေးဒဏ်အပြစ်ဆို၊ ထင်ပါရဲ့။ ပင်လယ်ဝေပေတို့ဟာ ခက်သားပဲ။ သူတို့ဟာ မလိုတစ်မျိုး၊ လိုတစ်မျိုးကွ။ လိုမောင် သူတို့က မင်းကို ဘုရားလို သမုတ်ကြတယ်။ မလိုရင် မာရ်နတ်လို ခေါ်ကြပြန်တယ်။ ဖလက်ဇာ၊ မင်းကော ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ တို့ဟာ ခေတ်ရှေ့ ရောက်နေကြသလား။”

အတော်ကြာကြာ အသံတိတ်နေပြီးမှ ဖလက်ဇာက ဤသို့ ပြောကြား၏။ “ဒီလို ပျံပျံပျံနည်းမျိုးတွေဟာ သိသူမော်ဝေး၊ မသိသူကျော်သူ၊ ဆိုသလို သိတဲ့သူ ဘယ်သူမဆို မော်ဝေးနိုင်အောင် တစ်သက်လုံးရှိနေတာပဲ။ အချိန်အခါ ခေတ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ အများကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဖက်ရှင်ရဲ့ ရှေ့ရောက်နေမှုသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှား၊ ဝေပေပေအများစု ပျံပျံနည်းရဲ့ ရှေ့ရောက်နေမှုပေါ့။”

ယောကျာ်းသည် စအမှု ပက်လက်လျှော့ချရန် လိုမလိုက်ပြီးလျှင် ဤသို့ပြော၏။ “အေး၊ ဒါလဲ ဟုတ်တုတ်တုတ်ရယ်၊ ခေတ်ရဲ့ ရှေ့ရောက်နေတယ် ဆိုတာလောက်တော့ မလိုဘူးပေါ့။”

နောက် ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်အကြာတွင် ဤသို့ဖြစ်၏။ အမြန်ပျံပျံ ပျံနည်း၏ မဟာဘုတ်အချက်များကို တပည့်သစ် တစ်စုအား လက်တွေ့လုပ်ပြနေစဉ် ဖြစ်၏။ ဖလက်ဇာသည် ပေ (၇၀၀) အမြင့်မှ ထောင်လိုက် ဒိုင်မင်းတို့မျှတစွာ ရရှိသော အဟုန်အရှိန်ဖြင့် မီးဖိုရောင်အောင်၊ ရှိ ကျည်ဆံတစ်ဆံပမာ သောင်ပြင်အထက် လက်မ အနည်းငယ် အမြင့်တွင် အလျားလိုက် ပျံနေစဉ် ငှက်သူငယ် တစ်ကောင်သည် အမေအမေဟု တားဆီး အော်လျက် ဖလက်ဇာ၏ လမ်းကြောင်းထဲသို့ တိုက်စိုက်ကြီး၊ ဝင်ရောက်လာ၏။ ဖလက်ဇာအဖို ရှောင်တိမ်းရန် တကြွေနှိမ် ဆယ်ဖိုတစ်ဖို အချိန်သေ ရလိုက်၏။ ဖလက်ဇာသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်(၂၀၀) ကျော်နှုန်းဖြင့် ပျံလျက်သား ဖြစ်နေရာမှ လက်ဝဲဘက်သို့ အားပူ၍ တိမ်းရှောင်လိုက်ရာ လိပ်သံကျောက်ဖြင့် အတိပြီးသော ကမ်းပါးပြတ်တစ်ခုကို ဝင်တိုးမိလေ၏။

သူ့အဖို့ တိုက်ခိုက်ပါ။ ပြတ်သည် အခြားသော ဘုံတစ်ခု၏ အဝတွင်ရှိသော မဟာရုံတံခါးကြီးနှစ်ခု ဖြစ်၏။ ဝင်တိုက်မိသော အဖို့ကို ခြေကန်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ မှောင်ခြင်း၊ မဲခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ထိုနောက် သူသည် လှူဆန်းသော ကောင်းကင်ပြင် တစ်မျိုးတွင် မေ့တစ်ခါ သီတလှည့်ပြင် လွင့်မြောက်လျက်ရှိ၏။ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်၏။

ယောကျာ်းနှင့်အတူ ပထမဦးဆုံး၊ တွေ့ရသည့်နေ့၌ သူ့ကြားခံရသော အသံကိုပင် ယခုပြန်ကြားရ၏။ “တို့အလုပ်ရုံ အထောက်အပံ့ကို၊ တို့ပထမ တို့ရုံ အကုန်အသတ် အစွပ်အစွယ် တွေကို ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အောင်မြင်စွာ တစ်ဆင့်ပြု၊ တစ်ဆင့် ကြီးပေးရလော့။ သင်တန်းအစီအစဉ်ရုံ နောက်ပိုင်း အဆင့်ကို မရောက်ခင် စုလို စေစေစေပိုင်မှသာ ကျောက်ဆောင်ကို ဖောက်ပြီး ပျံတဲ့အတတ်မျိုးကို တိုစမ်းကြည့်လော့ ကြည့်တ မရှိဘူး။”

“ဟေ့၊ ဆရာ ယောကျာ်းပါလား။”

“ဟေ့ ဝေဠဝေဠကြီးရဲ့ သားတော်လိုလဲ ခေါ်ကြပါသေးတယ်ဗျာ” ဟု သူ့ဆရာ ယောကျာ်းက ဧဝံတည်တည်ပင် ခန့်လိုက်သေး၏။

“ဆရာ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ကျောက်ကမ်းပါးပြတ်လေး၊ ကျွန်တော် သေ သေ သေ သေဘူးလား။ သေ သေ သေပြီးပြီ မဟုတ်လား။”

“အို ဖလက်ဇာရယ်၊ လာစမ်းပါ။ ခဏအကြည့်စမ်းပါ။ မင်း စု ဝါ့ကို စကားပြောနေတယ် မဟုတ်လား။ ပြောနေရင် မင်းမသေဘူး။ ဘာတော့ အစဉ်အဆက်ပဲ။ ကဲ . . . ပြောစမ်း။ မင်းသေသွားသလား။ တကယ်စင်စစ် ဖြစ်ပျက်သွားတာ မင်းတကယ် လုပ်လိုက်တာပဲ။ မင်းရဲ့ညီမိတ် အဆင့်ကို မင်းပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်တာပဲ။ စွတ်တရက် ရှောင်တစ်ခင်ပေါ့။ ကဲ အခု မင်းအထွက် ရွေးစရာ နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီအဆင့်မှာပဲ ဆက်နေပြီး ပညာဆည်းပူးမလား။ (ကောင်းအလှည့်သင့်လို့ . . . ဒီအဆင့်ပဲ မင်းအခုလေ့လာတဲ့ အဆင့်ထက် နည်းနည်းမြင့်တယ်။) ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းငှက်အုပ်ခေါ်ကို ပြန်သွားပြီး ငှက်အုပ်နဲ့အတူတူ လေ့လာဆည်းပူးမလား။ အကြီးအကဲတွေကတော့ မင်းကို ဆေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့ပါစေလိုတောင် တောင့်တနေကြလေရဲ့။ စု မင်းလုပ်လိုက်တာက သူတို့ကို ကျေးဇူးပြုလှူဒါန်းသွားလို့ သူတို့တောင် တစ်ခုတည်းက ဖြစ်နေကြတယ် . . . ”

“ကျွန်တော် ငှက်အုပ်ခေါ်ကိုပဲ ပြန်သွားစဉ်တော့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တပည့်အသစ်တွေကို သင်ကြားပေးခါစပဲ ဖြစ်နေသေးတော့”

“ကောင်းပြီ၊ ဖလက်ဇာရယ်၊ တို့ပြောပြောနေတဲ့ စကား၊ ကိုယ်ခန္ဓာပာ သာမမဟုတ်၊ စိတ်အကြံအစည် နာမ်တရားပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဖတ်ထားနော်”

ဖလက်ဇာရယ်သည် သူ့ဦးခေါင်းကို ခါလျက် သူ့အတောင်ပံများကို ဖြန့်၍ မျက်စိများကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ သူသည် ကမ်းပါးစောက်၏ အောက်ခြေရှိ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရုဝေးပြီးသော ဖြစ်နေသော ငှက်အုပ်ကြီး၏ ဗဟို၌ လားလား ရပ်လျက်သာ ဖြစ်နေ၏။ သူက ပထမခြေ လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ ငှက်အုပ်ကြီးထဲမှ တစ်ကီ တစ်ဂပ်ပင် ပုံတင်ထပ်သော အသံကြီး ဖြစ်လေ၏။

“သူ့ အသက်ရှင်နေတယ်ဟေ့၊ သေပြီးတဲ့သူ အသက်ပြန်ရှင်တယ်”

“သူ့ကို အတောင်ပံများနဲ့ တိုလိုက်သတဲ့၊ သူ့ကို အသက်ပြန်ရှင်လားအောင် လုပ်လိုက်သတဲ့၊ မဟာဝေဠဝေဠကြီးရဲ့ သားတော်ကတော့ဟေ့”

“မဟုတ်ပြန်ဘူးတဲ့၊ သူက ငြင်းပြန်သလော့၊ သူ့ပထမ မာရ်နတ်ဟေ့၊ မာရ်နတ်ဟေ့၊ ငှက်အုပ်ကို မျက်စိမျိုး လာတာဟေ့” ငှက်အုပ်ကြီးတွင် ဝေဠဝေဠပေါင်း၊ လေးလောင်ရှိ၏။ ဖလက်ဇာရယ် အဖြစ်ကို ကြောက်ရွံ့တိတ်လန့် နေကြ၏။ မာရ်နတ်ဟေ့ ဟု အော်လိုက်ကြသော အသံကြီးသည် သူ့မှတစ်ဆင့် တစ်ခုမှ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးနှင့် တူဘိ၏။ ငှက်တို့သည် ရှေ့လောင်လောင်သည့် ပမာ ပြောင်လက်နေသော မျက်စိများဖြင့် စူးရှ ထက်မြန်နေသော နှုတ်သီးများဖြင့် သူတို့ကို ရှေးနှုန်းပစ်ရန် ဝိုင်းဆုံလာကြ၏။

“တို့ လွှက်သွားရရင် မကောင်းဘူးလား။ မင်းအယ်လို သဘောရသလဲ၊ ဝိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား၊ ဖလက်ဇာရယ်” ဟု ယောကျာ်းက မေးလိုက်ရာ . . .

“ကျွန်တော် ကန်ကျက်စရာ သိပ်မရှိလှပါဘူး” ဟု ဖလက်ဇာရယ် ပြေ၏။

တပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ သူတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သည် ဝိုင်းဝန်း အဝေးတွင် အတူတူရပ်လျက်သာ ဖြစ်နေ၏။ ငှက်အုပ်၏ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်သော နှုတ်သီးများသည် လေဟာပြင် ဟင်းလင်းကိုသာ ဝိုင်းဆုံမိကြကုန်၏။

ယောကျာ်းသည် သူ့ကြေရာမရအောင် ဖြစ်နေသည့် သူ့ပဟေဠီကို ဤသို့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေ၏။ “ငှက်တစ်ကောင်ကို မင်းပာ လွှတ်မြောက်နေပြီ။ ဒါဟုတ် မဟုတ်ကိုလဲ မင်းကိုယ်တိုင် အချိန် အနည်းငယ် စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ပြီး စစ်ဆေးနိုင်တာပဲလို့ ယုံလာအောင် ပြောရတဲ့အလုပ်ပာ ကမ္ဘာမှာ အခက်ဆုံးအလုပ် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် ခက်နေရတာလဲ”

လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ချက်ချင်းဆိုသလို စွဲစင်းပြောင်းသွားသည်ကို မျက်စိကလယ်ကလယ်နှင့် အံ့ဩလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

“ဆရာ အလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလို အလုပ်လုပ် ရောက်လာကြတာလဲ”

“ငှက်အုပ်ရဲ့ အမြင်ဘက်ကို ရောက်ချင်လိုက်တာလို့ မင်းပဲ ခုနက တောင့်တလိုက်တယ် မဟုတ်ဖူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ဆရာ . . .”

“လက်ကိုင်ရယ်၊ အခါတိုင်းလိုပေါ့၊ လေ့ကျင့်ရင် မြစ်တော့ချည်းပေါ့ဗျာ”

မျစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်

မိုးသောက်လေလျှင် ငှက်အုပ်သည် သူတို့၏ အစားအနမ်း၊ ခြစ်ခုံပုံကို မှေ့သွားလေပြီ။ သို့သော် ဝေဠဝေဠ မှေ့မှေ့
“ဆရာ ယောကျာ်း မှတ်မိသေးသလား။ ဆရာပြောခဲ့တာတွေ ကြာလှပါပြီ။ ငှက်အုပ်အီကို ပြန်သွားပြီ။
အပျံတတ်လာကြရအောင် သင်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒမျိုး ပေါ်လာသည်အထိ ငှက်အုပ်အပေါ် မျစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်ကို
ပွားရမယ်ဆိုတာလေ”

“အေး၊ မှတ်မိသေးပါ”

“ဆရာကို သတိမရှိ ကြိုးစားတဲ့ ငှက်အုပ်ကို ဆရာက အယ်လိုပြန်ပြီ။ မျစ်မေတ္တာထားနိုင်အောင် လုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ
ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်ဘူး။”

“အို ဝေဠဝေဠရယ်။ မင်းဟာ ဒါတွေကိုပဲ မမျစ်ရမှား၊ မခွဲလမ်းရမှားကွ။ မုန်းတီးခြင်းဆိုတာနဲ့ မကောင်းမှုဆိုတာတွေကို
မျစ်မနေရဘူး။ ခွဲလမ်းမနေရဘူး။ မင်းဟာ ဝေဠဝေဠ အစစ်အမှန်ကို မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်။ မြင်အောင် အားထုတ်ပြီး
ကြည့်ရမည်။ ဝေဠဝေဠတိုင်း၊ ဝေဠဝေဠတိုင်း၊ အတွင်းသန္တာန် ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အကောင်းတွေကို မင်းမြင်အောင် ကြည့်နိုင်ဖို့
အားထုတ်ရမယ်။ ဒါတင် မဟုတ်သေးဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအကောင်းတွေကို မြင်လာကြရအောင် သူတို့ကို မင်းက
အကူအညီပေးရမယ်။ မျစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလို့ ငါဆိုလိုတာပဲ။ မျစ်ခြင်းတရားတော်မြတ်ရဲ့ အထက်ကို
မင်းသိလာရင် ပျော်စရာကောင်းတာကွ။”

“သဝဏက ကလေးတစ်စု ပြောရမယ်ဆိုရင်၊ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ငှက်ငယ်ကလေး တစ်ကောင်ကို ငါမှတ်မိနေသေးတယ်။ သူနာမည်က ဖလက်ဇာ ဇင်ယော်တဲ့။ အကြည့်နဲ့ မြစ်တာ မကြာလှသေးဘူး။ ပူပူနွေးနွေး အပယ်နဲ့ တစ်ကောင်ပဲ ဆိုပါတော့။ သူသေတဲ့ အထိ ငှက်အုပ်ကို ပြန်တိုက်မယ်ဆိုပြီး၊ အဲတစ်ခဲနဲ့ ရန်ခစ်ပြိုင်ဖို့ အသင့်ပေါ့။ ဝေးလံလှတဲ့ ကမ်းပါးစောက်များပေါ်မှာ စားသည်၊လှတဲ့ သူငယ်တို့ကို သူစဆောက်လိုက်ပြီး၊ နေလိုက်ရာက ပဟေ . . . အခုဆို ဒီနေ့ ဒီနေ့ရာမှာ သူဟာ သူ့ရဲ့ ဈမ်းမြေ့ရိပ်မြေ့ကို ဆောက်နေရက်သား ဖြစ်နေပြီ။ ငှက်အုပ် တစ်အုပ်လုံးကိုလည်း၊ အဲဒီဈမ်းမြေ့ ရိပ်မြေ့ဘက်ကို လမ်းညွှန်ဦးဆောင် နေရက်သား ဖြစ်နေပါပကော။”

ဖလက်ဇာသည် သူ့ဆရာဘက်သို့လှည့်၍ မျက်စိများတွင် ဓမ္မတ္တု ကြောက်စိတ်ပေါ်လျက် ဤသို့ ပြော၏ . . .

“ဂျွန်တော်က ဦးဆောင်၊ ဆရာက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ဂျွန်တော်က လမ်းညွှန်၊ ဆရာလွက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပမယ်။”

“ဘဝကွ၊ ငါလွက်မသွားနိုင်ဘူး။ ဟုတ်လား၊ တခြား ငှက်အုပ်တွေလဲ ရှိကြဦးမှာဆိုတာ၊ တခြား ဖလက်ဇာတွေလဲ ရှိကြလေဦးမယ် ဆိုတာ၊ မဟာပရောဖက်ကြီးကို ဖျက်ဆီးလွန်းပြောင်စေတဲ့ အလင်းရောင် အလေ့ကောသီကို စုဦးတည်စိုတက်နေနိုင်တဲ့ ဒီဖလက်ဇာတက် သူတို့တတွေက ဆရာ ဝိုလိုနေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို မင်းမရိပ်စားမိဘူးလား။”

“ဂျွန်တော်ကို ဆရာယောဇရယ်၊ ဂျွန်တော်ဟာ ဇင်ယော်ပြီနဲ့၊ တစ်ကောင်ပါ။ ဆရာကတော့ . . .”

“မဟာဇင်ယော်ကြီးရဲ့ ကောပုတ္တ တစ်ဦးတည်းသော သားတော်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ငါဆက်ပြောလိုက်ရှော့မယ်။ မရူးစမ်းပါနဲ့ကွလား။” ယောနသ်သည် သက်ပြင်းချပြီးလျှင် ပင်လယ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့် လိုက်ရင်၊ ဤသို့လည်း ဆက်ပြောသေး၏။

“ငါ့ကို မင်းမလိုတော့ပါဘူး။ မင်းဟာ မင်းကိုပဲ ဆတ်ဆတ်ကြီး တွေ့မြင်ရအောင်ပဲ လုပ်ဖို့လိုတယ်။ တနေ့တက်တနေ့ နည်းနည်း၊ နည်းနည်း၊ ဝိုဝိုတွေလေအောင်ပေါ့။ ဒီအကန့်အသတ် အချုပ်အမျှယ် ကင်းနေတဲ့ ဖလက်ဇာကို၊ ဒီအစစ်အမှန်ဖြစ်တဲ့ ဖလက်ဇာကို တွေ့ တွေ့ လာအောင်ပေါ့။ ဒီဖလက်ဇာသာ မင်းရဲ့ ဆရာကွ။ မင်းဆက် လုပ်ရမှတော့ သူ့ကို တကယ်နားလည်လာအောင် သူ့ကို လေ့ကျင့်ပေးဖို့ပဲ။”

တစ်နေ့ ကြာသောအခါ ယောနသ်၏ ကိုယ်စွန့်သည့် လေထဲတွင် ယိမ်းယိုင်၍ အရောင်ပြက်ပြက် စိတ်စိတ်လက်လက်လှီးလှီးလျှင် လှတ်ချင်စေတဲ့ ထိုးဖောက်ခြင်းခံရလေကံအောင် စ၍ ကြည့်လင်လား၏။ “ဟေ့၊ ငါ့အကြောင်း၊ မဟုတ်တာဟုတ် ကောလဟာလ သတင်းတွေ သူတို့ လျှောက်မလွှင့် နေခဲ့နော်၊ ငါ့ကို သူ့ရားတစ်ခု ဖြစ်အောင်လဲ မလုပ်နေခဲ့နော်၊ ဟုတ်လား၊ ဖလက်ဇာ၊ ငါဟာ ဇင်ယော်တစ်ကောင်ပါပဲ။ ပျံနေချင်တာပါပဲ။”

“ဆရာ ယောနသ်”

“သနားလိုက်လေ၊ ဖလက်ဇာရယ်။ မင်းရဲ့ မိသားစု မျက်စိတွေက ပြောပြနေသမျှကို မင်းမယုံလေနဲ့။ အဲဒီမျက်စိတွေက မင်းကို ပြောတာအားလုံးဟာ အကန့်အသတ် အချုပ်အမျှယ်တွေသာ ဖြစ်တယ်ကွ။ ဘဝကိုမဆို အမြင်အသိနဲ့သာ မဟုတ်ပဲ ပညာသိနဲ့ နားလည်ဖို့ ဖြစ်အောင်ကြည့်။ မင်းကိုယ်တိုင် သိနဲ့ပြီးသားဟာ ဘာလဲဆိုတာကို တွေ့အောင်စွာကြည့်။ ဒါတွေကို မင်းလုပ်ရင် ပျံသန်းခြင်း၊ အတတ်ရဲ့ မဂ္ဂင်လမ်းကိုသာ မင်းမြင်လာလိမ့်မယ်။”

လက်ကနဲ လက်ကနဲ အရောင်ပြက်ခြင်းသည် ရုပ်ခံသွား၏။ လိုနဲ့အတူ ယောနသ် ဇင်ယော်လည်း လေထုလင်းလင်းအတွင်း ကွယ်လေသတည်း။

ကောလကြာလတ်သော် ဖလက်ဇာဇင်ယော်သည် ကောင်းကင်ယံသို့ လေးကန်နွေးကွေးစွာတက်၍ ဧည့်ဦးသင်ခန်းစာကို လိုလိုလားလားကြီး၊ ငုံ့လင်လျက်ရှိသော ငှက်ကျောင်းသားတစ် တစ်စုကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လေ၏။

“စ ပြောရမှတော့” သူက လေးလံသော အသံဖြင့် ပြော၏။ “မင်းတို့ နားလည်ထားရမှတော့ . . . ပင်လယ်ဇင်ယော်ဆိုတာဟာ အကန့်အသတ် အချုပ်အမျှယ်ကင်းတဲ့ လွတ်မြောက်ရေးဆိုတဲ့ နှစ်စုံတစ်ခုပေး တစ်ခုဖြစ်တယ်။ မဟာဇင်ယော်ကြီးရဲ့ နိမိတ်ပုံလဲဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး၊ မင်းတို့ရဲ့ စွပ်စွဲကိန်းစွန့်ဟာ တစ်ဖက် အတောင်ဖျားက အခြားတစ်ဖက် အတောင်ဖျားအထိ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်အကြံအစည် နှစ်ဖက်စုံကလွဲလို့ တခြား ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။”

ဇင်ယော်ငယ်များသည် သူ့ကို မျက်စိ ပေးကလပ်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ သူတို့က ဝမ်းရွှင်ရွှင် ထင်လိုက်မိသည်မှာ သယံဇာတဆရာ၊ ဒီအပြောဟာ တောင်လိုက် စက်ဝိုင်းပုံ ပျံနည်းဆိုရင် နိသေရည်း တစ်စုလဲ မဟုတ်ပါလား။

ဖလက်ဇာသည် သက်ပြင်းချ၍ ပြန်ပြော၏။ “အဟမ်း၊ အ . . . ကောင်းပြီ။ (တပည့်များအား ဝေဖန်သော မျက်စိမျိုးဖြင့် ကြည့်လျက်) ကဲ အလျားလိုက် တပြောတည်း၊ ပျံနည်းနဲ့ စကြဖို့။” ဤစကားများကို ပြောရင်းပင် သူသည် ဆရာယောနသ် ရိုးသားစွာ ပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပင်၊ ဆရာယောနသ်နှင့် အညီအမျှ သူလည်း၊ ဖွန်မြတ်သော သူတော်ဇင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်းကို ချက်ခြင်း၊ သဘောတိုင်းယုံပေါက်သွား၏။

အကန်အသတ်မျှ၊ မရှိဘူးလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာယောနသံ။ ဤသို့တွေ့မိ၏။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဆရာသောင်မြင်ပေါ်မှာ လေထဲက ပြန်ကန် ပေါ်လာပြီး ဆရာကို ပျံ့ခြင်းအတတ် တစ်ချက်နှစ်ချက် အပြုသင့်ဖို့ အချိန်ပာဝ မဝေးတော့ပြီ။

ဖလက်ဈာသည် သူတပည့်များအတွက် မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းထေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူသည် စုတ်တရက် ရှောင်တခင် သူတပည့်များအားလုံးကို ယထာဘူတကျကျ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မြင်နိုင်တဲ့ဘိ ညှစ်မျက်စိနှင့် တိုးထွင်းသိမြင် လိုက်၏။ တစထာသံကြွ၏။ သူမြင်လိုက်သည်ကို ဖက်လဲတကင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းတက် လွန်ကဲသော စိတ်ထူးဖြစ်၏။ သူမြင်လိုက်သည်ကို သူချစ်ခြင်းတရားတော်မြတ် တဖွဲ့ဖွဲ့၊ ပွားလိုက်၏။ အကန်အသတ်မျှ၊ မရှိဘူးလို့ ဆရာယောနသံ။ ဤသို့လည်း အတွေ့ရောက်မိ၍ သူပြုံးလိုက်၏။ ဖလက်ဈာ ဝေဒယော်၏ ပညာစည်းပူးမှုဟူသော အပြောအလွှား စရီးသည် ဤတွင် အပြေလေသတည်း။

Part One

It was morning, and the new sun sparkled gold across the ripples of a gentle sea. A mile from shore a fishing boat chummed the water. And the word for Breakfast Flock flashed through the air, till a crowd of a thousand seagulls came to dodge and fight for bits of food. It was another busy day beginning.

But way off alone, out by himself beyond boat and shore, Jonathan Livingston Seagull was practicing. A hundred feet in the sky he lowered his webbed feet, lifted his beak, and strained to hold a painful hard twisting curve through his wings. The curve meant that he would fly slowly, and now he slowed until the wind was a whisper in his face, until the ocean stood still beneath him. He narrowed his eyes in fierce concentration, held his breath, forced one... single... more... inch... of... curve... Then his feathers ruffled, he stalled and fell.

Seagulls, as you know, never falter, never stall. To stall in the air is for them disgrace and it is dishonor.

But Jonathan Livingston Seagull, unashamed, stretching his wings again in that trembling hard curve - slowing, slowing, and stalling once more - was no ordinary bird.

Most gulls don't bother to learn more than the simplest facts of flight - how to get from shore to food and back again. For most gulls, it is not flying that matters, but eating. For this gull, though, it was not eating that mattered, but flight. More than anything else. Jonathan Livingston Seagull loved to fly.

This kind of thinking, he found, is not the way to make one's self popular with other birds. Even his parents were dismayed as Jonathan spent whole days alone, making hundreds of low-level glides, experimenting.

He didn't know why, for instance, but when he flew at altitudes less than half his wingspan above the water, he could stay in the air longer, with less effort. His glides ended not with the usual feet-down splash into the sea, but with a long flat wake as he touched the surface with his feet tightly streamlined against his body. When he began sliding in to feet-up landings on the beach, then pacing the length of his slide in the sand, his parents were very much dismayed indeed.

"Why, Jon, why?" his mother asked. "Why is it so hard to be like the rest of the flock, Jon? Why can't you leave low flying to the pelicans, the albatross? Why don't you eat? Son, you're bone and feathers!"

"I don't mind being bone and feathers mom. I just want to know what I can do in the air and what I can't, that's all. I just want to know."

"See here Jonathan" said his father not unkindly. "Winter isn't far away. Boats will be few and the surface fish will be swimming deep. If you must study, then study food, and how to get it. This flying business is all very well, but you can't eat a glide, you know. Don't you forget that the reason you fly is to eat."

Jonathan nodded obediently. For the next few days he tried to behave like the other gulls; he really tried, screeching and fighting with the flock around the piers and fishing boats, diving on scraps of fish and bread. But he couldn't make it work.

It's all so pointless, he thought, deliberately dropping a hard-won anchovy to a hungry old gull chasing him. I could be spending all this time learning to fly. There's so much to learn!

It wasn't long before Jonathan Gull was off by himself again, far out at sea, hungry, happy, learning.

The subject was speed, and in a week's practice he learned more about speed than the fastest gull alive.

From a thousand feet, flapping his wings as hard as he could, he pushed over into a blazing steep dive toward the waves, and learned why seagulls don't make blazing steep power-dives. In just six seconds he was moving seventy miles per hour, the speed at which one's wing goes unstable on the upstroke.

Time after time it happened. Careful as he was, working at the very peak of his ability, he lost control at high speed.

Climb to a thousand feet. Full power straight ahead first, then push over, flapping, to a vertical dive. Then, every time, his left wing stalled on an upstroke, he'd roll violently left, stall his right wing recovering, and flick like fire into a wild tumbling spin to the right.

He couldn't be careful enough on that upstroke. Ten times he tried, and all ten times, as he passed through seventy miles per hour, he burst into a churning mass of feathers, out of control, crashing down into the water.

The key, he thought at last, dripping wet, must be to hold the wings still at high speeds - to flap up to fifty and then hold the wings still.

From two thousand feet he tried again, rolling into his dive, beak straight down, wings full out and stable from the moment he passed fifty miles per hour. It took tremendous strength, but it worked. In ten seconds he had blurred through ninety miles per hour. Jonathan had set a world speed record for seagulls!

But victory was short-lived. The instant he began his pullout, the instant he changed the angle of his wings, he snapped into that same terrible uncontrolled disaster, and at ninety miles per hour it hit him like dynamite. Jonathan Seagull exploded in midair and smashed down into a brick hard sea.

When he came to, it was well after dark, and he floated in moonlight on the surface of the ocean. His wings were ragged bars of lead, but the weight of failure was even heavier on his back. He wished, feebly, that the weight could be just enough to drag him gently down to the bottom, and end it all.

As he sank low in the water, a strange hollow voice sounded within him. There's no way around it. I am a seagull. I am limited by my nature. If I were meant to learn so much about flying, I'd have charts for brains. If I were meant to fly at speed, I'd have a falcon's short wings, and live on mice instead of fish. My father was right. I must forget this foolishness.

I must fly home to the Flock and be content as I am, as a poor limited seagull.

The voice faded, and Jonathan agreed. The place for a seagull at night is on shore, and from this moment forth, he vowed, he would be a normal gull. It would make everyone happier.

He pushed wearily away from the dark water and flew toward the land, grateful for what he had learned about work-saving low-altitude flying.

But no, he thought. I am done with the way I was, I am done with everything I learned. I am a seagull like every other seagull, and I will fly like one. So he climbed painfully to a hundred feet and flapped his wings harder, pressing for shore.

He felt better for his decision to be just another one of the Flock. There would be no ties now to the force that had driven him to learn, there would be no more challenge and no more failure. And it was pretty, just to stop thinking, and fly through the dark, toward the lights above the beach.

Dark! The hollow voice cracked in alarm. Seagulls never fly in the dark!

Jonathan was not alert to listen. It's pretty, he thought. The moon and the lights twinkling on the water, throwing out little beacon-trails through the night, and all so peaceful and still...

Get down! Seagulls never fly in the dark! If you were meant to fly in the dark, you'd have the eyes of an owl! You'd have charts for brains! You'd have a falcon's short wings!

There in the night, a hundred feet in the air, Jonathan Livingston Seagull - blinked. His pain, his resolutions, vanished.

Short wings. A falcon's short wings!

That's the answer! What a fool I've been! All I need is a tiny little wing, all I need is to fold most of my wings and fly on just the tips alone! Short wings!

He climbed two thousand feet above the black sea, and without a moment for thought of failure and death, he brought his forewings tightly in to his body, left only the narrow swept daggers of his wingtips extended into the wind, and fell into a vertical dive.

The wind was a monster roar at his head. Seventy miles per hour, ninety, a hundred and twenty and faster still. The wing-strain now at a hundred and forty miles per hour wasn't nearly as hard as it had been before at seventy, and with the faintest twist of his wingtips he eased out of the dive and shot above the waves, a gray cannonball under the moon.

He closed his eyes to slits against the wind and rejoiced. A hundred forty miles per hour! And under control! If I dive from five thousand feet instead of two thousand, I wonder how fast.

His vows of a moment before were forgotten, swept away in that great swift wind. Yet he felt guiltless, breaking the promises he had made himself. Such promises are only for the gulls that accept the ordinary. One who has touched excellence in his learning has no need of that kind of promise.

By sunup, Jonathan Gull was practicing again. From five thousand feet the fishing boats were specks in the flat blue water, Breakfast Flock was a faint cloud of dust motes, circling.

He was alive, trembling ever so slightly with delight, proud that his fear was under control. Then without ceremony he hugged in his forewings, extended his short, angled wingtips, and plunged directly toward the sea. By the time he passed four thousand feet he had reached terminal velocity, the wind was a solid beating wall of sound against which he could move no faster. He was flying now straight down, at two hundred fourteen miles per hour. He swallowed, knowing that if his wings unfolded at that speed he'd be blown into a million tiny shreds of seagull. But the speed was power, and the speed was joy, and the speed was pure beauty.

He began his pullout at a thousand feet, wingtips thudding and blurring in that gigantic wind, the boat and the crowd of gulls tilting and growing meteor-fast, directly in his path.

He couldn't stop; he didn't know yet even how to turn at that speed.

Collision would be instant death.

And so he shut his eyes.

It happened that morning, then, just after sunrise, that Jonathan Livingston Seagull fired directly through the center of Breakfast Flock, ticking off two hundred twelve miles per hour, eyes closed, in a great roaring shriek of wind and feathers. The Gull of Fortune smiled upon him this once, and no one was killed.

By the time he had pulled his beak straight up into the sky he was still scorching along at a hundred and sixty miles per hour. When he had slowed to twenty and stretched his wings again at last, the boat was a crumb on the sea, four thousand feet below.

His thought was triumph. Terminal velocity! A seagull at two hundred fourteen miles per hour! It was a breakthrough, the greatest single moment in the history of the Flock, and in that moment a new age opened for Jonathan Gull. Flying out to his lonely practice area, folding his wings for a dive from eight thousand feet, he set himself at once to discover how to turn.

A single wingtip feather, he found, moved a fraction of an inch, gives a smooth sweeping curve at tremendous speed. Before he learned this, however, he found that moving more than one feather at that speed will spin you like a rifle ball... and Jonathan had flown the first aerobatics of any seagull on earth.

He spared no time that day for talk with other gulls, but flew on past sunset. He discovered the loop, the slow roll, the point roll, the inverted spin, the gull bunt, the pinwheel.

When Jonathan Seagull joined the Flock on the beach, it was full night. He was dizzy and terribly tired. Yet in delight he flew a loop to landing, with a snap roll just before touchdown. When they hear of it, he thought, of the Breakthrough, they'll be wild with joy. How much more there is now to living! Instead of our drab slogging forth and back to the fishing boats, there's a reason to life! We can lift ourselves out of ignorance, we can find ourselves as creatures of excellence and intelligence and skill. We can be free! We can learn to fly!

The years ahead hummed and glowed with promise.

The gulls were flocked into the Council Gathering when he landed, and apparently had been so flocked for some time. They were, in fact, waiting.

"Jonathan Livingston Seagull! Stand to Center!" The Elder's words sounded in a voice of highest ceremony. Stand to Center meant only great shame or great honor. Stand to Center for Honor was the way the gulls' foremost leaders were marked. Of course, he thought, the Breakfast Flock this morning; they saw the Breakthrough! But I want no honors. I have no wish to be leader. I want only to share what I've found, to show those horizons out ahead for us all. He stepped forward.

"Jonathan Livingston Seagull," said the Elder, "Stand to Center for Shame in the sight of your fellow gulls!"

It felt like being hit with a board. His knees went weak, his feathers sagged, there was roaring in his ears. Centered for shame? Impossible! The Breakthrough! They can't understand! They're wrong, they're wrong!

"... for his reckless irresponsibility" the solemn voice intoned, "violating the dignity and tradition of the Gull Family..."

To be centered for shame meant that he would be cast out of gull society, banished to a solitary life on the Far Cliffs.

"... one day Jonathan Livingston Seagull, you shall learn that irresponsibility does not pay. Life is the unknown and the unknowable, except that we are put into this world to eat, to stay alive as long as we possibly can."

A seagull never speaks back to the Council Flock, but it was Jonathan's voice raised. "Irresponsibility? My brothers!" he cried. "Who is more responsible than a gull who finds and follows a meaning, a higher purpose for life? For a thousand years we have scabbled after fish heads, but now we have a reason to live - to learn, to discover, to be free! Give me one chance, let me show you what I've found..."

The Flock might as well have been stone.

"The Brotherhood is broken," the gulls intoned together, and with one accord they solemnly closed their ears and turned their backs upon him.

Jonathan Seagull spent the rest of his days alone, but he flew way out beyond the Far Cliffs. His one sorrow was not solitude, it was that other gulls refused to believe the glory of flight that awaited them; they refused to open their eyes and see. He learned more each day. He learned that a streamlined high-speed dive could bring him to find the rare and tasty fish that schooled ten feet below the surface of the ocean: he no longer needed fishing boats and stale bread for survival. He learned to sleep in the air, setting a course at night across the offshore wind, covering a hundred miles from sunset to sunrise. With the same inner control, he flew through heavy sea-fogs and climbed above them into dazzling clear skies... in the very times when every other gull stood on the ground, knowing nothing but mist and rain. He learned to ride the high winds far inland, to dine there on delicate insects.

What he had once hoped for the Flock, he now gained for himself alone; he learned to fly, and was not sorry for the price that he had paid. Jonathan Seagull discovered that boredom and fear and anger are the reasons that a gull's life is so short, and with these gone from his thought, he lived a long fine life indeed.

They came in the evening, then, and found Jonathan gliding peaceful and alone through his beloved sky. The two gulls that appeared at his wings were pure as starlight, and the glow from them was gentle and friendly in the high night air. But most lovely of all was the skill with which they flew, their wingtips moving a precise and constant inch from his own. Without a word, Jonathan put them to his test, a test that no gull had ever passed. He twisted his wings, slowed to a single mile per hour above stall. The two radiant birds slowed with him, smoothly, locked in position. They knew about slow flying.

He folded his wings, rolled and dropped in a dive to a hundred ninety miles per hour. They dropped with him, streaking down in flawless formation.

At last he turned that speed straight up into a long vertical slow-roll. They rolled with him, smiling.

He recovered to level flight and was quiet for a time before he spoke. "Very well," he said, "who are you?"

"We're from your Flock, Jonathan. We are your brothers." The words were strong and calm. "We've come to take you higher, to take you home."

"Home I have none. Flock I have none. I am Outcast. And we fly now at the peak of the Great Mountain Wind. Beyond a few hundred feet, I can lift this old body no higher."

"But you can Jonathan. For you have learned. One school is finished, and the time has come for another to begin."

As it had shined across him all his life, so understanding lighted that moment for Jonathan Seagull. They were right. He could fly higher, and it was time to go home.

He gave one last look across the sky, across that magnificent silver land where he had learned so much.

"I'm ready" he said at last.

And Jonathan Livingston Seagull rose with the two star bright gulls to disappear into a perfect dark sky.

Part Two

So this is heaven, he thought, and he had to smile at himself. It was hardly respectful to analyze heaven in the very moment that one flies up to enter it.

As he came from Earth now, above the clouds and in close formation with the two brilliant gulls, he saw that his own body was growing as bright as theirs. True, the same young Jonathan Seagull was there that had always lived behind his golden eyes, but the outer form had changed.

It felt like a seagull body, but already it flew far better than his old one had ever flown. Why, with half the effort, he thought, I'll get twice the speed, twice the performance of my best days on Earth!

His feathers glowed brilliant white now, and his wings were smooth and perfect as sheets of polished silver. He began, delightedly, to learn about them, to press power into these new wings.

At two hundred fifty miles per hour he felt that he was nearing his level-flight maximum speed. At two hundred seventy-three he thought that he was flying as fast as he could fly, and he was ever so faintly disappointed. There was a limit to how much the new body could do, and though it was much faster than his old level-flight record, it was still a limit that would take great effort to crack. In heaven, he thought, there should be no limits.

The clouds broke apart, his escorts called, "Happy landings, Jonathan," and vanished into thin air.

He was flying over a sea, toward a jagged shoreline. A very few seagulls were working the updrafts on the cliffs. Away off to the north, at the horizon itself, flew a few others. New sights, new thoughts, new questions. Why so few gulls? Heaven should be flocked with gulls! And why am I so tired, all at once? Gulls in heaven are never supposed to be tired, or to sleep.

Where had he heard that? The memory of his life on Earth was falling away. Earth had been a place where he had learned much, of course, but the details were blurred - something about fighting for food, and being Outcast.

The dozen gulls by the shoreline came to meet him, none saying a word. He felt only that he was welcome and that this was home. It had been a big day for him, a day whose sunrise he no longer remembered.

He turned to land on the beach, beating his wings to stop an inch in the air, then dropping lightly to the sand. The other gulls landed too, but not one of them so much as flapped a feather. They swung into the wind, bright wings outstretched, then somehow they changed the curve of their feathers until they had stopped in the same instant their feet touched the ground. It was beautiful control, but now Jonathan was just too tired to try it. Standing there on the beach, still without a word spoken, he was asleep.

In the days that followed, Jonathan saw that there was as much to learn about flight in this place as there had been in the life behind him. But with a difference. Here were gulls who thought as he thought. For each of them, the most important thing in living was to reach out and touch perfection in that which they most loved to do, and that was to fly. They were magnificent birds, all of them, and they spent hour after hour every day practicing flight, testing advanced aeronautics.

For a long time Jonathan forgot about the world that he had come from, that place where the Flock lived with its eyes tightly shut to the joy of flight, using its wings as means to the end of finding and fighting for food. But now and then, just for a moment, he remembered.

He remembered it one morning when he was out with his instructor, while they rested on the beach after a session of folded-wing snap rolls.

"Where is everybody, Sullivan?" he asked silently, quite at home now with the easy telepathy that these gulls used instead of screees and gracks. "Why aren't there more of us here? Why, where I came from there were.."

"... thousands and thousands of gulls. I know." Sullivan shook his head.

"The only answer I can see, Jonathan, is that you are pretty well a one-in-a-million bird. Most of us came along ever so slowly. We went from one world into another that was almost exactly like it, forgetting right away where we had come from, not caring where we were headed, living for the moment. Do you have any idea how many lives we must have gone through before we even go the first idea that there is more to life than eating, or fighting, or power in the Flock? A thousand lives, Jon, ten thousand! And then another hundred lives until we began to learn that there is

such a thing as perfection, and another hundred again to get the idea that our purpose for living is to find that perfection and show it forth. The same rule holds for us now, of course: we choose our next world through what we learn in this one. Learn nothing, and the next world is the same as this one, all the same limitations and lead weights to overcome."

He stretched his wings and turned to face the wind. "But you, Jon," he said, "learned so much at one time that you didn't have to go through a thousand lives to reach this one."

In a moment they were airborne again, practicing. The formation point-rolls were difficult, for through the inverted half Jonathan had to think upside down, reversing the curve of his wing, and reversing it exactly in harmony with his instructor's.

"Let's try it again," Sullivan said over and over: "Let's try it again." Then, finally, "Good." And they began practicing outside loops.

One evening the gulls that were not night-flying stood together on the sand, thinking. Jonathan took all his courage in hand and walked to the Elder Gull, who, it was said, was soon to be moving beyond this world. "Chiang..." he said a little nervously.

The old seagull looked at him kindly. "Yes, my son?" Instead of being enfeebled by age, the Elder had been empowered by it; he could outfly any gull in the Flock, and he had learned skills that the others were only gradually coming to know.

"Chiang, this world isn't heaven at all, is it?" The Elder smiled in the moonlight. "You are learning again, Jonathan Seagull," he said.

"Well, what happens from here? Where are we going? Is there no such place as heaven?"

"No, Jonathan, there is no such place. Heaven is not a place, and it is not a time. Heaven is being perfect." He was silent for a moment. "You are a very fast flier, aren't you?"

"I... I enjoy speed," Jonathan said, taken aback but proud that the Elder had noticed.

"You will begin to touch heaven, Jonathan, in the moment that you touch perfect speed. And that isn't flying a thousand miles an hour, or a million, or flying at the speed of light. Because any number is a limit, and perfection doesn't have limits. Perfect speed, my son, is being there."

Without warning, Chiang vanished and appeared at the water's edge fifty feet away, all in the flicker of an instant. Then he vanished again and stood, in the same millisecond, at Jonathan's shoulder. "It's kind of fun," he said.

Jonathan was dazzled. He forgot to ask about heaven. "How do you do that? What does it feel like? How far can you go?"

"You can go to any place and to any time that you wish to go," the Elder said. "I've gone everywhere and everywhen I can think of." He looked across the sea. "It's strange. The gulls who scorn perfection for the sake of travel go nowhere, slowly. Those who put aside travel for the sake of perfection go anywhere, instantly. Remember, Jonathan, heaven isn't a place or a time, because place and time are so very meaningless. Heaven is..."

"Can you teach me to fly like that?" Jonathan Seagull trembled to conquer another unknown.

"Of course if you wish to learn."

"I wish. When can we start?"

"We could start now if you'd like."

"I want to learn to fly like that," Jonathan said and a strange light glowed in his eyes. "Tell me what to do,"

Chiang spoke slowly and watched the younger gull ever so carefully. "To fly as fast as thought, to anywhere that is," he said, "you must begin by knowing that you have already arrived ..."

The trick, according to Chiang, was for Jonathan to stop seeing himself as trapped inside a limited body that had a forty-two inch wingspan and performance that could be plotted on a chart. The trick was to know that his true nature lived, as perfect as an unwritten number, everywhere at once across space and time.

Jonathan kept at it, fiercely, day after day, from before sunrise till past midnight. And for all his effort he moved not a feather width from his spot.

"Forget about faith!" Chiang said it time and again. "You didn't need faith to fly, you needed to understand flying. This is just the same. Now try again ..."

Then one day Jonathan, standing on the shore, closing his eyes, concentrating, all in a flash knew what Chiang had been telling him. "Why, that's true! I am a perfect, unlimited gull!" He felt a great shock of joy.

"Good!" said Chiang and there was victory in his voice.

Jonathan opened his eyes. He stood alone with the Elder on a totally different seashore - trees down to the water's edge, twin yellow suns turning overhead.

"At last you've got the idea," Chiang said, "but your control needs a little work ..."

Jonathan was stunned. "Where are we?"

Utterly unimpressed with the strange surroundings, the Elder brushed the question aside. "We're on some planet, obviously, with a green sky and a double star for a sun."

Jonathan made a scree of delight, the first sound he had made since he had left Earth. "IT WORKS!"

"Well, of course, it works, Jon." said Chiang. "It always works, when you know what you're doing. Now about your control..."

By the time they returned, it was dark. The other gulls looked at Jonathan with awe in their golden eyes, for they had seen him disappear from where he had been rooted for so long.

He stood their congratulations for less than a minute. "I'm the newcomer here! I'm just beginning! It is I who must learn from you!"

"I wonder about that, Jon," said Sullivan standing near. "You have less fear of learning than any gull I've seen in ten thousand years. The Flock fell silent, and Jonathan fidgeted in embarrassment.

"We can start working with time if you wish," Chiang said, "till you can fly the past and the future. And then you will be ready to begin the most difficult, the most powerful, the most fun of all. You will be ready to begin to fly up and know the meaning of kindness and of love."

A month went by, or something that felt about like a month, and Jonathan learned at a tremendous rate. He always had learned quickly from ordinary experience, and now, the special student of the Elder Himself, he took in new ideas like a streamlined feathered computer.

But then the day came that Chiang vanished. He had been talking quietly with them all, exhorting them never to stop their learning and their practicing and their striving to understand more of the perfect invisible principle of all life. Then, as he spoke, his feathers went brighter and brighter and at last turned so brilliant that no gull could look upon him.

"Jonathan," he said, and these were the last words that he spoke, "keep working on love."

When they could see again, Chiang was gone. As the days went past, Jonathan found himself thinking time and again of the Earth from which he had come. If he had known there just a tenth, just a hundredth, of what he knew here, how much more life would have meant! He stood on the sand and fell to wondering if there was a gull back there who might be struggling to break out of his limits, to see the meaning of flight beyond a way of travel to get a breadcrumb from a rowboat. Perhaps there might even have been one made Outcast for speaking his truth in the face of the Flock. And the more Jonathan practiced his kindness lessons, and the more he worked to know the nature of love, the more he wanted to go back to Earth. For in spite of his lonely past, Jonathan Seagull was born to be an instructor, and his own way of demonstrating love was to give something of the truth that he had seen to a gull who asked only a chance to see truth for himself.

Sullivan, adept now at thought-speed flight and helping the others to learn, was doubtful.

"Jon, you were Outcast once. Why do you think that any of the gulls in your old time would listen to you now? You know the proverb, and it's true: The gull sees farthest who flies highest. Those gulls where you came from are standing on the ground, squawking and fighting among themselves. They're a thousand miles from heaven - and you say you want to show them heaven from where they stand! Jon, they can't see their own wingtips! Stay here. Help the new gulls here, the ones who are high enough to see what you have to tell them." He was quiet for a moment, and then he said, "What if Chiang had gone back to his old worlds? Where would you have been today?"

The last point was the telling one, and Sullivan was right. The gull sees farthest who flies highest.

Jonathan stayed and worked with the new birds coming in, who were all very bright and quick with their lessons. But the old feeling came back, and he couldn't help but think that there might be one or two gulls back on Earth who would be able to learn, too. How much more would he have known by now if Chiang had come to him on the day that he was Outcast!

"Sully, I must go back," he said at last. "Your students are doing well. They can help you bring the newcomers along."

Sullivan sighed, but he did not argue. "I think I'll miss you, Jonathan," was all he said.

"Sully, for shame!" Jonathan said in reproach, "and don't be foolish! What are we trying to practice every day? If our friendship depends on things like space and time, then when we finally overcome space and time, we've destroyed our own brotherhood! But overcome space, and all we have left is Here. Overcome time, and all we have left is Now. And in the middle of Here and Now, don't you think that we might see each other once or twice?"

Sullivan Seagull laughed in spite of himself. "You crazy bird," he said kindly. "If anybody can show someone on the ground how to see a thousand miles, it will be Jonathan Livingston Seagull." He looked at the sand. "Good-bye, Jon, my friend."

"Good bye, Sully. We'll meet again." And with that, Jonathan held in thought an image of the great gull flocks on the shore of another time, and he knew with practiced ease that he was not bone and feather but a perfect idea of freedom and flight, limited by nothing at all.

Fletcher Lynd Seagull was still quite young, but already he knew that no bird had ever been so harshly treated by any Flock, or with so much injustice.

"I don't care what they say," he thought fiercely, and his vision blurred as he flew out toward the Far Cliffs. "There's so much more to flying than just flapping around from place to place! A... a... mosquito does that! One little barrel roll around the Elder Gull, just for fun, and I'm Outcast! Are they blind? Can't they see? Can't they think of the glory that it'll be when we really learn to fly?"

"I don't care what they think. I'll show them what flying is! I'll be pure Outlaw, if that's the way they want it. And I'll make them so sorry..."

The voice came inside his own head, and though it was very gentle, it startled him so much that he faltered and stumbled in the air.

"Don't be harsh on them, Fletcher Seagull. In casting you out, the other gulls have only hurt themselves, and one day they will know this, and one day they will see what you see. Forgive them, and help them to understand."

An inch from his right wingtip flew the most brilliant white gull in all the world, gliding effortlessly along, not moving a feather, at what was very nearly Fletcher's top speed.

There was a moment of chaos in the young bird. "What's going on? Am I mad? Am I dead? What is this?"

Low and calm, the voice went on within his thought, demanding an answer. "Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly?"

"YES, I WANT TO FLY!"

"Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly so much that you will forgive the Flock, and learn, and go back to them one day and work to help them know?"

There was no lying to this magnificent skillful being, no matter how proud or how hurt a bird was Fletcher Seagull.

"I do" he said softly.

"Then, Fletch," that bright creature said to him, and the voice was very kind, "let's begin with Level Flight...."

Part Three

Jonathan circled slowly over the Far Cliffs, watching. This rough young Fletcher Gull was very nearly a perfect flight-student. He was strong and light and quick in the air, but far and away more important, he had a blazing drive to learn to fly.

Here he came this minute, a blurred gray shape roaring out of a dive, flashing one hundred fifty miles per hour past his instructor. He pulled abruptly into another try at a sixteen point vertical slow roll, calling the points out loud.

“...eight... nine... ten...
see-Jonathan-I’m-running-out-ofairspeed.. eleven...
I-want-good-sharp-stops-like yours... twelve...
but-blast-it-Ijust-can’t-make... - thirteen...
theselast-three-points... without... fourtee ...aaakk!”

Fletcher’s whipstall at the top was all the worse for his rage and fury at failing. He fell backward, tumbled, slammed savagely into an inverted spin, and recovered at last, panting, a hundred feet below his instructor’s level.

“You’re wasting your time with me, Jonathan! I’m too dumb! I’m too stupid! I try and try, but I’ll never get it!”

Jonathan Seagull looked down at him and nodded. “You’ll never get it for sure as long as you make that pullup so hard. Fletcher, you lost forty miles an hour in the entry! You have to be smooth! Firm but smooth, remember?”

He dropped down to the level of the younger gull. “Let’s try it together now, in formation. And pay attention to that pullup. It’s a smooth, easy entry.”

Part Three

Jonathan circled slowly over the Far Cliffs, watching. This rough young Fletcher Gull was very nearly a perfect flight-student. He was strong and light and quick in the air, but far and away more important, he had a blazing drive to learn to fly.

Here he came this minute, a blurred gray shape roaring out of a dive, flashing one hundred fifty miles per hour past his instructor. He pulled abruptly into another try at a sixteen point vertical slow roll, calling the points out loud.

“...eight... nine... ten...
see-Jonathan-I’m-running-out-ofairspeed.. eleven...
I-want-good-sharp-stops-like yours... twelve...
but-blast-it-Ijust-can’t-make... - thirteen...
theselast-three-points... without... fourtee ...aaakk!”

Fletcher’s whipstall at the top was all the worse for his rage and fury at failing. He fell backward, tumbled, slammed savagely into an inverted spin, and recovered at last, panting, a hundred feet below his instructor’s level.

“You’re wasting your time with me, Jonathan! I’m too dumb! I’m too stupid! I try and try, but I’ll never get it!”

Jonathan Seagull looked down at him and nodded. “You’ll never get it for sure as long as you make that pullup so hard. Fletcher, you lost forty miles an hour in the entry! You have to be smooth! Firm but smooth, remember?”

He dropped down to the level of the younger gull. “Let’s try it together now, in formation. And pay attention to that pullup. It’s a smooth, easy entry.”

By the end of three months Jonathan had six other students, Outcasts all, yet curious about this strange new idea of flight for the joy of flying.

Still, it was easier for them to practice high performance than it was to understand the reason behind it. "Each of us is in truth an idea of the Great Gull, an unlimited idea of freedom," Jonathan would say in the evenings on the beach, "and precision flying is a step toward expressing our real nature. Everything that limits us we have to put aside. That's why all this high-speed practice, and low speed, and aerobatics...."

...and his students would be asleep, exhausted from the day's flying. They liked the practice, because it was fast and exciting and it fed a hunger for learning that grew with every lesson. But not one of them, not even Fletcher Lynd Gull, had come to believe that the flight of ideas could possibly be as real as the flight of wind and feather.

"Your whole body, from wingtip to wingtip," Jonathan would say, other times, "is nothing more than your thought itself, in a form you can see. Break the chains of your thought, and you break the chains of your body, too..." But no matter how he said it, it sounded like pleasant fiction, and they needed more to sleep.

It was only a month later that Jonathan said the time had come to return to the Flock.

"We're not ready!" said Henry Calvin Gull. "We're not welcome! We're Outcast! We can't force ourselves to go where we're not welcome, can we?"

"We're free to go where we wish and to be what we are," Jonathan answered, and he lifted from the sand and turned east, toward the home grounds of the Flock.

There was brief anguish among his students, for it is the Law of the Flock that an Outcast never returns, and the Law had not been broken once in ten thousand years. The Law said stay; Jonathan said go; and by now he was a mile across the water. If they waited much longer, he would reach a hostile Flock alone.

"Well, we don't have to obey the law if we're not a part of the Flock, do we?" Fletcher said, rather self-consciously. "Besides, if there's a fight we'll be a lot more help there than here."

And so they flew in from the west that morning, eight of them in a double-diamond formation, wingtips almost overlapping. They came across the Flock's Council Beach at a hundred thirty-five miles per hour, Jonathan in the lead. Fletcher smoothly at his right wing, Henry Calvin struggling gamely at his left. Then the whole formation rolled slowly to the right,

as one bird... level... to... inverted... to... level, the wind whipping over them all. The squawks and grockles of everyday life in the Flock were cut off as though the formation were a giant knife, and eight thousand gull-eyes watched, without a single blink. One by one, each of the eight birds pulled sharply upward into a full loop and flew all the way around to a dead-slow stand-up landing on the sand. Then as though this sort of thing happened every day, Jonathan Seagull began his critique of the flight.

"To begin with," he said with a wry smile, "you were all a bit late on the join-up..."

"You don't understand My wing. I can't move my wing."

"Maynard Gull, you have the freedom to be yourself, your true self, here and now, and nothing can stand in your way. It is the Law of the Great Gull, the Law that Is."

"Are you saying I can fly?"

"I say you are free."

As simply and as quickly as that, Kirk Maynard Gull spread his wings, effortlessly, and lifted into the dark night air. The Flock was roused from sleep by his cry, as loud as he could scream it, from five hundred feet up: "I can fly! Listen! I CAN FLY!"

By sunrise there were nearly a thousand birds standing outside the circle of students, looking curiously at Maynard. They didn't care whether they were seen or not, and they listened, trying to understand Jonathan Seagull.

He spoke of very simple things - that it is right for a gull to fly, that freedom is the very nature of his being, that whatever stands against that freedom must be set aside, be it ritual or superstition or limitation in any form.

"Set aside," came a voice from the multitude, "even if it be the Law of the Flock?"

"The only true law is that which leads to freedom," Jonathan said. "There is no other."

"How do you expect us to fly as you fly?" came another voice. "You are special and gifted and divine, above other birds."

"Look at Fletcher! Lowell! Charles-Roland! Judy Lee! Are they also special and gifted and divine? No more than you are, no more than I am. The only difference, the very only one, is that they have begun to understand what they really are and have begun to practice it."

His students, save Fletcher, shifted uneasily. They hadn't realized that this was what they were doing.

The crowd grew larger every day, coming to question, to idolize, to scorn.

"They are saying in the Flock that if you are not the Son of the Great Gull Himself," Fletcher told Jonathan one morning after Advanced Speed Practice, "then you are a thousand years ahead of your time."

Jonathan sighed. The price of being misunderstood, he thought. They call you devil or they call you god. "What do you think, Fletch? Are we ahead of our time?"

A long silence. "Well, this kind of flying has always been here to be learned by anybody who wanted to discover it; that's got nothing to do with time. We're ahead of the fashion, maybe, Ahead of the way that most gulls fly."

"That's something," Jonathan said rolling to glide inverted for a while. "That's not half as bad as being ahead of our time."

It happened just a week later. Fletcher was demonstrating the elements of high-speed flying to a class of new students. He had just pulled out of his dive from seven thousand feet, a long gray streak firing a few inches above the beach, when a young bird on its first flight glided directly into his path, calling for its mother. With a tenth of a second to avoid the youngster, Fletcher Lynd Seagull snapped hard to the left, at something over two hundred miles per hour, into a cliff of solid granite.

It was, for him, as though the rock were a giant hard door into another world. A burst of fear and shock and black as he hit, and then he was adrift in a strange strange sky, forgetting, remembering, forgetting; afraid and sad and sorry, terribly sorry.

The voice came to him as it had in the first day that he had met Jonathan Livingston Seagull, "The trick Fletcher is that we are trying to overcome our limitations in order, patiently, We don't tackle flying through rock until a little later in the program."

"Jonathan!"

"Also known as the Son of the Great Gull" his instructor said dryly,

"What are you doing here? The cliff! Haven't I didn't L., die?"

"Oh, Fletch, come on. Think. If you are talking to me now, then obviously you didn't die, did you? What you did manage to do was to change your level of consciousness rather abruptly. It's your choice now. You can stay here and learn on this level - which is quite a bit higher than the one you left, by the way - or you can go back and keep working with the Flock. The Elders were hoping for some kind of disaster, but they're startled that you obliged them so well."

"I want to go back to the Flock, of course. I've barely begun with the new group!"

"Very well, Fletcher. Remember what we were saying about one's body being nothing more than thought itself....?"

Fletcher shook his head and stretched his wings and opened his eyes at the base of the cliff, in the center of the whole Flock assembled. There was a great clamor of squawks and screees from the crowd when first he moved.

"He lives! He that was dead lives!"

"Touched him with a wingtip! Brought him to life! The Son of the Great Gull!"

"No! He denies it! He's a devil! DEVIL! Come to break the Flock!"

There were four thousand gulls in the crowd, frightened at what had happened, and the cry DEVIL! went through them like the wind of an ocean storm. Eyes glazed, beaks sharp, they closed in to destroy.

"Would you feel better if we left, Fletcher?" asked Jonathan.

"I certainly wouldn't object too much if we did..."

Instantly they stood together a half-mile away, and the flashing beaks of the mob closed on empty air.

"Why is it," Jonathan puzzled, "that the hardest thing in the world is to convince a bird that he is free, and that he can prove it for himself if he'd just spend a little time practicing? Why should that be so hard?"

Fletcher still blinked from the change of scene. "What did you just do? How did we get here?"

"You did say you wanted to be out of the mob, didn't you?"

"Yes! But how did you..."

"Like everything else, Fletcher. Practice." By morning the Flock had forgotten its insanity, but Fletcher had not. "Jonathan, remember what you said a long time ago, about loving the Flock enough to return to it and help it learn?"

"Sure."

"I don't understand how you manage to love a mob of birds that has just tried to kill you."

"Oh, Fletch, you don't love that! You don't love hatred and evil, of course. You have to practice and see the real gull, the good in every one of them, and to help them see it in themselves. That's what I mean by love. It's fun, when you get the knack of it."

"I remember a fierce young bird for instance, Fletcher Lynd Seagull, his name. Just been made Outcast, ready to fight the Flock to the death, getting a start on building his own bitter hell out on the Far Cliffs. And here he is today building his own heaven instead, and leading the whole Flock in that direction."

Fletcher turned to his instructor, and there was a moment of fright in his eye. "Me leading? What do you mean, me leading? You're the instructor here. You couldn't leave!"

"Couldn't I? Don't you think that there might be other flocks, other Fletchers, that need an instructor more than this one, that's on its way toward the light?"

"Me? Jon, I'm just a plain seagull and you're..."

"...the only Son of the Great Gull, I suppose?" Jonathan sighed and looked out to sea. "You don't need me any longer. You need to keep finding yourself, a little more each day, that real, unlimited Fletcher Seagull. He's your instructor. You need to understand him and to practice him."

A moment later Jonathan's body wavered in the air, shimmering, and began to go transparent. "Don't let them spread silly rumors about me, or make me a god. O.K., Fletch? I'm a seagull. I like to fly, maybe..."

"JONATHAN!"

"Poor Fletch. Don't believe what your eyes are telling you. All they show is limitation. Look with your understanding, find out what you already know, and you'll see the way to fly."

The shimmering stopped. Jonathan Seagull had vanished into empty air.

After a time, Fletcher Gull dragged himself into the sky and faced a brand-new group of students, eager for their first lesson.

"To begin with," he said heavily, "you've got to understand that a seagull is an unlimited idea of freedom, an image of the Great Gull, and your whole body, from wingtip to wingtip, is nothing more than your thought itself."

The young gulls looked at him quizzically. Hey, man, they thought, this doesn't sound like a rule for a loop.

Fletcher sighed and started over. "Hm. Ah... very well," he said, and eyed them critically. "Let's begin with Level Flight." And saying that, he understood all at once that his friend had quite honestly been no more divine than Fletcher himself.

No limits, Jonathan? he thought. Well, then, the time's not distant when I'm going to appear out of thin air on your beach, and show you a thing or two about flying!

And though he tried to look properly severe for his students, Fletcher Seagull suddenly saw them all as they really were, just for a moment, and he more than liked, he loved what he saw. No limits, Jonathan? he thought, and he smiled. His race to learn had begun.

1973

The New York Times, July 3, 1974

Des Moines, Iowa, July 2 - John H. Livingston, the man who inspired the best-selling novel "Jonathan Livingston Seagull," died Sunday at the Pompano Beach (Fla.) Airport soon after completing his last plane ride.

Richard Bach, a former Iowa Air Guard pilot, has said his best-selling book about a free-wheeling seagull was inspired by Mr. Livingston.

Johnny Livingston, as he was known, moved many years ago from Iowa to Florida. He was one of the country's top pilots during the barnstorming days of the nineteen-twenties and thir' ties.

From 1928 through 1933, Mr. Livingston won 79 first places, 43 seconds and 15 thirds in 139 races throughout the country, many of them at Cleveland. He won first place and \$13,910 in 1928 in a cross-country race from New York to Los Angeles.

Mr. Livingston leaves his wife, Wavelle, two brothers and four sisters.